Έτος Ε'

Τεῦχος 107ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΚΑΘΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 107ΟΝ

Ἦταν γκρίζος ὁ ἀττικὸς οὐρανὸς τὶς πρῶτες ἐκεῖνες μεταμεσονύκτιες ὧρες. Μαῦρα ἀπειλητικὰ σύννεφα εἶχαν σκεπάσει τὸν οὐρανὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ πρὸ πολλοῦ ἀναμενομένη καταιγίδα ξεσποῦσε τὸν κεραυνό της, μὲ τὴ μορφὴ τοῦ διπλωματικοῦ φακέλλου:

«...Ὅθεν, ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν τὸ δικαίωμα νὰ καταλάβῃ, διὰ τῶν ἐνόπλων αὐτῆς δυνάμεων καὶ διὰ τὴν διάρκειαν τῆς σημερινῆς ἐμπολέμου ρήξεως μὲ τὴν Ἀγγλίαν, ὡρισμένα στρατηγικὰ σημεῖα ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους. Ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ζητεῖ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικήν, ὅπως μὴ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν κατάληψιν αὐτὴν καὶ ὅπως μὴ παρεμποδίσῃ τὴν διέλευσιν τῶν Ἰταλικῶν στρατευμάτων τῶν προωρισμένων νὰ τὴν πραγματοποιήσουν. Ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ζητεῖ ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικήν, ὅπως δώσῃ αὐθωρεὶ εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀρχὰς τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς ἵνα, ἡ προσωρινὴ κατοχὴ ὡρισμένων στρατηγικῶν σημείων, δυνηθῇ νὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ εἰρηνικὸν τρόπον. Ἐὰν τὰ Ἰταλικὰ στρατεύματα ἤθελον συναντήσει ἀντίστασιν, ἡ ἀντίστασις θὰ θρανσθῇ διὰ τῶν ὅπλων καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θὰ φέρῃ τὰς εὐθύνας αἱ ὁποῖαι ἤθελον προκύψει ἐκ τούτου».

Μπενίτο Μουσολίνι

*

Καὶ ἡ ἀπάντησις ἐδόθη: **ΟΧΙ!**

Ἐλέχθη τὸ «ὄχι» ἐκεῖνο ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῆς τραγικῆς καταστάσεως, ποὺ ἡ λαίλαψ τοῦ πολέμου εἶχε δημιουργήσει γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐλέχθη σὲ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ χώρα μας δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπολογίζῃ σὲ καμμιὰ ἐνίσχυσι, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ὑπὸ ἄλλες συνθῆκες θὰ

τῆς ἐπέτρεπαν οἱ συμμαχίες της καὶ τὰ σύμφωνα. Ἤξερε ἡ Ἑλλὰς τοῦ 'Οκτωβρίου τοῦ 1940, ὅτι πρὶν ἀπὸ πέντε μῆνες ἡ Γερμανία καὶ ἡ 'Ιταλία εἶχαν οὐσιαστικῶς κατακτήσει τὴν Εὐρώπη. Ὅτι ἡ Γαλλία, τὸ Βέλγιον, τὸ Λουξεμβοῦργον, ἡ 'Ολλανδία, ἡ Δανία, ἡ Νορβηγία, ἡ Πολωνία, ἡ μία χώρα μετὰ τὴν ἄλλην ὑπέκυπταν κάτω ἀπὸ τὸ ἀνελέητο κνοῦτο τοῦ κατακτητοῦ. Ἤξερε ἡ Ἑλλὰς τοῦ **ΟΧΙ** ὅτι στὴν Νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Βαλκανικὴ Χερσόνησον, ἡ Οὐγγαρία καὶ ἡ Ρουμανία, μαζὶ μὲ τὴν Νοτιοσλαυία καὶ τὴν Βουλγαρίαν, εἶχαν δεχθῆ εὐμενῆ οὐδετερότητα μὲ τὴν Γερμανία. Ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία ἦταν συνδεδεμένη μὲ σύμφωνο μὴ ἐπιθέσεως μὲ τὸν Ἄξονα, καὶ ὅτι πράκτορές της διέτασσαν τὶς κατὰ τόπους «πέμπτες φάλλαγγες», ἤτοι τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα, νὰ παραμείνουν στὴν οὐδετερότητα. Ἤξερε ἡ χώρα τοῦ Παρθενῶνος, ὅτι ἡ Τουρκία ἀγνόησε τὸ ἄρθρον 2 παρ. 1 τῆς 'Αγγλοτουρκικῆς συμφωνίας τῆς 19/10/39—ὅταν στὶς 20 'Ιουνίου 1940 ἡ 'Ιταλικὴ ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Γαλλίας καὶ τῆς 'Αγγλίας ἔφερε τὸν πόλεμο στὴ Μεσόγειο—κι' ὅτι τὸ ἴδιο θὰ ἔκανε καὶ στὴν περίπτωσι ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἤτοι θὰ ἀγνοοῦσε τὸ ἄρθρον 3 τῆς ἰδίας συμφωνίας.

'Ακόμη ἤξερε ἡ Ἑλλὰς τοῦ 1940, ὅτι οἱ Δύο Μεγάλες Δυνάμεις ποὺ εἶχαν ἀναλάβει τὴν ἐγγύησι τῆς Ἑλληνικῆς ἀκεραιότητος καὶ ἀνεξαρτησίας, διὰ τῶν δηλώσεών των πρὸς τὴν Ἑλλάδα τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1939, ἦταν σὲ οἰκτρὴ κατάστασι. Ἡ μία ἀπὸ αὐτές, ἡ Γαλλία, ὄχι μόνο εἶχε νικηθῆ ἀπὸ τὴν Γερμανία καὶ δὲν μποροῦσε πλέον νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ἀλλὰ τοὐναντίον εἶχε μεταβληθῆ σὲ δυσμενῆ γιὰ τὴν Ἑλλάδα παράγοντα. Ὅσες Γαλλικὲς ἀποικιακὲς ἀρχὲς γύρω στὴ Μεσόγειο ἔμειναν πιστὲς στὸ καθεστὼς τοῦ Βισσύ—ποὺ συνθηκολόγησε μὲ τὸν Χίτλερ—δὲν ἐδίσταζαν νὰ παρέχουν στὶς Γερμανικὲς ἀρχὲς διευκολύνσεις καὶ ἐξυπηρετήσεις, οἱ ὁποῖες ἐμείωναν σημαντικὰ τὴν ἐλευθερία τῶν Βρεταννικῶν ναυτικῶν κινήσεων στὴ Μεσόγειο. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄλλη δύναμη, τὴν Μ. Βρεταννία,—ἡ ὁποία μετὰ τὴν Γαλλικὴ κατάρρευσι τοῦ

'Ιουνίου 1940 εἶχε κατορθώσει νὰ διασώσῃ στὴ Δουνκέρκη μόνο τὸ ἔμψυχο ὑλικὸ τοῦ ἐκστρατευτικοῦ της σώματος, ἐγκαταλείποντας τελείως τὰ ἄψυχο πολεμικό της ὑλικό—βρισκόταν σὲ δυσχερῆ θέσι, καθ' ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς Μεσογείου. Φοβερὸς ἀνθυποβρυχιακὸς πόλεμος ἐμαίνετο στὴ Μεσογειακὴ λεκάνη καὶ πλήθη μυστικῶν πρακτόρων τῆς Γερμανίας ἐστέλλοντο διὰ τῆς Ρωσίας καὶ τῶν Γαλλικῶν κτήσεων στὴ Μ. 'Ανατολή. 'Η 'Αλγερία, τὸ Μαρόκο, ἡ Τύνιδα καὶ ἡ Συρία, ἐδέχοντο ἄπειρες Γερμανικὲς «ἐπιτροπὲς ἀνακωχῆς», οἱ ὁποῖες στὴν οὐσία διεξήγαγον τὸν πόλεμο στὰ νῶτα τῶν "Αγγλων. Καὶ κοντὰ σ' αὐτά, ὁ στρατάρχης Γκρατσιάνι εἶχε διαβῆ τὴ συνοριακὴ γραμμὴ Λιβύης καὶ εἰσχωροῦσε βαθειὰ στὸ Αἰγυπτιακὸ ἔδαφος.

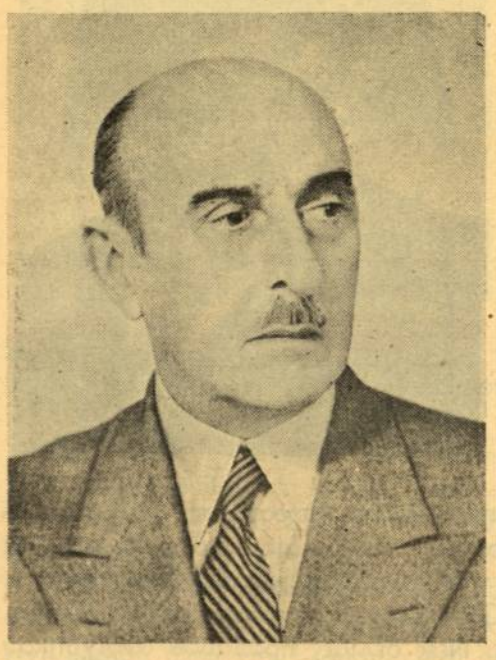

"Ηξερε ὅμως ἡ 'Ελλὰς τοῦ 'Οκτωβρίου τοῦ 1940 καὶ τοῦτο τὸ γεγονός: "Οτι τὴν αἱματοβαμμένη τούτη γῆ, τὴν χώρα τῶν παλαιῶν Θεῶν καὶ τῶν νέων ἡμιθέων, τὴν κατοικοῦσε ἕνας λαὸς ποὺ δὲν ἐγνώριζε τὴν καταισχύνη. Τὴν κατοικοῦσαν γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν Μαραθωνομάχων, τῶν Σαλαμινομάχων, τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 καὶ τῶν ἡρώων τοῦ 1912-1913. "Ηξερε ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ περιμένῃ καμμιὰ ἔξωθεν βοήθεια καὶ θυμήθηκε τὸ Μεσολόγγι, τὸ Ζάλογγο καὶ τὸ Μανιάκι. "Ηξερε ὅτι ἦταν μόνη ἔναντι πολλῶν καὶ θυμήθηκε τὶς Θερμοπύλες, τὴ Σαλαμίνα καὶ τὸ Μαραθῶνα...Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἀντήχησε τὸ πολεμικὸ θούριο τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ καὶ γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα ἔλαμψε τὸ πνεῦμα, ποὺ ἐπὶ αἰῶνες φώτιζε τὰ σκοτάδια....

Τὸ μεγάλο μάθημα στοὺς Οὔννους τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα δόθηκε, ὅπως καὶ σ' ἐκείνους τοῦ 'Αττίλα. Νέες σελίδες ἡρωϊσμοῦ ἀνοίχθηκαν στὶς παγκόσμιες δέλτους καὶ νέοι διθύραμβοι πλέχθηκαν ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη ἀνθρωπότητα στοὺς 'Ηρακλεῖς τοῦ νέου "Επους. Εἶδε ὁ πολιτισμένος Κόσμος τὸ σύγχρονο θαῦμα μιᾶς χούφτας 'Ελλήνων καὶ στάθηκε ἐκστατικὸς μπροστὰ στὴ μεγάλη συνέχεια ἑνὸς ἀδάμαστου λαοῦ. "Υμνησε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴ γῆ τοῦ Πλάτωνος, τοῦ 'Αριστοτέλη, καὶ τοῦ Σωκράτη καὶ ἔστειλε νοερὸ μήνυμα εὐγνωμοσύνης στὸν τόπο τοῦ Παρθενῶνα. Χαιρέτισε μὲ σεβασμὸ ἡ Οἰκουμένη τὴν Νίκη τοῦ Πνεύ-

ματος καὶ ἀπέτισε φόρο τιμῆς στὴν ἀχαλίνωτη ψυχὴ ἐκείνων ποὺ κατηύγασαν μὲ τὰ ἔργα τους ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα...

Πρώτη ἡ χώρα μας ἐσήμανε τὴν **ἀρχὴ τοῦ τέλους** στὸν ἐπιδρομέα. Σ' αὐτὴ τὴν ἱερὴ γῆ, ποὺ τὴν ὕμνησαν ὅλου τοῦ κόσμου οἱ σοφοί, δόθηκε ἡ μεγάλη μάχη τῆς ἰδέας ἐναντίον τῆς ὕλης. 'Απ' αὐτὴ τὴν χώρα ἀντελήφθη ὁ ἐπιδρομεὺς τὴν οὐτοπία μιᾶς ἐνέργειας ποὺ θάφερνε τὴν καταστροφή του. Τὸ μήνυσαν αὐτὸ τῆς Πίνδου οἱ βουνοκορφές, τὸ μήνυσαν οἱ λόγγοι καὶ τὰ φαράγγια τῆς Κλεισούρας, τῆς Κορυτσᾶς καὶ τοῦ 'Αργυροκάστρου. Τὸ μήνυσαν τὰ παλληκάρια τοῦ Δαβάκη καὶ ὅλες οἱ γνήσιες μορφὲς τῆς κάθε 'Ελληνικῆς γωνιᾶς. Τὸ "Επος τῆς 'Αλβανίας ἐδημιούργησε στὸν ἐπιδρομέα τὸ συναίσθημα τῆς ἥττης, ὅταν εἶδε νὰ διαψεύδωνται τὰ ὄνειρά του, καὶ ἡ καθήλωσι τῶν ἑκατομμυρίων λογχῶν ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ προετοιμάσῃ ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης τὸ **ΤΕΛΟΣ** στὸ ἐγχείρημα ποὺ κατεσπίλωσε τὴν 'Ιδέα τοῦ ἀνθρώπου.

'Υπῆρξε τραχὺς ὁ ἀγώνας ποὺ θέριεψε τὸ περήφανο **ΟΧΙ** τῆς 'Ελλάδος. 'Υπῆρξε ἄνισος καὶ ζήτησε θυσίες πολλές. Μὰ ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἱεροὺς ἀγῶνες τῆς νεώτερης 'Ελληνικῆς 'Ιστορίας καὶ δίδαξε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ στοὺς λαοὺς τῆς γῆς, ὅτι **Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ!...**

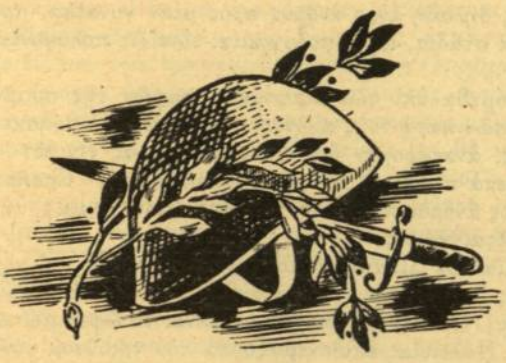
Στρέφουμε μὲ συγκίνησι σήμερα τὴ σκέψι στὴν ἡμέρα, ποὺ ἔκανε τὶς καρδιὲς νὰ σκιρτήσουν καὶ νὰ δημιουργήσουν μιὰ ὁλόφωτη σελίδα τῆς ἀδούλωτης χώρας ποὺ κατοικοῦμε. Μὲ ὑπερηφάνεια ἀναλογιζόμαστε τὸ θαῦμα τοῦ 1940 καὶ μὲ ἄφθαστη ψυχικὴ ἐγκαρτέρησι ὑπομένουμε τὴ θύμησι τῶν σκληρῶν ἡμερῶν, ποὺ τὸ ἀναπόφευκτο λύγισμα ἔφερε στὸν τόπο μας. 'Υπῆρξε μοιραία ἡ ἥττα ἀπὸ τὴν ἄτιμη συνωμοσία τῶν πρόσκαιρων στοιχείων, ὅπως μοιραῖο ὑπῆρξε καὶ τὸ θανάσιμο πλῆγμα, ποὺ ἔθαψε μιὰ γιὰ πάντα τὸν ἐπιδρομέα στὰ πνιχτὰ σκοτάδια τοῦ βαρβαρισμοῦ. 'Η 'Ελληνικὴ δάφνη ἀνεστήθη πρὶν μαραθῇ καὶ τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ κατεδίκασε τὸ δαίμονα τῆς καταστροφῆς στὴν αἰώνια καταισχύνη. Τὸ στίγμα τῆς βίας πέρασε στὴν παγκόσμια συνείδησι σὰν ἀπαί-

σιος βραχνᾶς μιᾶς ἐποχῆς ποὺ παρῆλθεν ἀνεπίστρεπτα πλέον.

Μὲ τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς ἐποποιΐας τοῦ 'Οκτωβρίου 1940 βαδίζουμε σήμερα. Εἶναι τοῦτο τὸ φῶς συνέχεια ἐκείνου ποὺ ἐγέννησαν οἱ Θερμοπύλες καὶ ἡ Σαλαμίνα, ἡ 'Αλαμάνα καὶ ἡ Τριπολιτσά, τὸ Κιλκὶς καὶ ἡ Θεσσαλονίκη...Εἶναι τὸ Αἰώνιο Φῶς τῆς 'Ελευθερίας, ποὺ συνεχίσθηκε στὸ Γράμμο καὶ τὸ Βίτσι ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, καὶ ποὺ συνεχίζεται σήμερα στὸ σκλαβωμένο νησὶ τῆς 'Αφροδίτης ἀπὸ τὴν ἀδάμαστη 'Ελληνικὴ γενιά...

Στρέφουμε εὐλαβικὰ σήμερα τὴ σκέψι σὲ κείνους ποὺ ἔπεσαν μαχόμενοι γιὰ τὴν Λευτεριά. 'Αποτίουμε φόρο Τιμῆς σ' ἐκείνους ποὺ ἐδημιούργησαν τὸ 'Αλβανικὸ "Επος καὶ ἀτενίζουμε μὲ θάρρος σ' ἐκείνους ποὺ μετέδωσαν τὴ λάμψι τῆς Πίνδου ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης. 'Ορκιζόμαστε αἰώνια πίστι στὰ ἱερὰ καὶ ὅσια ποὺ διεφύλαξαν γενεὲς γενεῶν σὲ τοῦτο τὸ γόνιμο τῆς ἐλευθερίας τόπο, καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἄδολης 'Ελληνικῆς καρδιᾶς ἀπευθύνουμε ὕστατη δέησι στὸ Θεὸ τῆς ἔνδοξης χώρας μας: Νὰ μὴ στερήσῃ ποτὲ τὸν ἔνδοξο τοῦτο χῶρο ἀπὸ τὴ δύναμι ν' ἀπευθύνῃ τὸ **ΟΧΙ** στοὺς ἐχθροὺς καὶ νὰ τείνῃ τὸ χέρι τῆς ἀγάπης ὅταν μετανοοῦν. Νὰ μὴ στερήσῃ τὸ στεφάνι τῆς Νίκης ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸ 'Ελληνικὸ κομμάτι, ποὺ μάχεται σήμερα τὸν 'Αγώνα γιὰ τὴ Λευτεριά του.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΠΡΟΓΑΜΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ
τῆς Ἰατροδικαστικῆς
κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΤΣΑ**

Πρόλογος

Ἡ φύσις ἐπροίκισε τοὺς ἀνθρώπους, ἄνδρας καὶ γυναίκας, διὰ μεγάλης δυνάμεως γενετησίου ὁρμῆς καὶ τοῦτο, πρὸς διαιώνισιν τοῦ εἴδους. Διὰ τὴν δύναμιν δὲ ταύτην τῆς γενετησίου ὁρμῆς, ἀκάθεκτα φέρονται ἀμφότερα τὰ φῦλα πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀντιθέτου αὐτοῖς καὶ ἐκτέλεσιν τῆς γενετησίου συναντήσεως, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας θὰ εἶναι ἡ παραγωγὴ τέκνων, ὁπότε καὶ ἐκπληροῦται ὁ σκοπὸς τῆς φύσεως, ἡ διαιώνισις δηλαδὴ τοῦ εἴδους.

Κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν τῆς ἀνθρωπότητος, ἄνευ οὐδενὸς χαλινοῦ ἐφέρετο ἕκαστον τῶν φύλων πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀντιθέτου. Ὁ ἀνὴρ συνήρχετο γενετησίως μετὰ πάσης γυναικὸς καὶ ἑκάστη γυνὴ μετὰ παντὸς ἀνδρός. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἀφρόντιδος συναντήσεως ἦτο τὸ ὅτι ἠγνοεῖτο ποῖος ὑπῆρξεν ὁ πατὴρ τοῦ τέκνου, ἐφ' ὅσον καὶ ἡ μητέρα, λόγῳ τῆς γενετησίου συναντήσεώς της μετὰ πλειόνων ἀνδρῶν, ἠγνόει τὸν καταστήσαντα αὐτὴν ἔγκυον. Τὸ τέκνον ἐγνώριζε μόνον τὴν μητέρα του, διὸ ἐξ αὐτῆς ἐξηρτᾶτο καὶ ἀπ' αὐτῆς καθωρίζετο ἡ γενεά του. Τὸ ἐπώνυμον οὕτως εἰπεῖν προσελάμβανε τὸ τέκνον ἀπὸ τῆς μητρὸς καὶ διετυπώθη οὕτω τὸ κληθὲν **μητριαρχικὸν δίκαιον.**

Ἡ μήτηρ κατὰ τὸ μητριαρχικὸν δίκαιον εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας—οἱονεὶ mater familias—καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξηρτῶντο πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, οὐχὶ δὲ μόνον τὰ ἀνήλικα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐνήλικες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Βαθμηδὸν ὅμως ὅταν ὁ ἀνὴρ ἤρχισε νὰ κατακτᾷ δικαιώματα καὶ νὰ ὑποσκελίζῃ τὴν γυναῖκα, ἐπεβλήθη τὸ νῦν ἰσχῦον **πατριαρχικὸν δίκαιον.** Κατὰ τοῦτο, δὲν ἦτο ἀνεκτή, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Κοινωνίας, ἡ ἀχαλίνωτος γενετησία συνάντησις τοῦ ἀνδρὸς μεθ' οἱασδήποτε γυναικός, ἀλλὰ μετ' ὀλίγων καὶ τέλος μετὰ μιᾶς καὶ μόνης γυναικός, ὡς συζύγου ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένης. Πρὶν ἡ ὅμως καθιερωθῇ ἡ μονογαμία, ὁ σύνδεσμος δηλαδὴ ἑνὸς ἀνδρὸς πρὸς μίαν γυναῖκα, προϋπῆρχον ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένα ἄλλα στάδια, ὡς ἡ πολυγαμία, εἴτε ὡς πολυγυνία, εἴτε ὡς πολυανδρία.

Δὲν ἐπεκτεινόμεθα ἐπὶ τῶν διαφόρων μορφῶν τῆς συμβιώσεως ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, διαφερουσῶν κατὰ τοὺς αἰῶνας, τὰς χώρας, τὸ θρήσκευμα. Διὰ τὸ περίεργον τοῦ πράγματος, ἀναφέρομεν ὅτι εἷς τινας χώρας (Θιβὲτ—Ἐσκιμῶοι) ἡ γυνὴ συζῇ ὡς σύζυγος μετὰ πλειόνων ἀνδρῶν (πολυανδρία). Ἐπεκράτησεν ὅμως ἐνωρὶς ὁ σύνδεσμος τοῦ ἑνὸς ἀνδρὸς πρὸς μίαν γυναῖκα (μονογαμία) τὴν ἐπίσημον σύζυγόν του, τοῦτο δὲ καλεῖται γάμος.

Κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον γάμος εἶναι: «Ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνάφεια καὶ συγκλήρωσις πάσης ζωῆς, θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία». (Ἀρμενοπούλου—Ἐξάβιβλος). Οὗτος, κατεδείχθη ὅτι εἶναι τὸ ὠφελιμώτερον διὰ τὴν κοινωνίαν σύστημα, διὸ ἡ Πολιτεία, ἐπιδοκιμάζουσα τὸν τοιοῦτον σύνδεσμον ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα, ἀνέλαβεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν της καὶ ἐθέσπισε διατάξεις, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὴν εὔρυθμον συζυγικὴν ζωήν. Ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ Ἐκκλησία—πάσης θρησκείας—ἀνέλαβε νὰ εὐλογήσῃ τὴν συνάντησιν τοῦ ἑνὸς ἀνδρὸς πρὸς τὴν μίαν γυναῖκα. Ἐδείχθη δὲ καὶ ὁ τοιοῦτος γάμος, ὁ ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Νόμου καὶ τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτελούμενος εὐλογίᾳ Θεοῦ καὶ διὰ τοὺς πρὸς γάμον συνελθόντας καὶ διὰ τὴν Κοινωνίαν ὁλόκληρον.

Σημειοῦμεν ἐπὶ τούτου ὅτι ἡ Μωαμεθανικὴ θρησκεία κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἱδρυτοῦ της Μωάμεθ, ἠνείχετο τὴν πολυγυνίαν, τοῦ ἀνδρὸς δυναμένου νὰ λάβῃ πλείονας συζύγους. Κατὰ τελευταῖα ὅμως ἔτη, πρωτοστατούσης τῆς Τουρκίας τοῦ Κεμάλ, ἐπεβλήθη ἡ μονογαμία. Τὸ σύστημα δὲ τοῦτο ἤρχισεν ἐπεκτεινόμενον καὶ εἰς ἄλλας Μωαμεθανικὰς χώρας.

Πολυγαμίαν ἤσκουν οἱ Κινέζοι καὶ δι' ἀπόλαυσιν γενετησίαν καὶ διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἄρρενος ἀπογόνου, ἂν ἡ πρώτη σύζυγος δὲν παρήγαγε ἄρρενα καὶ ἐκινδύνευεν ἐκ τούτου νὰ χαθῇ ἡ συνέχεια τοῦ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος.

Διὰ τὴν πολυγυνίαν περιβόητοι ἦσαν οἱ ἐν Η.Π.Α. ὀπαδοὶ τῆς αἱρέσεως τῶν Μορμόνων. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ προφήτης τῶν Μορμόνων Γιούγκ, ἀποθανὼν κατὰ τὸ 1877 ἀφῆκε χήρας 17 συζύγους του καὶ ἐξ αὐτῶν 56 ὀρφανὰ τέκνα. Ἀπὸ τοῦ ἔτους ὅμως 1890 οἱ Μορμόνοι ἠσπάσθησαν τὴν μονογαμίαν, καταργήσαντες τὴν πολυγαμίαν.

Πρόγαμον Ἰατρικὸν Πιστοποιητικόν.

Πρὸς ἁρμονικὴν ὅμως συμβίωσιν τῶν εἰς γάμον συνερχομένων καὶ πρὸς παραγωγὴν τέκνων ὑγιῶν ἀπαιτεῖται σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑγεία τῶν μελλονύμφων. Δυστυχῶς ὅμως πολλοὶ τούτων—θὰ ἠδυνάμεθα νὰ καλέσωμεν τούτους ἀσυνειδήτους—ἐνῷ πάσχουσιν ἐκ νόσων ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας κατωτέρω θὰ ἀπαριθμήσωμεν καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ συνάψουν γάμον ἢ τοὐλάχιστον νὰ ἀναβάλουν τὴν τέλεσιν τούτου μέχρι τῆς θεραπείας των, σπεύδουν εἰς σύναψιν τοῦ γάμου ἐκ διαφόρων ἕκαστοι αἰτίων προωθούμενοι, ὡς ἔρωτος, μεγάλης προικός, συγγενείας πρὸς οἰκογένειαν ἀνωτέρας τάξεως ἢ ἡ ἰδική των καὶ ἀναμονῆς ὑποστηρίξεως καὶ ὠφελημάτων.

Οἱ τοιοῦτοι ἐνδέχεται νὰ μὴ γνωρίζουν τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας των ἢ νὰ θεωροῦν ἀσήμαντα τὰ ἐνοχλήματα των καὶ προβαίνουν εἰς γάμον μὴ συλλογιζόμενοι οὔτε τὴν δυστυχίαν εἰς ἣν θὰ παρασύρουν τὸν ἢ τὴν σύντροφον τῆς ζωῆς των, οὔτε τὰ τέκνα τὰ ὁποῖα ἐνδέχεται νὰ παραχθοῦν ἐκ γονέων ἐλαττωματικῶν ἀπὸ ἀπόψεως σωματικῆς ἢ ψυχικῆ ὑγείας.

Παραβλέπουν ὅτι εἷς ἐκ τῶν κυρίων σκοπῶν τοῦ γάμου, ἂν μὴ ὁ κυριώτερος εἶναι ἡ παραγωγὴ τέκνων ὑγιῶν, ἅτινα μόνον ἐξ ὑγιῶν γονέων δύνανται νὰ προέλθουν. Ἐπὶ τούτου ἐπίκαιρον εἶναι νὰ ἀναφέρωμεν ἀπόφθεγμα διασήμου Γάλλου Καθηγητοῦ τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων, τοῦ Fournier, ἀκμάσαντος πρὸ 50ετίας περίπου. Λέγει οὗτος ἔν τινι τῶν συγγραμμάτων του: «Ὁ γάμος δὲν εἶναι ὑπόθεσις μόνον αἰσθήματος, ἔρωτος, ὑπολογισμοῦ ἢ συμφέροντος. Κατὰ κρίσιν θετικωτέραν καὶ συγχρόνως εὐγενεστέραν, ὁ γάμος εἶναι συνεταιρισμὸς ἐλευθέρως συνομολογούμενος, δι' ὃν ἕκαστος τῶν μελλονύμφων θεωρεῖται ὅτι θὰ κάμῃ τὴν εἰσφοράν του εἰς ὑγείαν καὶ φυσικὴν ἀξίαν, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς συμβολῆς του, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν οἰκονομικὴν εὐημερίαν τῆς κοινότητος καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν δημιουργίαν ὑγιῶν τέκνων, **τὸν ὕψιστον καὶ ὑπεράγιον τοῦτον σκοπὸν πάσης ἑνώσεως**».

Αἰτίαι διαταράσσουσαι τὸν γάμον.

Διαταραχὴν εἰς τὴν ἁρμονίαν τῶν συζύγων ἐπιφέρουσι διάφοροι νόσοι τοῦ ἑνὸς ἢ ἀμφοτέρων τῶν πρὸς γάμον συνερχομένων, τῶν ὁποίων ἡ ἐκδήλωσις μετὰ τὸν τελεσθέντα γάμον θὰ ἐπιφέρῃ μοιραίως διαταραχὰς εἰς τὴν ἁρμονικὴν σχέσιν τῶν συζύγων, μετὰ σοβαρωτέρων διαταραχῶν τῆς ὑγείας αὐτῶν καὶ τῶν τέκνων των, ἂν τοιαῦτα προαγάγουν εἰς τὴν ζωήν.

Τὰς νόσους ταύτας, τὰς διαταρασσούσας τὴν ἁρμονίαν καὶ εὐτυχίαν τοῦ γάμου, δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν ὡς ἑξῆς:

α) Νόσοι μολυσματικαί, δυνάμεναι ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τῶν συζύγων νὰ μεταδο-

θοῦν καὶ εἰς τὸν ἕτερον. Τοιαῦται νόσοι εἶναι 1) Αἱ ἀφροδίσιοι καὶ δὴ ἡ σύφιλις καὶ βλενόρροια. 2) Ἡ ἀνοικτὴ φυματίωσις. 3) Ἡ λέπρα.

β) Νόσοι φρενικαί, δυνάμεναι νὰ διαταράξουν τὴν συζυγικὴν ἁρμονίαν. Τοιαῦται εἶναι ἡ μανιακοκαταθλιπτικὴ κατάστασις, ἡ σχιζοφρένεια ἡ ὁπωσδήποτε βαρεῖα, ἡ ὀλιγοφρένεια, ἡ ἐπιληψία καὶ πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἄλλαι φρενικαὶ νόσοι. Αὗται, ἐκτὸς τῆς διαταράξεως τῆς μεταξὺ τῶν συζύγων ἁρμονίας, καθιστῶσι πιθανωτάτην τὴν παραγωγὴν τέκνων πνευματικῶς ἀνωμάλων, ἀποβαινόντων βάρος εἴς τε τὴν οἰκογένειάν των καὶ τὴν Κοινωνίαν.

γ) Τοξικομανίαι διάφοροι. Ἐκ τούτων παρ' ἡμῖν συχνότερον παρατηρεῖται ὁ ἀλκοολισμός, ὅ τε ὀξὺς καὶ μάλιστα ὁ χρόνιος. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἄλλαι τοξικομανίαι ἐμφανίζονται παρ' ἡμῖν ὡς ἡ χασισομανία, αἰθερομανία, μορφινομανία, κοκαϊνομανία κ.λπ. Αἱ τοξικομανίαι δὲ ἐκτὸς τῆς διαταραχῆς τῆς μεταξὺ τῶν συζύγων ἁρμονίας ἐκθέτουν εἰς τὸν κίνδυνον τῆς παραγωγῆς τέκνων ψυχικῶς ἀνωμάλων, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ σωματικῶς ἀνωμάλων, ὡς εἶναι διάφορα τέρατα προκύψαντα διότι ὁ εἷς ἢ ἐνίοτε ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι ἔσπειραν τὰ τέκνα των ἐν στιγμαῖς διαποτίσεως τοῦ ὀργανισμοῦ των ὑπὸ τοῦ προσφιλοῦς δηλητηρίου.

δ) Διάφοροι νόσοι κληρονομικαί, ὡς ἐκ τοῦ κινδύνου τῆς μεταδόσεώς των εἰς τὰ παραχθησόμενα τέκνα. Τοιαῦται δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἡ αἱμορροφιλία, ὁ δαλτωνισμός, ἡ κωφαλαλία κλπ. Πολλοὶ προτείνουν νὰ ἐξετάζηται καὶ ἡ ἡλικία τῶν μελλονύμφων ἂν συμβιβάζεται πρὸς γάμον. Τοῦτο εἶχε προτείνει ὁ Ἀριστοτέλης. (Πολιτικὰ Ζ. ι. δ. Περὶ γάμου καὶ παιδοποιΐας).

Μέσα ἀμύνης - Πρόγαμον Ἰατρικὸν Πιστοποιητικόν.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν καταστρεπτικῶν τούτων διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ γάμου νοσηρῶν καταστάσεων, συνιστᾶται πλὴν ἄλλων καὶ τὸ Πρ. Ι.Π. Εἶναι δὲ τοῦτο ἰατρικὴ βεβαίωσις παρεχομένη κατόπιν ἐξετάσεως πρὸ τοῦ γάμου, δι' ἧς βεβαιοῦται ὅτι οἱ μελλόνυμφοι δὲν πάσχουν ἔκ τινος τῶν ἀνωτέρω ἀναφερθεισῶν νόσων, αἱ ὁποῖαι, ὡς εἴπομεν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ διαταράξουν τὴν ἁρμονίαν τῶν συζύγων καὶ νὰ γίνουν ἀφορμὴ παραγωγῆς παίδων ἀνωμάλων σωματικῶς ἢ ψυχικῶς. Ἡ ἐφαρμογὴ Πρ. Π.Ι. συζητεῖται εὐρέως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, εἴς τινα δὲ Κράτη ἐπεβλήθη νομοθετικῶς καὶ ἤρχισεν ἐφαρμοζόμενον.

Τὸ Πρ. Ι.Π. συνίσταται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τῶν μνηστευομένων νὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ ἰατροῦ, ὅστις κατόπιν λεπτομεροῦς ἐξετάσεως θὰ ἀποφανθῇ κατὰ πόσον οἱ πρὸς γάμον ἔχουν τὰ προσόντα πρὸς σχηματισμὸν ὑγιοῦς οἰκογενείας, κατὰ πόσον δηλαδὴ δὲν κατέχονται ὑπό τινος τῶν νοσηρῶν συνθηκῶν ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἀνεφέραμεν καὶ μόνον ἐπὶ εὐνοϊκῇ ἀποφάνσει τοῦ ἰατροῦ παρέχεται ἡ ἄδεια τελέσεως τοῦ γάμου.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον καὶ ὁ ἐκ τῶν μνηστήρων ὑγιὴς καὶ ἀθῷος—συνηθέστερον ἡ γυνὴ—προστατεύονται ἀπὸ τῆς προσκτήσεως μεταδοτικῆς τινος νόσου καὶ ἀποφεύγεται ἡ μελλοντικὴ διαφωνία τοῦ συζυγικοῦ ζεύγους πρὸ τοῦ σχηματισμοῦ οἰκογενείας, ὡς καὶ ἡ παραγωγὴ τέκνων ἀνωμάλων ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.

Ἡ κίνησις πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ Πρ. Ι.Π. ἤρξατο ἔντονος κατὰ τὰ τελευταῖα, ἔτη, ὑπὸ τῶν Ἑταιρειῶν Εὐγονίας κυρίως προπαγανδισθεῖσα. Εἰς πολλὰ Κράτη ἐθεσπίσθη διὰ νόμου κατὰ διαφόρους τρόπους ἡ ἐπιβολὴ τοῦ Πρ. Ι.Π. Μεταξὺ τῶν Κρατῶν ἅτινα ἀρχικῶς ἐδέχθησαν τὸ Πρ. Ι.Π. εἶναι τὰ Σκανδιναυϊκά, δηλ. ἡ Σουηδία, Νορβηγία καὶ Δανία, κατὰ σύστημα ὅπερ κατωτέρω θέλομεν ἐκθέσῃ. Βραδύτερον καὶ ἄλλα Κράτη, ὡς ἡ Γαλλία τὸ 1945 ἢ 1946, ἐδέχθησαν τὸ σύστημα τοῦ Πρ. Ι.Π. ἀλλ' ὑπὸ τρόπον ἐφαρμογῆς διάφορον τοῦ εἰς τὰς Σκανδιναυϊκὰς χώρας ἐφαρμοσθέντος. Ἐφημρόσθη καὶ ὑπὸ ἑπτὰ States τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμε-

ρικῆς. Φέρεται δὲ εἰσαχθὲν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ ἔτι περιεργότερον ἐν Τουρκίᾳ, πιθανῶς δι' ἐντυπωσιακοὺς λόγους καὶ πρὸς παράστασίν των ὡς Κρατῶν λίαν προοδευμένων καὶ νεωτεριστικῶν. Περὶ τῆς κινήσεως πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ Πρ. Ι.Π. ἐν Ἑλλάδι θέλομεν ὁμιλήσῃ κατωτέρω.

Ὁ τρόπος τῆς χορηγήσεως τοῦ Πρ. Ι.Π. διαφόρως ἐρρυθμίσθη εἰς τὰ διάφορα Κράτη. Οὕτω εἴς τινα οἱ μελλόνυμφοι πρὸ τοῦ γάμου των ἐμφανίζονται εἰς ἰατρὸν τῆς ἐκλογῆς των, ὁ ὁποῖος διὰ λεπτομεροῦς κλινικῆς καὶ ἐργαστηριακῆς ἐξετάσεως ἀποφαίνεται ἐὰν ἐπιτρέπεται ὁ γάμος ἢ ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἢ δέον νὰ ἀναβληθῇ ἐπί τινα χρόνον, μέχρι διορθώσεως τῶν ἐκ τῆς νῦν καταστάσεως τῶν μελλονύμφων ἐπαπειλουμένων κακῶν, εἴτε εἰς αὐτοὺς ὡς συζύγους, εἴτε εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν. Ἀπόκτησιν τέκνων ἐνδέχεται νὰ ἀπαγορεύσῃ ὁ ἰατρὸς εἰς τινας περιπτώσεις, ὡς ἐπὶ στενώσεων τῆς λεκάνης τῆς γυναικὸς κλπ.

Εἰς ἄλλα Κράτη, ὠργανώθησαν Γραφεῖα Εὐγονίας. Εἰς ταῦτα ἐξετάζονται οἱ μελλόνυμφοι κλινικῶς καὶ ἐργαστηριακῶς. Τὰ ἔξοδα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὰς διαφόρους ἐξετάσεις καταβάλλονται ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὸν ἰατρόν, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ προέκριναν καὶ ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐξητάσθησαν, ἢ ὑπὸ τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δοθέντος ὅτι εἰς πλείστας χώρας λειτουργοῦσιν ἤδη τοιαῦται.

Ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ Προγάμου Ἰατρικοῦ Πιστοποιητικοῦ.

α) Παραβίασις ἰατρικοῦ ἀπορρήτου. Ἀντιρρήσεις πολλαὶ ἐξηνέχθησαν κατὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Πρ. Ι.Π. Τινὰς τούτων θέλομεν ἐξετάσῃ κατωτέρω· περιοριζόμεθα νῦν μόνον εἰς τὴν ἐκ τοῦ Πρ. Ι.Π. ἐνδεχομένην παραβίασιν τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἰατρικοῦ ἀπορρήτου καὶ τοῦτο ἀπετέλεσεν ὅπλον τῶν ἀντιτιθεμένων εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Πρ. Ι.Π. Τὸν σκόπελον τοῦτον διαφοροτρόπως ἐζήτησαν ν' ἀποφύγωσι. Κάλλιστος εἶναι ὁ ἐν Νορβηγίᾳ (ἴσως καὶ τὰς λοιπὰς Σκανδιναυϊκὰς Χώρας) ἐφαρμοζόμενος. Κατὰ τὸ Νορβηγικὸν σύστημα ὁ ἰατρὸς μετὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ σύνταξιν τοῦ κατὰ τὴν γνώμην του προσήκοντος πιστοποιητικοῦ, παραδίδει τοῦτο εἰς τὸν ἐξετασθέντα ἄνδρα ἢ γυναῖκα, συνιστῶν εἰς τοῦτον νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ μνηστῆρος τὸ δι' αὐτὸν ἀντίστοιχον πιστοποιητικὸν καὶ οὕτω ἀμοιβαίως γνωρίζει ἕκαστος τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἰατροῦ, χωρὶς οὗτος νὰ προβαίνῃ εἰς ἀπευθείας ἀποκαλύψεις καὶ παράβασιν τοιουτοτρόπως τοῦ ἀπορρήτου.

Εὐνόητον ὅτι ἂν ὁ ἐξετασθεὶς νομίσῃ ἀσύμφορον δι' αὐτὸν τὸ συνταχθὲν Πρόγ. Ι.Π. δὲν θὰ παρουσιάσῃ τοῦτο εἰς τὴν μνηστὴν (ἢ μνηστῆρα) διαλύων τὴν μνηστείαν δι' οἱανδήποτε αἰτίαν. Ὁ σκόπελος τῆς παραβάσεως τοῦ ἀπορρήτου, ἂν οἱ πρὸς γάμον ἐξητάσθησαν εἰς Ἐργαστήρια Εὐγονίας, ἢ εἰς τὰ τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι μεγαλύτερος. Τοιοῦτος ὅμως κίνδυνος ὑπάρχει εἰς πάσας τὰς πράξεις τὰς ἐκ τοιούτων Γραφείων ἐξερχομένας καὶ ἡ προστασία τοῦ ἀπορρήτου προστατεύεται διὰ διαφόρων διατάξεων. Κατὰ τὸ ἀναφερθὲν Νορβηγικὸν σύστημα, συντάσσεται δήλωσις ἑκάστου τῶν μελλονύμφων, ὅτι δὲν πάσχουσιν ἐκ νόσου τινός, ἐν περιπτώσει δὲ ἀτυχήματος, μηνύεται ὁ ψευσθεὶς ἐπὶ ψευδεῖ βεβαιώσει.

β) Χρόνος ἐξετάσεως. Ἕτερον σημεῖον ἐφ' οὗ μεγάλη συζήτησις ἠγέρθη, εἶναι ὁ καθορισμὸς τοῦ χρόνου καθ' ὃν οἱ μελλόνυμφοι θὰ ὑποβληθοῦν εἰς ἰατρικὴν ἐξέτασιν πρὸς λῆψιν τοῦ ἀπαιτουμένου Πρ.Ι.Π. ἄνευ τοῦ ὁποίου, ὡς εἴπομεν, ὁ Ληξίαρχος δὲν ἐπιρέπει τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου. Μανιώδεις τινὲς ὑποστηρικταὶ τῆς Εὐγονίας καὶ τῆς ἀποτροπῆς τῶν ἐκ τῶν ἀναφερθέντων νοσημάτων (κυρίως τῶν ἀφροδισίων) κινδύνων, ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις δέον νὰ ἐνεργῆται μόλις 2-3 ἡμέρας πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου. Τοῦτο δὲ διότι ἂν ἡ ἐξέτασις ἐνεργηθῇ ἐνωρίτερον, ἐνδέχεται ὁ εἷς τῶν μελλονύμφων—ὁ ἀνὴρ συχνότερον—νὰ ἁμαρτήσῃ κατὰ τὸ μέχρι τοῦ γάμου διάστημα καὶ νὰ μολυνθῇ ἔκ τινος τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων, ὅπερ μοιραίως θὰ μεταδώσῃ εἰς τὴν ἢ τὸν σύνευνον. Χαρακτηριστικὸν τοιοῦτον πα-

ράδειγμα λυπηρᾶς ἐκβάσεως ἀναφέρει ὁ Καθηγητὴς Fournier. Μνηστὴρ τις, 15 ἡμέρας πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ συμπεφωνημένου γάμου, διὰ νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὴν τόσον προσφιλῆ εἰς αὐτὸν μέχρι τοῦδε ἄγαμον ζωὴν διωργάνωσε μετὰ τῶν φίλων του ἀποχαιρετιστήριον ἑορτήν. Ὑπὸ τὴν θέρμην ὅμως τοῦ οἴνου καὶ διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰ ἀποχαιρετιστήρια, συνευρέθη γενετησίως μετά τινος τῶν συνδιασκεδαζουσῶν γυναικῶν, ἥτις ὅμως ἔπασχεν ἐκ συφίλιδος μετὰ προσφάτων ἐκδηλώσεων. Ὁ μνηστὴρ ἐμολύνθη ὑπὸ τῆς νόσου, ἡ ὁποία ἐνεφάνισε τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐκδήλωσίν της μετὰ 20ήμερον, κατὰ τὴν πρώτην δηλαδὴ ἑβδομάδα τῶν μετὰ τῆς συζύγου του γενετησίων συναντήσεων. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ μεταδοθῇ ἡ σύφιλις εἰς τὴν νεόνυμφον σύζυγον καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν δυστυχῆ, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον τότε δὲν ὑπῆρχον τὰ νῦν ἀποτελεσματικῶς κατὰ τῆς συφίλιδος χρησιμοποιούμενα φάρμακα (606, βισμούθιον καὶ δὴ νῦν ἡ πενικιλλίνη κλπ.).

Πρὸς ἀποφυγὴν τοιούτων δυστυχημάτων ὁ Γάλλος καθηγητὴς Pinard πρό καιροῦ ὑπεστήριζεν ὅτι ἡ διὰ τὴν χορήγησιν Πρ.Ι.Π. ἰατρικὴ ἐξέτασις πρέπει νὰ γίνεται 2—3 ἡμέρας πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου. Εὐλόγως ὅμως ἀντέτειναν πολλοὶ ὅτι τότε οὐδεὶς ἰατρὸς θὰ ἀνελάμβανε τὴν ἐξέτασιν, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ παρακωλύσῃ τὴν τέλεσιν τοῦ ἑτοιμασθέντος ἤδη γάμου. Ἡ εὔλογος αὕτη ἀντίρρησις τοῦ ἰατροῦ θὰ ἦτο ἴσως συχνότατη παρ' ἡμῖν, ἔνθα, διάλυσις ἀρραβώνων ἢ γάμου, ἐπακολουθεῖται ὑπὸ θλιβερῶν ἐπακολουθημάτων.

γ) Εὐθύνη ἰατροῦ. Ἕτερον θέμα ὅπερ ἤγειρε μεγάλας συζητήσεις μεταξὺ τῶν ἰατρῶν εἶναι τὸ ζήτημα τῆς εὐθύνης τοῦ ἰατροῦ διὰ τὴν παροχὴν Πρ.Ι.Π. εἰς ἄνθρωπον κριθέντα ὑγιᾶ, καταδειχθέντα ὅμως κατόπιν ὅτι ἔπασχεν ἔκ τινος τῶν παρακωλυουσῶν τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου νόσων. Ὁ ζημιούμενος ἐκ τῆς διαγνωστικῆς πλάνης τοῦ ἰατροῦ, ἐνδέχεται νὰ στραφῇ κατ' αὐτοῦ, ἀπαιτῶν ἀποζημιώσεις τεραστίας πολλάκις. Δικαίωσιν δὲ τῶν ἀπαιτήσεων πρὸς ἀποζημίωσιν θὰ ἀπετέλει ἡ δημοσία γνώμη, καθαπτομένη τοῦ χορηγήσαντος τὸ πεπλανημένον πιστοποιητικὸν ἰατροῦ καὶ τοῦτο διότι ὁ πολὺς κόσμος θεωρεῖ εὔκολον τὴν διάγνωσιν, μὲ τὰ νῦν μάλιστα χρησιμοποιούμενα ἐργαστηριακὰ μέσα ταύτης ἢ ἐκείνης τῶν νόσων τῶν ἀπαγορευουσῶν τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου. Λησμονεῖται ὅμως, ὅτι διὰ τὴν ὀρθὴν διάγνωσιν νόσου τινός, ἀπαιτεῖται καὶ ἡ εἰλικρινὴς ἐξομολόγησις τοῦ ἐξετασθέντος. Οὗτος ὅμως ἐν τῷ ὑπ' ὄψιν θέματι, τοῦ Πρ.Ι.Π., ἐὰν συμφέρῃ εἰς αὐτὸν νὰ εὑρεθῇ ὑγιής, θὰ ἀποκρύψῃ ὅτι ἔπαθέ ποτε ἔκ τινος μολυσματικῆς νόσου καὶ δὴ ἀφροδισίου καὶ προσέτι δι' ἐντόνου καὶ ἐντέχνου θεραπείας θὰ θελήσῃ νὰ ἐξαλείψῃ ἀντιδράσεις προδιδούσας τὴν προηγηθεῖσαν πάθησίν του.

Τοιαῦτα τεχνάσματα δὲν ἀποκλείονται, τὴν ἐκ τούτων ὅμως πλάνην τοῦ ἰατροῦ θὰ πληρώσῃ οὗτος οὐ μόνον διὰ δυσφημίας, ἀλλὰ καὶ δι' ἀπαιτήσεως χρηματικῆς ἀποζημιώσεως. Δὲν θὰ λείψουν δὲ καὶ οἱ ἐκμεταλλευόμενοι νόσον ἀναφανεῖσαν εἰς αὐτοὺς μετὰ καιρόν, μὴ ὑπάρχουσαν καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ ἰατρὸς ἐξήταζεν αὐτούς, διὰ νὰ ἀπαιτήσουν ὡς δῆθεν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἰατροῦ παθόντες, ἀποζημιώσεις.

Μεγάλαι ἐπίσης, ὡς γνωστόν, δυσκολίαι εἶναι δυνατὸν νὰ παρουσιασθοῦν σχετικῶς πρὸς τὴν ἔγκαιρον διάγνωσιν τῆς φυματιώσεως καὶ τῆς λέπρας.

Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν κακοήθειαν ἐνίων καὶ ἐκμετάλλευσιν ἰατρικῶν πράξεων, δέον ὁ ἐξετάζων ἰατρὸς πρὸς παροχὴν Πρ.Ι.Π. νὰ φοβῆται ἐνδεχομένην πλαστοπροσωπίαν, τοῦ πρὸς ἐξέτασιν καὶ πάσχοντος ἀποστέλλοντος πρὸς τὸν ἰατρὸν φίλον του ὑγιᾶ. Τὸ κάλλιστον μέτρον ἀποφυγῆς τῆς πλαστοπροσωπίας εἶναι ὀλιγώτερον τὸ Ἀστυνομικὸν δελτίον Ταυτότητος, κράτιστον δὲ ἡ λῆψις τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τῶν μελλονύμφων—ἀρκοῦσι τὰ ἀποτυπώματα μόνον τῶν δεικτῶν δακτύλων—ἅτινα θὰ παρατεθῶσιν εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἐκθέσεως.

Δὲν ἀποκλείεται ὅμως ἰατροί τινες, χαριζόμενοι δυστυχῶς δι' οἱουσδήποτε λόγους εἰς τὸν ἕνα τῶν νεονύμφων, νὰ χορηγήσουν εἰς αὐτὸν πιστοποιητικὸν ἐν γνώ-

σει των ἀποκρῦπτον τὴν ἐξ ἧς οὗτος πάσχει νόσον, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιτραπῇ ἡ σύναψις γάμου.

δ) Ὑποβοήθησις ἐλευθέρων συζεύξεων. Ἀντιρρήσεις ἄλλαι διετυπώθησαν κατὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Πρ.Ι.Π. ὑπὸ διαφόρων κοινωνιολόγων, ἰατρῶν, θεολόγων κλπ. Οὕτω πολλοὶ κατακρίνουν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Πρ.Ι.Π. διότι τοῦτο, σχολαστικῶς ἐφαρμοζόμενον, θὰ παρακωλύσῃ ἱκανὸν ἀριθμὸν ἀτόμων τοῦ νὰ συνάψουν ἔντιμον καὶ νόμιμον γάμον, θὰ ἐξωθήσῃ δὲ αὐτοὺς εἰς ἐλευθέραν σύζευξιν, χωρὶς οὔτε ἡ παραγωγὴ τέκνων νὰ ἀποκλείεται, οὔτε ἡ Κοινωνία νὰ ἀναγνωρίζῃ τοιαύτας συζεύξεις. Ὀρθῶς δὲ παρατηροῦν οἱ ταῦτα ὑποστηρίζοντες, ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις συστάσεως νομίμου γάμου θὰ ἀπέβαινεν ὀδυνηροτέρα διὰ τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς ἐλευθέρας συμβιώσεως, θὰ μετέπιπτεν εὐκόλως εἰς τὴν πορνείαν ἐλευθέραν ἢ κρυφίαν.

ε) Ἀντιρρήσεις διὰ τὴν κληρονομικότητα τῶν νόσων. Ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Πρ.Ι.Π. προεβλήθησαν ὑπὸ ἰατρῶν, βιολόγων καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων. Κατ' αὐτοὺς ἡ κληρονομικότης τῶν νόσων παρέχει εἰσέτι ἀσαφείας μεγάλας καὶ δὲν προδικάζεται ὅτι ἐκ ζεύγους κριθέντος ἀκαταλλήλου πρὸς γάμον, θὰ προέλθωσι τέκνα ὑποχρεωτικῶς ἀνώμαλα. Τινὲς προβαίνουν ἔτι περαιτέρω, ὑροστηρίζοντες ὅτι πλεῖστοι ἔνδοξοι ἄνθρωποι, λαμπρύναντες τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῆς μεγαλοφυΐας των, ἦσαν τέκνα ἀνωμάλων γονέων καὶ αὐτοὶ οὗτοι παρουσίασαν κατὰ τὴν ζωήν των καὶ τὴν δρᾶσίν των φαινόμενα ψυχικῆς ἀνωμαλίας, ἐνίοτε καὶ σωματικῆς τοιαύτης. Ὑποστηρίζουν δὲ οἱ ταῦτα φρονοῦντες, ὅτι διὰ τὴν ἀνθρωπότητα συμφέρει ἡ ἔστω καὶ σπανία παραγωγὴ ἐξέχοντός τινος πνεύματος, ἐναντι τοῦ πλήθους τῶν πράγματι ἀχρήστων καὶ ἀνωμάλων.

στ) Ἀντιρρήσεις σχετικαὶ πρὸς τὰς μεταδοτικὰς νόσους. Εἰς ἐπίρρωσιν τῶν ἄνω ἀντιρρήσεων ἔρχεται τὸ γεγονὸς ὅτι χάρις εἰς τὰς προόδους τῆς Ἰατρικῆς, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὁ ἄλλοτε μέγας κίνδυνος ἐκ μεταδόσεως μολυσματικῶν νόσων κατὰ πολὺ ἠλαττώθη, ἂν μὴ ἐξέλιπε. Οὕτω ἡ σύφιλις καὶ ἡ βλενόρρια ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη ἀφροδίσιος νόσος ἐδαμάσθησαν κατὰ πολὺ διὰ τῆς πενικιλλίνης κλπ., δύναταί τις δὲ νὰ δεχθῇ ὅτι τὸ ὀξὺ στάδιον τῶν νόσων τούτων, τὸ κατ' ἐξοχὴν μεταδοτικόν, ταχέως σβύνει καὶ δίδεται καιρὸς εἰς τὸν πάσχοντα νὰ θεραπεύσῃ τὴν νόσον του ἢ τοὐλάχιστον νὰ καταστήσῃ ταύτην μὴ μεταδόσιμον. Ἐξ ἄλλου ἡ φυματίωσις ἡ ἀνοικτὴ καὶ μεταδόσιμος, κατὰ πολὺ περιωρίσθη διὰ τῆς στρεπτομυκίνης καὶ ἄλλων φαρμάκων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ λέπρα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καταπολεμεῖται εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἀποδίδεται εἰς τινας χώρας ἡ ἐλευθερία εἰς τοὺς λεπρούς, ὡς ἀκινδύνους εἰς τοὺς μετ' αὐτῶν συγχρωτιζομένους. Θὰ προσέθετον ὅμως ἐγὼ προσωπικῶς ὅτι οἱ λεπροί, ἀπολυόμενοι ἐκ τοῦ λεπροκομείου πρέπει νὰ καταστῶσιν ἀνίκανοι πρὸς παιδοποιΐαν, τοῦτο δέ, ὡς γνωστόν, εὐκόλως κατορθοῦται διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς στειρώσεως, δι' ἀποτομῆς τοῦ σπερματίου τόνου ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν, ἐγχειρήσεως ἁπλουστάτης μὴ στερούσης τὸν ἐγχειρηθέντα τῆς ἀπολαύσεως τῶν φιλοτησίων σχέσεων, οὔτε δὲ αἱ λειτουργίαι τῶν διαφόρων ὀργάνων διαταράσσονται, ὅπως ἐὰν ἐνηργεῖτο εὐνουχισμός, δηλαδὴ ἐκτομὴ τῶν γεννητικῶν ἀδένων. Ὡς πρὸς τὰς λεπρὰς γυναῖκας, πρὸ τῆς ἐκ τοῦ λεπροκομείου ἐξόδου των θὰ ἔπρεπε εἴτε νὰ ἐνεργηθῇ ἐκτομὴ τῶν σαλπίγγων διὰ λαπαροτομίας, εἴτε νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὰς κατασταθείσας ἐγκύους λεπρὰς γυναῖκας, νὰ ὑφίστανται ἄμβλωσιν πρὸς εὐγονικοὺς σκοπούς, τῆς ἀποφυγῆς δηλ. δημιουργίας τέκνων, ἅτινα εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ παρουσιάσουν κατὰ τὴν ζωὴν τὴν λέπραν ἐξ ἧς ἔπασχον οἱ γονεῖς των, ἐκ κληρονομικότητος ὡς πολλοὶ ὑποστηρίζουν ἢ ἐκ μολύνσεως ὑπὸ τῶν εἰσέτι μὴ πλήρως θεραπευθέντων λεπρῶν γονέων, θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ μὴ πλήρως ἀποστειρωθέντων.

Ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἠλαττώθη, δὲν ἐξέλιπεν ἐντελῶς ὁ κίνδυνος μεταδόσεως τῶν μεταδοτικῶν νόσων ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τῶν μελλονύμφων εἰς τὸν ἕτερον καὶ ἑπομένως

καὶ ὁ ἐκ τῶν νόσων τούτων κίνδυνος λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ὑποστηριζόντων τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Πρ.Ι. Πιστοποιητικοῦ.

Ἐπίκρισις.

Ἐξεθέσαμεν τὰ συνηγοροῦντα ὑπὲρ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Πρ.Ι.Π., ὡς καὶ τὰς κατὰ τούτου ἀντιρρήσεις. Συνοψίζοντες, λέγομεν ὅτι κατὰ θεωρίαν ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ Πρ.Ι.Π. ὠφέλειαι δύνανται νὰ προκύψουν καὶ διὰ τὰ ἄτομα καὶ διὰ τὴν Κοινωνίαν, ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς λαμβανομένης. Ἐφαρμοζομένου τοῦ Πρ.Ι.Π. καὶ ἡ ἀναπόφευκτος πολλάκις δυσαρμονία μεταξὺ τῶν συζύγων προλαμβάνεται, ἐφ' ὅσον σύναψις γάμου δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ἡ παραγωγὴ τέκνων ἀνωμάλων παρακωλύεται. Ἀμφότερα δὲ ταῦτα, δηλ. ἡ δυσαρμονία μεταξὺ τῶν συζύγων καὶ ἡ παραγωγὴ τέκνων ἀνωμάλων, γίνονται ἀφορμὴ ὀχλήσεων σοβαρῶν διὰ τὴν Κοινωνίαν. Αἱ μεταξὺ τῶν συζύγων ἔριδες οὐχὶ σπανίως φθάνουν μέχρις ἐγκληματικῶν πράξεων τοῦ ἑνὸς τούτων κατὰ τοῦ ἑτέρου, ὁπότε κατ' ἀνάγκην ἐπεμβαίνει ἡ Ἀστυνομία καὶ ἡ Δικαιοσύνη κατόπιν. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι τοιαῦται ἐγκληματικαὶ ἐνέργειαι δὲν σπανίζουν καὶ παρ' ἡμῖν, εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἰδίᾳ, ὁπότε αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐν διαστάσει συζύγων κηρύσσουν ἑαυτὰς εἰς πολεμικὴν κατ' ἀλλήλων ἔγερσιν μετὰ θλιβερῶν συνεπειῶν.

Ἀφ' ἑτέρου τὸ βάρος τῆς τε οἰκογενείας καὶ συνόλης τῆς Κοινωνίας ἐκ τῆς παραγωγῆς ἀνωμάλων παιδιῶν εἶναι μέγιστον. Κατὰ στατιστικὰς Ἀμερικανικὰς ἡ Πολιτεία τῆς Νέας Ὑόρκης δαπανᾷ τὸ 1/8 τοῦ προϋπολογισμοῦ της εἰς θεραπείαν ψυχοπαθῶν ἐκ διαφόρων αἰτίων (κληρονομικότητος, ἐπιδράσεως περιβάλλοντος, τοξικομανίας) καταστάντων τοιούτων. Τὰς αὐτὰς παρατηρήσεις παρέχουν στατιστικαὶ ἄλλων ἐθνῶν.

Πρόγαμον Ἰατρικὸν Πιστοποιητικὸν ἐν Ἑλλάδι.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες νομοθέται καὶ φιλόσοφοι, ἠσχολήθησαν μὲ μέτρα σκοποῦντα τὴν εὐτυχίαν τῶν εἰς γάμον συνερχομένων. Δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐνταῦθα περὶ τῶν μέτρων τούτων. Ἀρκούμεθα σημειοῦντες τὸν Ἀριστοτέλην, ὅστις εἰς τὰ Πολιτικά του (Ζ, ιδ) ἀσολεῖται περὶ γάμου καὶ τεκνοποιΐας καὶ προτείνει σοφὰ μέτρα πρὸς ἐπιτυχῆ γάμον.

Ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλλάδι διάφορα γεγονότα καταστρεπτικὰ ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως δι' οἰκογένειάν τινα εἶχον δημιουργήσει διάχυτον ἐντύπωσιν τῆς ἀνάγκης ἐπιβολῆς Πρ.Ι.Π.

Ἤδη κατὰ τὸ 1930 ὁ νομομαθὴς Ἠλ. Λαγάκος (τ. βουλευτὴς καὶ Ὑπουργός), ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ τότε ἐκδιδόμενον περιοδικὸν **Τὸ Παιδί** (τεῦχος 2ον) ἐκτενὲς ἄρθρον ἐπὶ τῆς ὠφελιμότητος τοῦ Πρ.Ι.Π. Λαμβάνων ὅμως ὑπ' ὄψιν τὰς παρ' ἡμῖν συνθήκας, συνιστᾷ πρὸς τῆς νομοθετικῆς ἐπιβολῆς τοῦ Πρ.Π.Ι. τῆς ὁποίας κηρύσσεται ὀπαδός, τὴν παρὰ τῷ λαῷ ἔντονον καὶ συστηματικὴν εὐγονικὴν προπαγάνδαν ὑπὲρ τοῦ Πρ. Ι.Π.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν (1930) τὸ ζήτημα τοῦ Πρ.Ι.Π. ἐξητάσθη εὐρέως ὑπὸ τῆς ἐκ Νομομαθῶν Ἐπιτροπῆς πρὸς σύνταξιν νέου Ἀστικοῦ Κώδικος κατὰ τὸ 1931. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐξήτασεν εὐρέως τὸ ζήτημα καὶ κατὰ μεγάλην πλειοψηφίαν κατεδίκασε τὴν παρ' ἡμῖν ἐφαρμογὴν τοῦ Πρ.Ι.Π. Ἡ πλειοψηφία τῆς Ἐπιτροπῆς ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἀναστατώσεως τὴν ὁποίαν ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Πρ.Ι.Π. θὰ ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ καὶ περὶ ὧν ἀνωτέρω ἐξεθέσαμέν τινα.

Τοὐναντίον τὸ Ἀνώτατον Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον, κατὰ τὴν αὐτὴν περίπου ἐποχήν, ἐψήφισε κατὰ παμψηφίαν ὑπὲρ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Πρ.Ι.Π. καὶ τῆς ἐπιβολῆς σχετικῶν ἄρθρων ἐν τῷ τότε ὑπὸ σύνταξιν Ἀστικῷ Κώδικι.

Αἱ τόσον ἀντικρουόμεναι αὗται γνῶμαι τῶν δύο ἐπισήμων Σωμάτων, προῆλθον ἐκ τοῦ ὅτι τὸ μὲν Ἀνώτατον Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον ἐξήτασε τὸ θέμα ἀπὸ καθα-

φῶς ἰατρικῆς ἀπόψεως, τοὐναντίον δὲ ἡ Ἐπιτροπὴ Νομομαθῶν πρὸς σύνταξιν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐξήτασε τὸ θέμα ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως καὶ φοβουμένη κακὰ ἐκ τῆς ἐπιβολῆς νομοθετήματος μὴ εὐπροσδέκτου εἰσέτι εἰς τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ δὲν ἐδέχθη τὴν ἐπιβολὴν ἐν τῷ Ἀστικῷ Κώδικι ἄρθρων σχετικῶν πρὸς τὸ Πρ.Ι.Π.

Κατὰ τὸ 1931 ὁ Μ. Μωϋσείδης ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ **Δημοσίᾳ Ὑγιεινῇ** (τεῦχος 5) ἄρθρον ἐκτενὲς ἀναφορικῶς πρὸς τὸ Πρ.Ι.Π. καὶ ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς νομοθετικῆς ἐπιβολῆς τοῦ Πρ. Ι.Π. Ὁ Ὑγιεινολόγος ὅμως Ἐλευθεριάδης (Δημ. Ὑγιεινὴ 1931) πραγματευόμενος τὰ τοῦ Πρ.Ι.Π. ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ παροῦσα κατάστασις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ἠθῶν δὲν ἐπιτρέπει τὴν καθιέρωσιν παρ' ἡμῖν τοῦ Πρ.Ι.Π.

Τὸ ζήτημα τοῦ Πρ.Ι.Π. ἤχθη κατὰ τὸ 1931 πρὸ τῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου ἤδη Καθηγητοῦ Κ. Χαριτάκη. Οὗτος διὰ μακρᾶς εἰσηγήσεως ἀνέπτυξεν τὸ ὅλον θέμα καὶ προσεκάλεσε τὴν Ἑταιρείαν νὰ ἐκδηλωθῇ ὑπὲρ τῆς ἐπιβολῆς ἐν τῷ Ἀστικῷ Κώδικι τοῦ Πρ.Ι.Π. Προεκλήθη ἐν τῇ Ἑταιρείᾳ εὐρεῖα συζήτησις, ἡ Ἑταιρεία δὲ ἀπέφυγε νὰ συνταχθῇ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Χαριτάκη διὰ διαφόρους δυσκολίας, τινὰς τῶν ὁποίων καὶ ἡμεῖς λαβόντες μέρος εἰς τὸν συζήτησιν, ἀνεπτύξαμεν. Ἡ ἡμετέρα γνώμη διετυπώθη ὡς ἑξῆς: Ἀνεγνωρίσαμεν ὅτι τὸ Πρ.Ι.Π. ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως εἶναι ὠφέλιμον, παρουσιάζει ὅμως δυσκολίας ἐφαρμογῆς, πρὶν ἢ μάλιστα διαφωτισθῇ ὁ λαὸς διὰ καταλλήλου προπαγάνδας. Αἱ δυσκολίαι δὲ συνίστανται πρωτίστως εἰς τὴν μὴ ἀσφαλῆ διάγνωσιν, διότι τοιαύτη δὲν ἐπιτυγχάνεται πάντοτε παρὰ τὰ ἐν χρήσει ἐργαστηριακὰ μέσα. Πᾶσαι δὲ αἱ ἀποκλείουσαι τὸν γάμον νόσοι (ἀφροδίσιοι, φυματίωσις, λέπρα, φρενικαὶ κλπ.) εἶναι ἐνδεχομένον νὰ μὴ διαγνωσθοῦν οὐδὲ παρ' ἐμπείρου ἰατροῦ, περισσότερον ὅμως παρὰ ἰατροῦ γενικῆς μόνον μορφώσεως, μὴ ἐπικουρουμένου ὑπὸ ἐργαστηριακῶν μέσων. Ἕτερα δυσκολία, ἥτις ἀπησχόλησεν ἡμᾶς, ἦτο ἡ τυχὸν ἐγερθησομένη παρὰ τοῦ ἐκ τοῦ γάμου παθόντος ἀγωγὴ εὐθύνης κατὰ τοῦ γνωμοδοτήσαντος ὑπὲρ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου ἰατροῦ, ὡς παριδόντως τὴν νόσον ἐξ ἧς ὁ καταγγέλλων σύζυγος ἔπαθε (Πρακτικὰ Ἰατρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν 1931).

Καὶ ἄλλοι ἀγορηταὶ κατὰ τὴν συνεδρίατιν ταύτην τῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν, διὰ διαφόρους ἕκαστος λόγους δὲν ἐξεδηλώθησαν ὑπὲρ τοῦ Πρ.Ι.Π.

Ὁ Καθηγητὴς Γεώργιος Φωτεινὸς κατὰ τὸν Πρυτανικόν του λόγον κατὰ τὸ 1938, ποιεῖται λόγον περὶ τῆς ὠφελιμότητος τοῦ Πρ.Ι.Π., θεωρεῖ ὅμως προβληματικὴν τὴν διὰ νόμου ἐφαρμογήν του, ἂν μὴ ἀδύνατον διὰ διαφόρους λόγους, διὸ κατ' αὐτὸν εἶναι προτιμότερον νὰ ἀπαιτηθῇ διὰ νόμου παρὰ τῶν μελλονύμφων ὑπεύθυνος προγαμιαία δήλωσις ὑγείας, 3 ἢ 4 ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου, κεκυρωμένη καταλλήλως.

Ἐπηκολούθησεν ἡ κατὰ τὸ 1940 εἰσαγωγὴ τοῦ Νέου Ἀστικοῦ Κώδικος, οὐδὲν ὅμως ἄρθρον τούτου ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Πρ.Ι.Π.

Οἱ λόγοι ὅμως οἱ προκαλέσαντες, ἀλλαχοῦ μὲν τὴν νομοθετικὴν ἐπιβολὴν τοῦ Πρ.Ι.Π., παρ' ἡμῖν δὲ τὰς ἐπὶ τούτου συζητήσεις, δὲν ἔπαυσαν ὑφιστάμενοι, διὸ καὶ τὸ ζήτημα τῆς καθιερώσεως τοῦ ἐν λόγῳ πιστοποιητικοῦ διαφοροτρόπως ἑκάστοτε θίγεται. Οὕτω κατὰ τὸ 1946 ὁ τότε ἐν Ἰωαννίνοις Εἰσαγγελεὺς κ. Σκρέκας, ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν **Ἐφημερίδα Ἑλλήνων Νομικῶν** περίπτωσιν ἀχρείου, ὅστις πάσχων ἐκ συφίλιδος μετέδωκε τὴν νόσον εἰς τὴν σύζυγόν του ὑπὸ βαρεῖαν μορφήν, ἀμφότεροι δὲ ἐδημιούργησαν πολυάριθμα τέκνα χειρίστης σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑγείας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὁ κ. Σκρέκας ἀνέφερε ὅτι γνωρίζει καὶ ἄλλας περιπτώσεις κακοῦ σχηματισμοῦ οἰκογενείας ἐκ νόσου τῶν γονέων προ-ὑπαρχούσης τοῦ γάμου καὶ διεκήρυξε τὴν ἀνάγκην καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ Πρ.Ι.Π.

Ἐκ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης τοῦ κ. Σκρέκα ὁρμώμενος ὁ νῦν Ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Τούσης, ἐδημοσίευσιν ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἄρθρον ἀσχολούμενον μὲ τὴν ἐν Γαλλίᾳ ἐπιβολὴν τοῦ Πρ.Ι.Π. Πρὸς τοῦτο

ἐπιβάλλεται ἡ παρουσίασις εἰς τὸν Ληξίαρχον (Officier de l'etat civil) ἰατρικοῦ πιστοποιητικοῦ, ὅτι ἐγένετο ἐξέτασις ἐντὸς τοῦ τελευταίου μηνὸς πρὸ τοῦ γάμου, ἀφορῶσα τὴν πρὸς γάμον ὑγείαν τῶν μελλονύμφων. Τιμωρεῖται ἡ ἄνευ ἐξετάσεως παροχὴ ἀδείας πρὸς γάμον, ὡς καὶ ἡ ἐπιχειρουμένη πλαστοπροσωπία ὑπό τινος τῶν μελλονύμφων. Ἰδιαιτέρα προσοχὴ καταβάλλεται πρὸς ἀποκάλυψιν τῶν μεταδιδομένων νόσων διὰ κλινικῆς ἐξετάσεως, καὶ ἐργαστηριακῶν μέσων (ἀκτινογραφίας, ὀροδιαγνωστικῆς, κλπ.). Τὰ ἔξοδα καταβάλλονται ὑπὸ τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, εἴτε ὑπὸ ὑπηρεσιῶν δωρεὰν βοηθείας, εἴτε ὑπὸ τῶν μελλονύμφων. Ἡ Πολιτεία δὲν δικαιοῦται ν' ἀπαγορεύσῃ τὸν γάμον, ἐπικαλεῖται μόνον τὴν σωφροσύνην τῶν μελλονύμφων καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἐπὶ τῆς τυχὸν ἀσυμφόρου τελέσεως γάμου, λόγῳ νόσου. Τὸ μέτρον τῆς καθιερώσεως τοῦ προγάμου ἰατρικοῦ πιστοποιητικοῦ ἐγένετο ἐν Γαλλίᾳ ἀφορμὴ προπαγάνδας ὑπὲρ τοῦ συστήματος καὶ ἐγένετο τοῦτο ἀποδεκτὸν ὑπὸ τοῦ λαοῦ κατὰ σοβαρὰν ἀναλογίαν.

Παρ' ἡμῖν μεγάλη κίνησις ὑπὲρ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Πρ.Ι.Π. ἐγένετο—καὶ γίνεται—κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν ὑπὸ τῆς νεοσυσταθείσης Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Εὐγονίας. Αὕτη ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ὑγειονομικῆς Διαπαιδαγωγήσεως, διωργάνωσεν εἰδικὰς περὶ τῆς ἐν γένει Εὐγονίας διαλέξεις. Τούτων θέμα, πλὴν ἄλλων, ἦτο καὶ τὸ Πρ.Ι.Π. Καὶ αἱ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τούτων ὠφέλειαι. Ἐκ τῶν ὁμιλητῶν ἀναφέρομεν τοὺς Ν. Λοῦρον—Παναγιώτου—Κωνσταντινίδην—Βλυσσίδην. Τινὲς τῶν διαλέξεων ἐδημοσιεύθησαν.

Αἱ διαλέξεις αὗται ἀποτελοῦν προπαγάνδαν παρὰ τῷ Κοινῷ ὑπὲρ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Πρ.Ι.Π. Ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ἡ τοιαύτη ἐπιβολὴ εἶναι μὲν κατὰ θεωρίαν ὠφέλιμος, δυστυχῶς ὅμως δυσεφάρμοστος, διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης μελέτης ἀνεφέραμεν. Ἡ διαρκὴς ὅμως ἀνακίνησις τῆς περὶ Πρ.Ι.Π. συζητήσεως εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον διαφωτίσεως τοῦ Κοινοῦ, περὶ τῶν ἐπικρεμαμένων κινδύνων ἐκ τῆς συζεύξεως πρὸς γάμον ἀτόμων νοσούντων καὶ ἀκαταλλήλων.

Διὰ τοιούτων διαλέξεων θὰ διαφωτισθοῦν, ἂν μὴ οἱ πρὸς γάμον ἐκ διαφόρων συναισθημάτων τυφλούμενοι, ἀλλὰ τοὐλάχιστον αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν, ἵνα ἀπαιτῶσι διαπιστώσεις καλῆς ὑγείας τῶν ἐπιθυμούντων τὴν πρὸς γάμον σύζευξίν των. Αὐτὸ καὶ μόνον, δηλαδὴ ἡ ὑπὸ τῶν γονέων ἀπαίτησις διαπιστώσεως τῆς ὑγείας τοῦ ὑποψηφίου γαμβροῦ ἢ νύμφης, θὰ ἀπέτρεπε πολλοὺς ἀναρμόστους γάμους, καθ' ὅσον ὁ ἐκ τῶν πρὸς γάμον ἀσθενής, ἐκ φόβου ἀποκαλύψεως τῆς νόσου του δὲν θὰ ἔσπευδεν εἰς σύναψιν γάμου ἢ θὰ ἀνέβαλε τὴν τέλεσιν τούτου μέχρις ἐπαρκοῦς καὶ ἀσφαλοῦς διὰ τὸν προορισμὸν τοῦ γάμου θεραπείας.

Μετὰ τὴν διὰ τῆς προπαγάνδας διάδοσιν τῆς γνώσεως τῆς ὠφελιμότητος τοῦ Πρ.Ι.Π., θὰ καθίστατο δυνατὴ ἡ ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν ἐπιβολὴ τοῦ Πρ.Ι.Π., τὸν σκοπὸν δὲ προπαγάνδας ὑπὲρ τῆς ἐπιβολῆς τούτου ἔχει καὶ ἡ παροῦσα δημοσίευσις ἡμῶν.

Συμβολὴν εἰς τὴν παρ' ἡμῖν μελέτην τοῦ Πρ.Ι.Π. παρέχει ὁ Καθηγητὴς Παναγ. Φωτεινὸς ἐν τῇ ἐσχάτως ἐκδοθείσῃ Ἀφροδισιολογίᾳ του. Ἐν αὐτῇ ἀφιεροῖ ἰδιαίτερον κεφάλαιον διὰ τὸ Πρ.Ι.Π. καὶ τὴν ἀνὰ τὰ διάφορα Κράτη ἐφαρμογήν του.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΑΤΣΑΣ

ΔΙΕΘΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΝΟΜΙΚΩΝ

ΤΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΔΥΟ ΣΥΝΕΔΡΙΑ «ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ» ΚΑΙ «ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ»

Ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου, τ. Ἐφέτου καὶ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου κ. **ΧΡΙΣΤΟΥ Π. ΓΙΩΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Α'. Ἐγκλήματα κατὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ ἀφετηρία τοῦ θέματος τούτου ἀνάγεται εἰς τὸ ἑξῆς ἱστορικόν:

Ὁ κατὰ τὴν ἐν Νυρεμβέργῃ δίκην τῶν κυρίων ἐγκληματιῶν πολέμου Ἀμερικανὸς δικαστὴς Biddle, διὰ τῆς ἀπὸ 9 Νοεμβρίου 1946 ἐκθέσεώς του πρὸς τὸν Πρόεδρον Τροῦμαν, ἔγραφε ὅτι ἐπέστη ὁ χρόνος ἵνα «ἀρχίσῃ ἡ σχεδίασις ἑνὸς Κώδικος διεθνοῦς ποινικοῦ δικαίου», ἐν τῷ ὁποίῳ νὰ ἐπικυρωθοῦν αἱ ἀρχαὶ τοῦ Χάρτου τῆς Νυρεμβέργης ἐν συσχετισμῷ μετὰ γενικῆς κωδικοποιήσεως «τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ἀνθρωπότητος». Τοιαύτη ἐνέργεια λέγει ὁ κ. Biddle ἐν τῇ ἐκθέσει του, ὄχι μόνον θὰ καθιέρου ὁριστικῶς διὰ τὸ μέλλον τὴν ζωτικὴν ἀρχήν, ὅτι ὁ ἐπιθετικὸς πόλεμος ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον διεθνὲς ἔγκλημα, ἀλλὰ θὰ παρεῖχε ταυτοχρόνως τὴν εὐκαιρίαν νὰ τονώσῃ τὰς κυρώσεις ἐναντίον μικροτέρων παραβάσεων τοῦ διεθνοῦς δικαίου καὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν πεῖραν τῆς Νυρεμβέργης πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν μονίμων ἐκείνων διαδικαστικῶν ὁρισμῶν καὶ θεσμῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων τελικῶς ἐξαρτᾶται ἡ ἀποτελεσματικὴ ἐνίσχυσις τοῦ διεθνοῦς δικαίου. Ὁ Πρόεδρος Τροῦμαν εἰς τὴν ἀπάντησίν του ἐξήνεγκε τὴν ἄποψιν, ὅτι ἡ προσπάθεια αὕτη θὰ ἐνισχύετο ἐὰν τὰ Κράτη ἤθελον καθιερώσει ἕνα διεθνῆ Ποινικὸν Κώδικα, ὁ ὁποῖος νὰ διαλαμβάνῃ ὅλας τὰς περιπτώσεις τῆς προπαρασκευῆς ἐπιθετικοῦ πολέμου. «Ἡ καθιέρωσις τοιούτου Κώδικος ὂν συνιστᾶτε, λέγει ὁ Πρόεδρος Τροῦμαν, ἀποτελεῖ τεραστίαν ἀληθῶς προσπάθειαν, ἀλλ' ἡ ὁποία ἀξίζει νὰ μελετηθῇ καὶ σταθμισθῇ ἀπὸ τὰς καλλιτέρας νομικὰς κορυφὰς τοῦ Κόσμου. Θὰ ἀπετέλει πράγματι καθῆκον νὰ ἐπιχειρηθῇ τοῦτο ὑπὸ τῶν Κυβερνήσεων τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Ἐλπίζω, ὅτι τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη, ἀκολουθοῦντα τὴν γραμμὴν τῆς προτάσεώς σας, θὰ ἐπικυρώσουν τὰς ἀρχὰς τοῦ Χάρτου τῆς Νυρεμβέργης ἐν συναφείᾳ πρὸς μίαν γενικὴν κωδικοποίησιν τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ἀνθρωπότητος».

Ὄντως, ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, μετὰ δύο διαδοχικὰς συνεδριάσεις, τῆς 11 Δεκεμβρίου 1946 καὶ τῆς 21ης Νοεμβρίου 1947, ἀνέθηκε τὴν διατύπωσιν τῶν ἀρχῶν τοῦ διεθνοῦς δικαίου τῶν ἀναγνωρισθεισῶν ὑπὸ τοῦ Χάρτου τοῦ Δικαστηρίου τῆς Νυρεμβέργης καὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου, εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, ἐπὶ τῷ τέλει ἵνα διατυπώσῃ αὕτη τὰς ἀρχὰς ταύτας καὶ καταρτίσῃ «Σχέδιον Κώδικος τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ἀνθρωπότητος».

Ἡ τελευταία αὕτη Ἐπιτροπὴ ἀνέθηκεν εἰς τὸν καθηγητὴν τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Ἰω. Σπυρόπουλον ὡς εἰσηγητὴν καὶ συνέταξεν οὗτος ἔκθεσιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Σημειωτέον, ὅτι ὁ Ρουμᾶνος καθηγητὴς κ. Pella, Πρόεδρος ἤδη τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου, ἔχει συντάξῃ ἀπὸ ἐτῶν σχέδιον παρεμφεροῦς Κώδικος.

Τέλος ἡ ὀργανώσασα τὸ περὶ οὗ τὴν σήμερον ὁ λόγος συνέδριον «Διεθνὴς

Ἑταιρεία Δικηγορικῶν Συλλόγων», ἡ ὁποία ἔχει λάβει ἀπὸ τὸν Ὀργανισμὸν Ἡνωμένων Ἐθνῶν τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ συμβουλευτικοῦ ὀργάνου, περιέλαβε μεταξὺ τῶν θεμάτων τοῦ συνεδρίου καὶ τὸ ἐν λόγῳ θέμα.

Τὸ προεξέχον σημεῖον, περὶ ὃ ἀρχικῶς περιεστράφησαν αἱ ἐν τῷ συνεδρίῳ συζητήσεις ἦτο, ἂν εἶναι σκόπιμον καὶ ἀρκετὸν νὰ περιορισθῇ ἡ διατύπωσις τοῦ σχεδίου εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῶν τοῦ οὐσιαστικοῦ διεθνοῦς ποινικοῦ δικαίου διατάξεων, ἢ πρέπει νὰ ἐκταθῇ ταυτοχρόνως καὶ ἐπὶ τῆς ὀργανώσεως τῆς διεθνοῦς δικαστικῆς Ἀρχῆς, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἁρμοδία πρὸς εἰδίκευσιν τῶν παραβάσεων. Προὐκρίθη τὸ δεύτερον, διότι ἡ καθιέρωσις ποινικῶν κανόνων προϋποθέτει ὕπαρξιν δικαστικῆς Ἀρχῆς, ἡ ὁποία θὰ τοὺς ἐφαρμόσῃ.

Ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν τῶν συζητήσεων δὲν θὰ εἰσέλθω: θὰ ἀναφέρω μόνον τὴν τελικὴν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀπόφασιν τοῦ Συνεδρίου, ἔχουσαν ὡς ἑξῆς:

«Τὸ τρίτον Συνέδριον τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων. Λαβὸν ὑπ' ὄψει τὸ ἀνωτέρω ἱστορικὸν κλπ. Λαβὸν ἐπίσης ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, ἡ συνελθοῦσα ἐν Γενεύῃ εἰς τὴν δευτέραν αὐτῆς σύνοδον κατὰ Ἰούλιον 1950, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς ἱδρύσεως διεθνοῦς ποινικῆς δικαιοδοσίας. Ἀποφασίζει τὰ ἑξῆς:

α') Ἐπιφορτίζει τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, τὴν ὁρισθεῖσαν ὑπὸ τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων (International Bar Association) καὶ τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου (Association International de droit pénal), νὰ συντάξῃ ἓν «Σχέδιον Κώδικος τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας τῆς ἀνθρωπότητος», ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὰς ἑξῆς γενικὰς ἀρχάς:

1) Ἐφαρμογὴ τοῦ Κώδικος εἰς ὅλον τὸν Κόσμον.

2) Προτεραιότης τοῦ Διεθνοῦς Ποινικοῦ Δικαίου ἔναντι τῶν ἐθνικῶν ποινικῶν δικαίων.

3) Καθιέρωσις τῶν ὅρων τῆς εὐθύνης ἐν τῷ διεθνεῖ πεδίῳ, τόσον τῶν ἀτόμων ὅσων καὶ τῶν Κρατῶν, καθὼς καὶ ἄλλων τινῶν νομικῶν προσώπων ἐνόχων ἐγκλημάτων κατὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς Ἀνθρωπότητος.

4) Παροχὴ ἀναγνωριστικῶν ἀποφάσεων ὡς καὶ συστάσεων ἀπευθυνομένων εἰς τὰ Κράτη ὑπὸ διεθνοῦς τινος ποινικῆς δικαιοδοσίας πρὸς ἐφαρμογὴν κυρώσεων κατὰ προσώπων ἐνόχων τοιούτων ἐγκλημάτων.

5) Κωδικοποίησις τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς Ἀνθρωπότητος, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ ἐπιθετικοῦ πολέμου, ἀπὸ τῆς πρὸς ἐπιχείρησιν τοιούτου πολέμου συνωμοσίας καὶ ἀπὸ τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων τῶν ἐκ τῆς φύσεώς των ὁδηγουσῶν εἰς διατάραξιν τῆς εἰρήνης (ἄρθρ. I παρ. 1 Κατ. Χάρτου Ἡνωμένων Ἐθνῶν).

6) Ἀναγόρευσις εἰς ἐγκλήματα τῶν παραβιάσεων τῶν νόμων καὶ τῶν ἐθίμων τοῦ πολέμου.

7) Καταστολὴ τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος, θεωρουμένων τοιούτων τῆς ἐξαφανίσεως ἢ τῆς καταδιώξεως πληθυσμοῦ τινος ἢ τμήματος πληθυσμοῦ ἕνεκα λόγων διαφορᾶς φυλῆς, ἐθνικότητος, θρησκείας, πολιτικῶν ἢ ἄλλων γνωμῶν διὰ χρησιμοποιήσεως ἑνὸς τῶν ἑξῆς μέτρων: προμελετημένης ἀνθρωποκτονίας, βασάνων, ἀπανθρώπου μεταχειρίσεως περιλαμβανομένων τῶν βιολογικῶν πειραματισμῶν, βαρείας προσβολῆς τῆς φυσικῆς ἀκεραιότητος ἢ τῆς ὑγείας, ἐκτοπίσεως καὶ παρανόμου κατακρατήσεως. Τὰ ἐγκλήματα ταῦτα πρέπει νὰ τιμωροῦνται ἐν παντὶ χρόνῳ, οἱαδήποτ' ἂν ᾖ ἡ Χώρα ἐν ᾗ ἐτελέσθησαν ἢ οἱ ἰσχύοντες εἰς τὴν Χώραν ταύτην Νόμοι.

8) Διατύπωσις ὡρισμένων δικονομικῶν κανόνων διὰ τὴν ἀνακάλυψιν, τὴν καταδίωξιν καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων· λαμβανομένης ὑπ' ὄψει καὶ τῆς ἀποφάσεως

τῆς ληφθείσης ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου κατὰ τὸ δεύτερον Διεθνὲς Συνέδριον τῆς «Διεθνοῦς Ἑνώσεως Δικηγορικῶν Συλλόγων», τὸ συνελθὸν κατὰ τὸ ἔτος 1948 ἐν Χάγῃ.

β΄) Ἐπειδὴ ὁμόφωνος εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Συνεδρίου τούτου, ὅτι τὸ ἔγκλημα τῆς γενοκτονίας εἶναι ἀπεχθὲς εἰς ὅλους τοὺς πολιτισμένους καὶ νομιμόφρονας πολίτας καὶ τὰς Χώρας· ἀλλ' ἡ προταθεῖσα (ὑπὸ τοῦ Ο.Η.Ε.) σύμβασις ἀναφορικῶς πρὸς τὴν γενοκτονίαν ἐγείρει νομικά τινα καὶ συνταγματικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα χρήζουν περαιτέρω ἐρεύνης. Ὡς ἐκ τούτου ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἀντιπροσώπων τῆς Ἑταιρείας ταύτης, ἵνα ὁρισθῇ ἀμέσως Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων τούτων καὶ ὑποβάλῃ τὸ ταχύτερον τὴν ἔκθεσίν της.

γ΄) Θεωροῦν, ὅτι τὸ γεγονὸς τῆς ἐκτοπίσεως ἀνθρώπων καθ' ὁμάδας ἢ κατὰ μάζας ἐκ τῆς Χώρας των ἢ τῆς δημεύσεως τῆς περιουσίας των, ἢ τῆς παρεμποδίσεως αὐτῶν, δι' οἱουδήποτε μέσου ἢ δι' οἱανδήποτε αἰτίαν, ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Χώραν των καὶ ν' ἀπολαύσουν ἐν αὐτῇ ὅλων τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου, συνιστοῦν ἔγκλημα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

Προσκαλεῖ τὴν μικτὴν Ἐπιτροπὴν τῆς «Διεθνοῦς Ἑταιρείας τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων» καὶ τῆς «Διεθνοῦς Ἑταιρείας τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου», ὅπως λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν κατὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ «Σχεδίου Κώδικος ἐγκλημάτων κατὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς Ἀνθρωπότητος».

Αὗται εἶναι αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου.

Ὡς εἶναι εὐνόητον, διὰ μόνων τῶν διεθνῶν Ποινικῶν Κωδίκων δὲν ἐμποδίζονται βεβαίως τὰ διεθνῆ ἐγκλήματα, σπουδαιότερον τῶν ὁποίων εἶναι ὁ ἐπιθετικὸς πόλεμος. Πρέπει προηγουμένως νὰ παρασκευασθοῦν τὰ μέσα τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ποινικῶν κυρώσεων. Ἓν τοιοῦτο μέσον εἶναι ἡ ἵδρυσις Διεθνοῦς Δικαστικῆς Ἀρχῆς. Καὶ κατὰ τοῦτο ὀρθῶς ἀπεφάσισε τὸ Συνέδριον τὴν παράλληλον σύνταξιν δικονομικῶν ὁρισμῶν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀρκετόν, διότι προσαπαιτεῖται ἡ ὕπαρξις τῆς καταναγκαστικῆς ἐκείνης δυνάμεως, δι' ἧς θὰ περιβάλλωνται αἱ ἀποφάσεις τῆς Διεθνοῦς Δικαστικῆς Ἀρχῆς, ζήτημα τὸ ὁποῖον εἶναι ἄλυτον μὲν ὡς πρὸς τὴν ἀναχαίτισιν τοῦ ἐπιθετικοῦ πολέμου, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀκατόρθωτον διὰ μικροτέρας παραβάσεις τοῦ διεθνοῦς νόμου ἐν καιρῷ εἰρήνης. Δὲν δύναταί τις ἐν τούτοις ν' ἀρνηθῇ τὴν ἠθικὴν τοὐλάχιστον προληπτικὴν δύναμιν καὶ ἀνασχετικὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποίαν διεθνεῖς ποινικοὶ Κώδικες, παγκοσμίως τυχὸν μελλοντικῶς ἀνεγνωρισμένοι, εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν, ἄλλοτε μικροτέραν ἄλλοτε μεγαλυτέραν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ἐπὶ τῆς ψυχικῆς διαθέσεως τῶν κυβερνητῶν τῶν μελετώντων νὰ ἐπιχειρήσουν ὡρισμένον τινὰ ἐπιθετικὸν πόλεμον· πάντως διὰ δευτερευούσας διεθνεῖς παραβάσεις ἐν καιρῷ εἰρήνης εἷς τοιοῦτος Κῶδιξ ἐνδεχομένως νὰ καταστῇ ἀποτελεσματικὸς ἔν τινι μέτρῳ τοὐλάχιστον, θὰ ἦτο δὲ καὶ τοῦτο ἓν ἀγαθὸν ἀπόκτημα. Μὲ τὴν σκέψιν ταύτην ἀπαλλασσόμεθα τῆς ἀπογοητεύσεως, ὅτι ὅλη αὕτη ἡ ἐπιστημονικὴ προσπάθεια ἐπὶ ματαίῳ τελεῖται.

Ἀλλ' ὅμως ἐξ ἄλλου, καὶ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῶν Κρατῶν δίκαια διὰ νὰ μελετηθοῦν νέοι ποινικοὶ θεσμοί, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ νὰ τεθοῦν ἔτι εἰς ἐφαρμογήν, μήπως ἐρευνᾶται πάντοτε προηγουμένως ἂν συντρέχουν αἱ ὑλικαὶ προϋποθέσεις τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἐν αὐτοῖς διατυπουμένων κελευσμάτων;

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἀνήσυχον πάντοτε καὶ ἐρευνητικόν, ἐπιζητεῖ ἀεννάως τὴν βελτίωσιν καὶ τὴν πρόοδον. Ταύτην θὰ ἀνεύρῃ διὰ τῆς δράσεως καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἀδρανείας. Ὁποία πρέπει νὰ εἶναι ἡ δρᾶσις αὕτη ἀπόκειται εἰς τοὺς ἑκάστοτε κυβερνῶντας τὰ Κράτη ἢ τοὺς διοικοῦντας τὸν Κόσμον. Οἱ ἐπιστήμονες προσφέρουν εἰς αὐτοὺς ὡς δῶρον τὸ ἐπιστημονικὸν προϊόν.

(Συνεχίζεται)

Ο ΜΙΛΟΒΑΝ ΤΖΙΛΑΣ

ΠΛΗΤΤΕΙ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΝ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Ὑπὸ EDWARD CRANKSHAW
δημοσιευθὲν εἰς τὸ περιοδικὸν LIFE
κατὰ μετάφρασιν Ἀστυνόμου Α'
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**

«Ἕνα λάθρα μεταφερθὲν εἰς Ἀμερικὴν βιβλίον τοῦ **Μίλοβαν Τζίλας** *ποὺ εἶναι φυλακισμένος τοῦ TITO δείχνει ὅτι τὸ Μαρξιστικὸ κομμουνιστικὸ σύστημα ὄχι μόνον ἔχει κακὰ ἀποτελέσματα ἀλλὰ εἶναι κακὸν ἐκ φύσεως ὡς σύστημα».*

Κατὰ τὸ περασμένο φθινόπωρο, ἐνῷ ἡ προσοχὴ ὅλου τοῦ κόσμου ἦταν ἀπορροφημένη ἀπὸ τὰ τρομακτικὰ καὶ συγκλονιστικὰ γεγονότα τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης ποὺ συνετάραξαν τὴ Σοβιετικὴ αὐτοκρατορία, ἕνα ἄλλο προσωπικὸ δρᾶμα ἐξελίσσεται στὴ Γιουγκοσλαβία. Ὁ στρατάρχης Τίτο ἀπέστειλεν ὁριστικὰ στὴ φυλακὴ ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ παληοὺς καὶ ἀγαπητούς του συντρόφους. Τὸν Μίλοβαν Τζίλας, ποὺ εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς ἕνας ἀδιόρθωτος καὶ ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος, γιὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ ὁποίου τόσο δραστήρια εἶχεν ἐργαστῆ στὸ παρελθόν.

Τρία χρόνια σχεδὸν ἐνωρίτερα, ὁ Τίτο ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ στὴν πίεσι καὶ ἀξίωσι τοῦ κόμματός του καὶ ἐδέχθη ν' ἀπομακρυνθῆ ὁ παληὸς καὶ καλός του σύντροφος Τζίλας ἐκ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος. Τὸ 1955 ὁ Τζίλας κατεδικάσθη σὲ 18μηνο φυλάκισι μὲ ἀναστολή, μὲ τὴ προϋπόθεσι ὅτι θ' ἀπόσχῃ κάθε ἀντιδραστικῆς κινήσεως.

Ὁ Τζίλας ὅμως δὲν συνεμορφώθη μὲ τὴν ὑπόδειξι αὐτή. Ἐξηκολούθησε γράφοντας, καὶ ἔτσι τὸ Νοέμβριο τοῦ 1956 ὁ Τίτο γεμᾶτος φόβο γιὰ τὶς συνέπειες ποὺ μποροῦσε νὰ ἔχῃ τὸ καθεστώς του, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐκδηλωθεῖσα ἀναταραχὴ στοὺς δορυφόρους καὶ τὴ σημειωθεῖσα κίνησι στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Γιουγκοσλαβίας γιὰ τὴ στάσι της ἔναντι τῆς Οὐγγαρίας κατόπιν τῆς καταγγελίας τοῦ Τζίλας, συνέλαβε γιὰ δεύτερα φορὰ τὸν παληό του φίλο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπεστάλη στὴ φυλακὴ ὁ Τζίλας γιὰ τρία χρόνια.

Πρὸ τῆς συλλήψεως, ζῶν στὴν ἔνδεια καὶ ἀφάνεια ὁ Τζίλας ἔγραψε ἕνα βιβλίο. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα πολὺ σημαντικὸ βιβλίο. Ἐπρόκειτο τὸ βιβλίον αὐτὸ ν' ἀποτελέσῃ πολιτικὴ δυναμίτιδα μὲ συντριπτικὴ δύναμι γιὰ τὰ θεωρητικὰ ἐρείσματα τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἐπρόκειτο ν' ἀποδείξῃ ἀδιάψευστα, πῶς καὶ γιατὶ τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα δὲν προοδεύει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ προοδεύσῃ καὶ ν' ἀποδώσῃ τὰ ὅσα ἐξαγγέλλει. Τὰ γεγονότα τὸν κατέλαβον καθ' ὃν χρόνον ἔγραφε τὸ βιβλίο. Πρῶτα τοῦ Πόζναν καὶ κατόπιν τῆς Οὐγγαρίας, μεταβάλλοντας τὶς ἰδέες του σὲ πραγματικότητα. Ἔτσι κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ βιβλίο αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ ξαναγραφῇ. Καὶ ὁ χρόνος κυλοῦσε γρήγορα. Τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ χειρόγραφα εἶχαν ἤδη ἀποσταλῆ ἔξω ἀπὸ τὴ Γιουγκοσλαβία, λάθρα. Τ' ἄλλα μισὰ ἀπεστάλησαν ἐπίσης ἔξω τῆς χώρας, μυστηριωδῶς, ἀπὸ φίλους τοῦ Τζίλας, κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῆς Ἀστυνομίας καὶ λίγο πρὸ τῆς ὁριστικῆς συλλήψεώς του. Μαζὶ μὲ τὰ χειρόγραφα ὁ Τζίλας ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἀμερικανὸν ἐκδότη ἕνα σημείωμα, ὅπου τοῦ ἔγραφε νὰ δημοσιεύσῃ τὸ βιβλίον ὅσο τὸ δυνατὸν ταχύτερα, ἀδιαφορῶντας γιὰ κάθε συνέπεια γι' αὐτόν, δηλαδὴ γιὰ κάθε τι ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ συμβῇ πρὸ ἢ μετὰ τὴ δημοσίευσι.

Ὁ ἐκδότης συνεμορφώθη μὲ τὶς ὁδηγίες του. Τὸ βιβλίο τοῦ Τζίλας ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἡ Νέα Τάξις» καὶ εἶναι προφανῶς τὸ πιὸ μαχητικὸ ἀντικομμουνιστικὸ ἔντυπο ποὺ ἐγράφη ποτε. Ἡ σύγκρουσι ἐπὶ τῶν λέξεων **Κομμουνισμὸς** καὶ **Οὐδετερότης**, αὐτοῦ τοῦ λαθραίου χειρογράφου, αὐτῆς τῆς βραδυφλεγοῦς βόμβας, ἐκραγείσης ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο ριγμένο μακρυὰ σὲ μιὰ φυλακή, μπορεῖ ν' ἀποτελέσῃ

ἡρωϊσμὸ ὄχι μικρότερο τοῦ τῶν Οὐγγρων Πολεμιστῶν τῆς Ἐλευθερίας. Ὁ Τζίλας δὲν εἶναι μόνος στὴν ἀποσκίρτησι ἀπὸ τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα. Ὑπάρχουν πολλὰ μέλη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος στὴν Γιουγκοσλαβία καὶ ἀλλαχοῦ, συμπεριλαμβανομένου ἴσως ἀκόμη καὶ αὐτοῦ τοῦ Τίτο, ποὺ συμμερίζεται τὴν ἐνημερότητα τοῦ Τζίλας ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς φύσεως τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος, ἀλλὰ ἐλπίζει ἀκόμη νὰ σώσῃ κάτι ἀπὸ τὴν χρεωκοπία τῶν ἰδεῶν του.

Ὁ Μίλοβαν Τζίλας εἶναι μιὰ τρομερὴ διάνοια. Κτυπῶντας στὴ ρίζα τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα, δὲν βασίζεται ἐπάνω σὲ συμπτωματικὰ καὶ τυχαῖα κακὰ καὶ σφάλματα. Ὑπάρχουν διάφοροι τρόποι καταπολεμήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ, ὅλοι περιωρισμένοι καὶ ἀτελεῖς, καὶ οὐδεὶς τούτων εἶναι ἀρκούντως κατανοητὸς γιὰ νὰ προπαρασκευάσῃ τὸ ἔδαφος γιὰ μιὰ ἔξυπνη ἀντικομμουνιστικὴ θεωρία.

Ἕνας τρόπος εἶναι νὰ μέμφωνται τὰ κακὰ τοῦ συστήματος ἐπὶ Στάλιν, περιγράφοντας αὐτὸν ὡς προδότην τοῦ Λένιν. Ἕνας ἄλλος εἶναι νὰ δείξουν ὅτι ἡ καθαρὴ Μαρξιστικὴ ἰδεολογία διεστρεβλώθη καὶ διεστράφη ἀπὸ τὴ Ρωσικὴ φαυλοκρατικὴ παράδοσι. Τέτοιες ἐπικρίσεις εἶναι κατώτερες τῶν πραγματικῶν κακῶν τοῦ συστήματος: Ἀστυνομικὴ τρομοκρατία, στρατόπεδα συγκεντρώσεως, ἔλεγχος σκέψεως καὶ χρῆσις τοῦ ψεύδους ὡς ὀργάνου πολιτικῆς.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἀκόμη εἶναι συμπτώματα τοῦ θεμελιώδους κακοῦ, ἢ ἀρρώστειας, ὅπως τὰ ἀποκαλοῦν. Αὐτὰ δὲν προσδιορίζουν αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρρώστεια. Ὁ Τζίλας μ' αὐτὸ τὸ βιβλίο θέτει ἕνα θανατηφόρο ὅπλο στὰ χέρια τῶν ἀντιπάλων τοῦ κομμουνισμοῦ. Ξεκινᾷ ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα διαφέρει ἀπολύτως ὡς σύστημα σὲ βαθμὸ ἀπ' ὅλες τὶς τυραννίες στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου, νὰ προσδιορίσῃ αὐτὴ τὴ διαφορὰ καὶ νὰ κάμῃ γνωστὸν ὅτι ἐκ φύσεως εἶναι σαπρόν.

Τὸ γενικὸ θέμα τοῦ βιβλίου εἶναι ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ ἡγεσία εἶναι ἁπλῶς μιὰ νέα τάξις ἐκμεταλλευτῶν καὶ τίποτε ἄλλο. Μιὰ τάξις τῆς ὁποίας ἡ κυριαρχία ἐπὶ τῶν λαῶν εἶναι ἡ πιὸ ἀπόλυτη ποὺ ἐγνώρισέ ποτε ἡ ἱστορία. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶναι καμουφλαρισμένο μὲ τὴν ἀπατηλὴ θεωρία τῆς «**Κολλεκτιβικῆς ἰδιοκτησίας**» ποὺ ἁπλῶς ἀποκρύπτει ὅτι τὸ κόμμα ἐξουσιάζει καὶ κατέχει τὰ πάντα. Ὅπως καθωρίσθη ἀπὸ τὸ Ρωμαϊκὸ Δίκαιο, ἰδιοκτησία ἀποτελεῖ ἡ χρῆσις, ἀπόλαυσις καὶ διάθεσις τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Ἡ κομμουνιστικὴ πολιτικὴ γραφειοκρατία χρησιμοποιεῖ, ἀπολαμβάνει καὶ διαθέτει τὴν ἐθνικοποιημένη ἰδιοκτησία.

Ἡ Νέα Τάξις παίρνει τὰ κυριαρχικά της δικαιώματα καὶ προνόμια ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ τύπο ἰδιοκτησίας, τὴν «**Κολλεκτιβικὴ ἰδιοκτησία**» καὶ ἡ λεγομένη αὐτὴ Νέα Τάξις διευθύνει καὶ διαχειρίζεται τὰ πάντα ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Κοινωνίας. Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἁπλό.

Τὸ σπουδαιότερο εἶναι ὅτι ἡ Κομμουνιστικὴ γραφειοκρατία σχηματίζει τὴ μοναδικὴ τάξι στὴν ἱστορία ποὺ ἐπέτυχε μιὰ ἀπόλυτη κυριαρχία.

Ἄλλα συστήματα γνώρισαν ἰσχυροὺς Κυρίους καὶ τάξεις ἐκμεταλλευτῶν, ἄλλα συστήματα γνώρισαν διοικοῦσες ἐπιτροπὲς καὶ γραφειοκρατίες καὶ ἄλλα συστήματα γνώρισαν τυραννικὲς Κυβερνήσεις. Ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα «τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἔθνους διακατέχονται, χρησιμοποιοῦνται, ἀπολαμβάνονται καὶ διατίθενται παρὰ τῆς Κυβερνήσεως Φαυλοκρατίας». Καὶ ὁ Τζίλας προχωρεῖ λέγων: «Αὐτὸς » ποὺ ἁρπάζει τὴν ἀρχή, ἁρπάζει προνόμια καὶ ἐμμέσως ἁρπάζει τὴν περιουσία. » Κατὰ συνέπεια, στὸν κομμουνισμὸ ἡ ἐξουσία ἢ ἡ πολιτικὴ ὡς ἕνα ἐπάγγελμα, εἶναι » τὸ ἰδεῶδες αὐτῶν ποὺ ἀποβλέπουν νὰ ζοῦν ὡς παράσιτα εἰς βάρος τῶν ἄλλων... » Οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἐπενόησαν τὸν κολλεκτιβισμὸ ὡς πραγματικὸ σύστημα συνι- » διοκτησίας, ἀλλὰ ὡς σύστημα παρέχον σ' αὐτοὺς τὴν εὐχέρειαν ἐκμεταλλεύσεως » παρ' αὐτῶν ὅλου τοῦ πλούτου. Αὐτὸ εἶναι ὅλο ποὺ ἔκαμε ὁ κομμουνισμός».

Καὶ τελικά, λόγῳ τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ καὶ μονοπωλιακοῦ συστήματος, ἡ Νέα

Τάξις βρίσκεται ἀναπόφευκτα σὲ ἐμπόλεμο κατάστασι μὲ κάθε τι ποὺ δὲν διευθύνει καὶ δὲν χειρίζεται καὶ πρέπει ἐσκεμμένα νὰ φιλοδοξῇ νὰ καταστρέψῃ αὐτὸ ἢ νὰ τ' ἀποκτήσῃ.

Αὐτὴ ἡ Νέα Τάξις ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἀνάγκη νὰ βιομηχανοποιήσῃ τὶς καθυστερημένες, ὑποανάπτυκτες καὶ ἀγροτικὲς χῶρες, ἂν αὐτὲς δὲν ἤθελαν ν' ἀφανισθοῦν. Ὁ σκοπὸς αὐτὸς καὶ μόνο ἐπετεύχθη. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἡ Νέα Τάξις ἐπέτυχε τὴν βιομηχανοποίησι αὐτῶν, τίποτε δὲν ἔχει τώρα νὰ κάνῃ παρὰ νὰ δυναμώσῃ τὴν κτηνώδη βία της καὶ νὰ λῃστεύῃ τὸν λαό. Παύει πλέον νὰ δημιουργῇ. Τὴν πνευματική της κληρονομία τὴν διεδέχθη τὸ σκότος.

Ὅταν ἡ Νέα Τάξις θ' ἀφήσῃ τὴν ἱστορικὴ σκηνὴ καὶ τοῦτο πρέπει νὰ συμβῇ, πολὺ λίγοι θὰ λυπηθοῦν γι' αὐτό, ἐν συγκρίσει μὲ ἄλλες τάξεις ποὺ πέρασαν πρὸ αὐτῆς. Καταπνίγουσα κάθε τι ποὺ δὲν προσαρμόζεται στὰ ἐγωϊστικά σχέδιά της, καταδικάζει αὐτὸ σὲ ἀποτυχία καὶ ἐπαίσχυντο καταστροφή.

Ποιὸς λοιπὸν εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητεῖ νὰ στρέψῃ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ μαρξισμοῦ, ὄχι μόνο ἐναντίον τῆς ἡγεσίας τῆς Μόσχας, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων τῆς Γιουγκοσλαβίας ποὺ πρὸ ὀλίγου χρόνου ἦσαν οἱ στενοί του σύντροφοι, ἀποκηρύσσοντας τὴν κυβέρνησί τους καὶ τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ καταπολεμήσουν τὸν παγκόσμιο καπιταλισμό; Καὶ πῶς ἔφθασε σ' αὐτὴ τὴ θέσι;

Ἐγεννήθη στὸ Μαυροβούνιο καὶ ὑπῆρξε κομμουνιστὴς ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας. Ὅπως καὶ ὁ Τίτο πῆγε στὴ φυλακὴ γιὰ τὶς θεωρίες του. Ἀπὸ προπολεμικὰ ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ στενοὺς φίλους τοῦ Τίτο, σ' ὅλη του δὲ τὴ ζωὴ ὑπῆρξεν ἕνας ἐξτρεμιστής. Λεπτοπρόσωπος, μὲ πυκνὰ καστανὰ λεπτὰ μαλλιά, μὲ πρόσωπο μᾶλλον καλλιτέχνου καὶ μὲ κυκλικὰ φρύδια, ἐξελίχθη κατ' ἀρχὰς σ' ἕνα μυστηριώδη καὶ σατανικὸ συνωμότη, ποὺ ζοῦσε ἐργαζόμενος μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, κατόπιν δὲ σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γενναίους διοικητὰς παρτιζάνους τοῦ Τίτο.

Ὅταν ὁ πόλεμος ἔληξε καὶ ἐγκαθιδρύθη στὴ Γιουγκοσλαβία ἡ Κυβέρνησι τοῦ Τίτο, ὁ Τζίλας ἦτο στὸ πλευρό του, σχηματίζοντας μ' αὐτόν, τὸν Καρντέλι καὶ τὸν Ράνκοβιτς τὴν τετρανδρία, ποὺ διέτρεξε ὅλη τὴ χώρα προπαγανδίζουσα γιὰ τὰ καλὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος, περισσότερο ἀπ' τοὺς ἡγέτες τῶν ἄλλων δορυφόρων.

Ὁ Τίτο ἦτο ὁ Τίτο: Ὁ Καρντέλι ὡς ἀντιπρόεδρος ὑπῆρξε τὸ δεξὶ χέρι αὐτοῦ. Ὁ Ράνκοβιτς διηύθυνε τὴν ἀσφάλεια τῆς χώρας καὶ ὁ Τζίλας διηύθυνε τὴν προπαγάνδα καὶ τὸν τύπο.

Ὅταν κατὰ τὸ 1948 ἐπῆλθε ἡ ἱστορικὴ ρῆξις μεταξὺ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ Γιουγκοσλαβίας, ὁ Τζίλας ἦτο ἀκόμη μέλος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐγένετο ἰδιαίτερος στόχος τῆς Ρωσικῆς ἐπιθέσεως. Ὡς ἀρχηγὸς τοῦ τύπου καὶ προπαγάνδας τῆς χώρας, ὑπῆρξεν ἐπιφορτισμένος ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Τίτο ἦταν ὁ ὀρθόδοξος κομμουνιστὴς καὶ ὅτι ὁ Στάλιν καὶ ὄχι ὁ Τίτο ἦταν αἱρετικός. Ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὁ Τζίλας ὠργίασε.

Ἡ βραδεῖα μεταστροφή.

Ὅταν ὅμως συνετελέσθη τὸ ἀνωτέρω ἔργο, ὁ Τζίλας μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ δραστηριότητα ποὺ τὸν διακρίνει, μὲ τὸ ἀνήσυχο καὶ δαιμόνιό του πνεῦμα, ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὶς ἐπιτυχίες καὶ ἀποτυχίες τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ δὲν τὸν ἱκανοποίησε καθόλου. Στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου του λέγει: «Δὲν ἀνήκω σ' αὐτοὺς ποὺ ἡ μεταστροφὴ ἦταν ἄμεση καὶ ἀπόλυτη. » Ἀλλαξα ἰδέες βαθμιαίως καὶ ἐνσυνειδήτως».

Στὴν ἀρχὴ δὲν ὑπῆρχε κάτι τὸ ἀσύνηθες σὲ κάθε τι ποὺ ἔγραφε. Τὸ ὕφος του ἦτο στομφῶδες, τὰ ἐπιχειρήματά του ραβινικὰ καὶ ἡ φιλοσοφία του ἀόριστος, ἀσαφὴς καὶ πλήρης διαψεύσεων. Ἀλλὰ ὑπῆρχον ὡρισμένες ἀναλαμπές. «Ἡ ἐπανάστασις » δὲν μπορεῖ νὰ σωθῇ μὲ τὸ παρελθόν της. Χρειάζονται νέες ἰδέες, νέα συστήματα, » μιὰ νέα προσφυγὴ στὸ λαό... Ἂν πρόκειται νὰ σωθῇ ἡ ἐπανάστασις πρέπει νὰ » μετασχηματισθῇ σὲ Δημοκρατία καὶ Σοσιαλισμό». Αὐτὸ βέβαια πρέπει νὰ γίνῃ

μέσῳ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος. Ὑπῆρχαν πολλοὶ Γιουγκοσλάβοι κομμουνισταί, γιὰ τοὺς ὁποίους παρόμοιες προτάσεις ἀποτελοῦσαν ἀνάθεμα. Ἀλλὰ γιὰ τὴ χώρα ὁλόκληρη ἦσαν θεαματικὲς καὶ ἀνεκπλήρωτες ὑποσχέσεις. Καὶ ἀμόμη, μπορεῖ νὰ ἐπιστεύθη, ὅτι οἱ Τίτο, Καρντέλι, Ράνκοβιτς καὶ ἄλλοι, ἄρχισαν δοκιμαστικῶς νὰ προσανατολίζωνται μὲ τὶς ἴδιες γραμμές, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὴν προοπτικὴ διατηρήσεως τῆς κυριαρχίας των, καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα διασώσεως τῆς χώρας ἀπὸ τὴν ἀναρχία.

Βεβαίως, οἱ πρόσφατες ἐπαγγελίες των, παρουσιάζουν σκέψεις ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν βαθειὰ γνῶσι καὶ συναίσθησι τοῦ προβλήματος τῶν ἐλευθεριῶν. Καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι, ὅταν ὁ Τζίλας ἔκανε τὰ πρῶτα βήματα ὡς σχολιαστὴς τοῦ καθεστῶτος των, τῶν ἐπιτυχιῶν καὶ ἀποτυχιῶν αὐτοῦ, ἔγραψε στὸν Τίτο καὶ τὸν ἠρώτησε, πῶς τοῦ ἐφάνησαν τὰ ἄρθρα του. «Περιέχουν μερικὰ πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα δὲν « συμφωνῶ» ἀπάντησε ὁ Τίτο. Γενικὰ ὅμως εἶναι πολὺ καλὰ καὶ δὲν νομίζω, ὅτι τὰ σημεῖα ποὺ δὲν συμφωνῶ, εἶναι ἀρκετὰ ὥστε νὰ πάψῃς νὰ γράφῃς. Ἐξακολούθησε νὰ γράφῃς.

Καὶ ἔτσι ὁ Τζίλας ἐξηκολούθησε γράφοντας, ἐπετέθη δὲ κατὰ τοῦ γραφειοκρατισμοῦ τοῦ καθεστῶτος τοῦ Τίτο. Ἐζήτησε μιὰ τροποποίησι τῆς κομμουνιστικῆς μονοπωλιακῆς κυριαρχίας. «Ἡ μόνη ἀπάντησις σὲ ὅσα ζήτησε, εἶναι, «περισσό-» τερη Δημοκρατία, μεγαλύτερη ἐλευθερία λόγου, ἐλεύθερες ἐκλογές». Ὅλα αὐτὰ ἐφάνησαν στὴν πλειοψηφία τοῦ κόμματος ὡς ἀνόητα, βλακώδη καὶ παράλογα.

Τὸ πιὸ σπουδαῖο ποὺ ὁ Τζίλας εἶπε, εἶναι: Ὄχι νέες ἰδέες ἀλλὰ ἐλευθερία, νὰ ἔχῃ ὁ καθ' ἕνας τὶς ἰδέες του καὶ νὰ μπορῇ νὰ τὶς συζητῇ. Ὁ Τζίλας φαινομενικὰ εἶχε κερδίσει αὐτὴ τὴν ἐλευθερία. Αὐτὸς ὑπῆρξε τώρα τὸ κέντρο μιᾶς Πανγιουγκοσλαβικῆς ἀναταραχῆς. Οἱ θεσιθῆρες τοῦ κόμματος, οἱ προνομιοῦχοι γραφειοκράτες, καὶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος φαυλοκράτες πολιτικοί, βλέποντες νὰ θίγωνται τὰ κεκτημένα δικαιώματά τους, ἦσαν καταγανακτισμένοι. Ἀλλὰ στὴ χώρα ὁλόκληρη ὁ Τζίλας εἶχε γίνει ἕνας ἐθνικὸς ἥρως. Ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὶς ἰδέες του ἄρχισε νὰ μαστιγώνῃ βίαια μὲ τὶς κριτικές του τὸ στενὸ περιβάλλον τοῦ κόμματος, μὲ τὰ προνόμιά του, τὰ αὐτοκίνητά του, τοὺς ὑπηρέτες του καὶ τὴν ἀπομόνωσή του ἀπ' τὸ λαό. Ἀλλὰ ἀντὶ μὲ ὅλα αὐτὰ νὰ ἀποπεμφθῇ, ἐξελέγη κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1953 παμψηφεῖ πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Λαϊκῆς Συνελεύσεως.

Ἡ πρώτη του ἐνέργεια ἦτο νὰ δημοσιεύσῃ ἕνα δριμὺ ἄρθρον στὴν ἐφημερίδα τοῦ κόμματος Μπόρμπα, προχωρῶντας ὅσο οὐδέποτε προηγουμένως. Βλέποντας τὸν ἀρχηγὸ τῆς προπαγάνδας νὰ δημοσιεύῃ παρόμοια ἄρθρα ἐκ τῆς νέας ταύτης θέσεως, φυσικὸ ἦταν νὰ φαντασθοῦν ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ νέα γραμμὴ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ ὁ καθ' ἕνας ξεσηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ συζητῇ.

Οἱ φόβοι τῶν παρελθόντων ἐτῶν παρεμερίσθησαν. Συγκεντρώσεις σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα ἐγίνονταν, γιὰ νὰ συζητήσουν τὴ νέα γραμμή. Ὁ τύπος ἄνοιξε τὶς στῆλες του σὲ συζήτησι καὶ οἱ περισσότερες προσκείμενες πρὸς τὸν Τζίλας ἔγραφαν ἐναντίον τῶν σχολίων του. Τὸ τί ἐσκέπτετο ὁ Τίτο γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ξαίρουμε. Ἐκεῖνο ποὺ ξαίρουμε εἶναι ὅτι οἱ προνομιοῦχοι, τιτλοῦχοι, βαθμοῦχοι, οἱ γραφειοκράτες καὶ φαυλοκράτες τοῦ κόμματος στοὺς ὁποίους ὁ Τίτο ὤφειλε τὴ θέσι του, ἄρχισαν νὰ ὠρύωνται καὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ Τζίλας ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι καὶ τὸ Κόμμα.

Τὸν Ἰανουάριο 1954 ἐδημοσίευσε μία βίαιη σάτυρα στὸ περιοδικὸ «Νέες Σκέψεις», γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ἡγητόρων τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος.

Μὴ ἀρκεσθεὶς σὲ γενικότητες, ἐρρίφθη σὲ μιὰ ἱστορία ἀπὸ τὴ ζωή, τὴν ἱστορία τῆς νεαρᾶς νύφης «ἑνὸς φημισμένου ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου διοικητοῦ», ἡ ὁποία ἦταν μιὰ ἠθοποιὸς καὶ ὡς ἐκ τούτου, κοινωνικῶς πέραν παντὸς φραγμοῦ.

Ὁ φημισμένος αὐτὸς διοικητὴς δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ, ἡ δὲ νύφη του ἡ ἠθοποιὸς Κ. Μίλαινα Βράζακ. Οἱ γυναῖκες ἐπίσης κατὰ τῶν ὁποίων ἐπετέθη ὁ Τζίλας γιὰ τὸ σνομπισμὸ καὶ τὴ σκληρότητά τους δὲν ἦσαν λιγότερο γνωστὲς στὴν κοινωνία τοῦ Βελιγραδίου. «Ἐδῶ πλέον οἱ

» σκοποὶ ξεκαθαρίσθηκαν, εἶπαν οἱ φαυλοκράτες τοῦ κόμματος στὸν Τίτο. 'Επιδιώκει » ν' ἀνεβῇ στὴν κορυφὴ καὶ τότε νὰ κλωτσήσῃ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὡς ἀναξίους». Αὐτὸ ἦταν πάρα πολύ. 'Ο Τίτο ὑπεχρεώθη νὰ ἐνεργήσῃ ἀμέσως. Τὰ ἄρθρα τοῦ Τζίλας στὰ περιοδικὰ καὶ στὶς ἐφημερίδες ἀπαγορεύθηκαν. 'Η Κεντρικὴ 'Επιτροπὴ τοῦ Κόμματος συνεκλήθη. Σὲ ἐλάχιστο χρόνο, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν στὸ ἔπακρο τῆς καρριέρας καὶ δράσεώς του, ὁ πιὸ στενὸς φίλος τοῦ Τίτο, ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἔθνους, ἀπηλλάγη ὅλων τῶν καθηκόντων του. 'Ο Τζίλας ὅμως δὲν μετέβαλε τακτική. Παρητήθη ἀπὸ τὸ κόμμα, ἀλλὰ ἐξακολούθησε νὰ μιλᾷ, αὐτὴ δὲ τὴ φορὰ στὸν ξένο τύπο. 'Εχρειάσθη ἑνὸς ἔτους ἀνοικτὸς πόλεμος διὰ τοῦ τύπου, γιὰ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Τίτο νὰ συλλάβῃ αὐτόν. 'Ο Βλαδίμηρος Ντέντιζερ, ὁ μόνος σημαίνων Γιουγκοσλάβος ποὺ ὑπερημύνθη τοῦ δικαιώματος τοῦ Τζίλας ὡς σχολιαστοῦ καὶ ποὺ πάντοτε τὸν ἀτένιζε ὡς ἥρωα, συνελήφθη ἐπίσης καὶ κατεδικάσθη σὲ ἑξάμηνο φυλάκισι μὲ ἀναστολή.

'Ο Τζίλας ἐφάνη νὰ εἶναι ἕνας ἥρως ἀλλὰ ὄχι ἅγιος. Στὸ βιβλίο του ἀγνοεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Τίτο καὶ οἱ ἄλλοι πρῴην σύντροφοί του στὴν ἀνώτερη Γιουγκοσλαβικὴ ἱεραρχία, ἔχουν δύο μόνο πράγματα νὰ ἐκλέξουν. Νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ κυβερνοῦν μὲ σπασμωδικὲς προσπάθειες βελτιώσεως ἢ νὰ παραιτηθοῦν.

'Ο Τζίλας ποὺ ὑπῆρξε ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἐβοήθησαν ἀποτελεσματικὰ νὰ ἱδρυθῇ ἡ Νέα Τάξις, ἀνεκουφίσθη καὶ προσπάθησε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' ὅλες τῆς εὐθύνες διὰ τῆς παραιτήσεως, μία παραίτησι ποὺ φέρει τὴ σφραγῖδα τοῦ μαρτυρίου. Εἶναι τώρα ἐλεύθερος νὰ συμπεριλαμβάνῃ ὅλους τοὺς κομμουνιστὰς στὸ δριμὺ κατηγορητήριό του. Τοῦτο εἶναι μιὰ θαυμασία χειρονομία καὶ ταυτοχρόνως ἕνας τρόπος ὑπεκφυγῆς τῶν εὐθυνῶν. Μερικοὶ Γιουγκοσλάβοι κομμουνισταὶ προσπαθοῦν νὰ ξεμπλέξουν ἀπὸ τὸν κυκεῶνα ποὺ ὅλοι τους ἐδημιούργησαν, ἀλλὰ δὲ βρίσκουν τρόπο νὰ τὸ πράξουν, χωρὶς νὰ ξεφύγῃ τὸ κόμμα καὶ ὁ φαυλοκρατικὸς μηχανισμός του ἀπὸ τὴ σημερινή του φόρμα. Αὐτὸς εἶναι ὁ μεγάλος πονοκέφαλός τους. Μποροῦμε πάντως ν' ἀφήσουμε αὐτοὺς ν' ἀγωνίζωνται γι' αὐτὸ καὶ νὰ συγκεντρώσουμε κάθε ἀλήθεια χρήσιμη καὶ ὠφέλιμη ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Τζίλας.

Μιὰ ἐπανάστασις ποὺ ὡδήγησε στὸ τίποτε.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ συμφωνήσουμε μ' ὅλες τὶς ἰδέες καὶ τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ Τζίλας, γιὰ νὰ δεχθοῦμε τὴ γενικὴ του θεωρία. Στὰ ἐπιχειρήματά του ὑπάρχει μία μεγάλη ἀντίθεσις. 'Ενῷ ἀπαρνεῖται κάθε καλὸ ποὺ μπορεῖ νὰ προσφέρῃ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, ἐν τούτοις ἐπιμένει ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασι ἦταν ἀναγκαία καὶ ἀναπόφευκτος σὲ ὡρισμένες καθυστερημένες χῶρες, ὡς ἀπαρχὴ τοῦ ἀγῶνος των πρὸς τὴ σημερινὴ ἐξέλιξη. Κάμνει μιὰ ὀξεῖα διάκρισι μεταξὺ τῶν ὅρων τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὅπου ὑπῆρχαν σχετικῶς διαφωτισμένες κυβερνήσεις καὶ τῶν ὅρων τῆς Ρωσίας καὶ τῶν ἄλλων 'Ανατολικῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης κατὰ τὴν παραμονὴ τῆς ἐπαναστάσεως. Οἱ χῶρες αὐτὲς γιὰ νὰ ἐπιζήσουν μέσα σ' ἕνα ταχέως ἐξελισσόμενο κόσμο ἔπρεπε νὰ ἔχουν τὶς βιομηχανικές τους ἐπαναστάσεις.

'Αλλὰ ἡ τοπικὴ κεφαλαιοκρατία, οἱ τάξεις ποὺ κυβερνοῦν καὶ τὰ κόμματα ποὺ ἐλέγχουν τὴν κατάστασι, ἦσαν πολὺ ἀνίσχυρα νὰ δώσουν τὴν δέουσα ὤθησι. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἐπανάστασις ἐγένετο μιὰ ἀναπόφευκτος ἀνάγκη, μιὰ ζωτικὴ ἀνάγκη γιὰ τὸ ἔθνος, καὶ μόνο μιὰ τάξις μποροῦσε νὰ ὁδηγήσῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Τὸ Προλεταριᾶτο. Δὲν ὑπῆρχε τί τὸ νέο ὡς πρὸς αὐτό. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποτελεῖ παρὰ μόνο τὴν προσπάθεια τοῦ Τζίλας νὰ δικαιολογήσῃ τὴν κομμουνιστικὴ ἰδέα. Τίποτε ἄλλο δὲν ἐπέτυχε, λέγει, οὔτε μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τι πλέον. Τοῦ κατηγορητηρίου του ὁ Τζίλας, οὐδ' αὐτὸν τὸν Λένιν δὲν ἐξαιρεῖ. Οἱ λέξεις ποὺ μεταχειρίζεται εἶναι εὐγενικές, ἀλλὰ θανατηφόρες. Μέμφεται αὐτὸν τοῦτο τὸ Λένιν σὰν διαστρεβλωτὴ τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ σὰν ἔνοχο τῶν σφαλερῶν θεμελίων, γιὰ ὅλο τὸ κομμουνιστικὸ οἰκοδόμημα. «Τὶς ἐπαναστατικὲς ἰδέες τοῦ Μὰρξ ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐφαρ» μοσθοῦν τοπικῶς καὶ ὄχι παγκοσμίως, τὶς μετέβαλε σὲ ἀπόλυτες καὶ παγκόσμιες

» ἀρχές». Καὶ δίνει ἕνα παράδειγμα. «Ὁ Λένιν ἔσφαλε... γιατὶ παρέλειψε » νὰ προΐδῃ τὴ μελλοντικὴ ἐξέλιξι τῆς Δημοκρατίας καὶ τὴν οἰκονομικὴ πρόοδο τῆς » Μεγάλης Βρεταννίας καὶ τῶν ἄλλων Δυτικῶν χωρῶν... Διεκήρυξε ὅμως πὼς οἱ » θεωρίες του καὶ ἡ Ρωσικὴ ἐπανάστασις θὰ ἐπεκτεθοῦν παγκοσμίως».

Ὁ Τζίλας λέγει, ὅτι οἱ πρῶτοι κομμουνισταὶ ἡγέτες, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ διαπρεπεῖς, ὅπως ὁ Λένιν, ὁ Στάλιν, ὁ Τρότσκυ καὶ ὁ Μπουχάριν, ἐπροφήτευσαν ὅτι τὸ κομμουνιστικὸ καθεστὼς ταχέως θὰ ἔφθινε καὶ ὅτι ἡ δημοκρατία θὰ ἐδραιοῦτο. Ἀλλὰ συνέβη τὸ ἀντίθετο.

Ἀνέμενον μιὰ γρήγορη ἄνοδο τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου, καμμία ὅμως ἀλλαγὴ ἢ πολὺ σπάνιες τέτοιες ἐσημειώθησαν, στὸν τομέα τοῦταν. Καὶ στὶς περισσότερες ὑποδουλωμένες Ἀνατολικὲς χῶρες τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο ἐχειροτέρευσε. Ἔτσι ὁ Τζίλας ἀποκηρύσσει καὶ τὰ τελευταῖα ἐρείσματα τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος. Γιατί, καθὼς λέγει, ὁ Λένιν πέραν τοῦ νὰ θεωρῆται ἀπὸ τοὺς ἀφελεῖς ἱερὸ πρόσωπο τοῦ κομμουνισμοῦ, τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι. Ὁ Τζίλας εἶναι ὁ πρῶτος διαπρεπὴς κομμουνιστὴς τῆς ἀνωτάτης ἱεραρχίας, ποὺ τολμᾷ ν' ἀπαρνηθῇ τὴν οἱονεὶ θεότητα τοῦ Λένιν.

Στὴν παροῦσα ζύμωσι, ὑπάρχουν κομμουνισταὶ σ' ὅλες τὶς χῶρες ποὺ θ' ἀποδεχθοῦν πρόθυμα πολλὲς ἀπὸ τὶς πιὸ σοβαρὲς κατηγορίες ποὺ ἀποδίδονται στὸ Σοβιετικὸ σύστημα. Θὰ θυσιάσουν τὸ Στάλιν, θὰ θυσιάσουν τὸν Μαλένκωφ καὶ μιὰ μέρα θὰ θυσιάσουν τὸν Κρουστσεφ, ἀλλὰ ἐφ' ὅσον θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ Λένιν δὲν ἔχει καμμία σχέσι μὲ ὅλα τὰ κακά, δὲν θὰ μπορέσουν ν' ἀντιληφθοῦν ὅτι ἐκεῖνο ποὺ φταίει εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ σύστημα τοῦ κομμουνισμοῦ.

Σχολιάζοντας ὁ Τζίλας τὸ Λένιν μὲ τρόπο ποὺ εὔκολα ὁ καθεὶς μπορεῖ νὰ κατανοήσῃ, ἐπέφερε τὸ πρῶτο ρῆγμα στὸ μεγάλο μῦθο περὶ Λένιν, ἴσως τὸν πιὸ ὀλέθριο μῦθο ἀπ' τὸν ὁποῖον ἡ ἀνθρωπότητα ὑπόφερε, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε στὴν ἱστορία. Καὶ αὐτὸ μπορεῖ ν' ἀποδειχθῇ ὅτι εἶναι ἡ μεγαλύτερη ὑπηρεσία ποὺ προσέφερε στὴν πάσχουσα ἀνθρωπότητα.

Στὸ σημεῖο αὐτό, στὴν ἀνάλυσι δηλαδὴ τῶν κομμουνιστικῶν ἀρχῶν ποὺ ἐφαρμόζονται στὴν οἰκονομία ἑνὸς κράτους, σχολιάζει ὅπως καὶ ὅλοι οἱ δυτικοὶ σχολιασταί, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιπρόσθετο βαθειά του γνῶσι ἀπὸ τὴν ἀτομική του πεῖρα, καὶ μὲ πρόσθετο μένος γιατὶ μάχεται τοὺς κομμουνιστὰς μὲ τὰ ἴδια διαλεκτικὰ ὅπλα.

Αὐτὸ εἶναι ποὺ τὸν κάνει ἱκανὸ γιὰ ἕναν ἀγῶνα ὀξύ, εὐφυᾶ, νέο καὶ καταστρεπτικό. «Ἄλλες τάξεις ἐπίσης ἀπέκτησαν ἰσχὺν καὶ δύναμιν μὲ ἐπαναστατικὸ τρόπο » καταστρέφουσαι πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ ἐμπόδια ποὺ βρῆκαν στὸ δρόμο τους. » Ὅλες ὅμως οἱ τάξεις αὐτές, ἔφτασαν στὸ σκοπό τους ἀφοῦ ἐφήρμοσαν νέα οἰκο» νομικὰ σχέδια στὴν παληὰ κοινωνία. Ἡ περίπτωσις εἶναι ὅλως ἀντίθετος μὲ τὶς » νέες τάξεις στὰ κομμουνιστικὰ συστήματα. Αὐτὲς δὲν κατέλαβον τὴν ἀρχὴ γιὰ » νὰ συμπληρώσουν ἕνα οἰκονομικὸ σύστημα, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπιβάλουν ἕνα δικό τους » καὶ ἐπιβάλλοντας τὸ σύστημά τους νὰ ἐγκαθιδρύσουν τὴν κυριαρχία τους » ἐπὶ τῆς κοινωνίας».

Αὐτὴ ἡ παρατήρησις νομίζω θ' ἀποτελέσῃ μιὰν ἀπαρχή, Κύριος οἶδε ποίων ἀντεγκλήσεων, ἀτελειώτων συζητήσεων καὶ ἀντιθέσεων μεταξὺ τῶν ἀπανταχοῦ Μαρξιστῶν καὶ τῶν συμπαθούντων. Γιατὶ ὁ Τζίλας ἐδῶ ἱστορεῖ πιὸ βαθειὰ τὶς ρίζες τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀπ' ὅ,τι φαίνεται. Μιὰ ἀπὸ τὶς θεμελειώδεις Μαρξιστικὲς ἀρχὲς εἶναι ὅτι κάθε τάξις ποὺ κυβερνᾷ, κάθε οἰκονομικὸ σύστημα, φέρνει μέσα του ἀπ' ἀρχῆς τὸ σπέρμα τῆς παρακμῆς του καὶ εἶναι καταδικασμένο νὰ καταστραφῇ ἀπὸ τὴ νέα τάξι καὶ τὸ νέο οἰκονομικὸ σύστημα ποὺ θὰ ἐπικρατήσουν ἀργότερα.

Ἔτσι ὁ Φεουδαλισμὸς ἐσαρώθη ἀπ' τὴ νέα ἐμπορικὴ μπουρζουαζία, ποὺ ξεφύτρωσε γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὶς ἀνάγκες τῶν χρόνων ἐκείνων. Ὁμοίως ὁ καπιταλι-

σμὸς ὑπετέθη ὅτι ἐσαρώθη ἀπ' τὴ στρατιὰ τῶν καταδυναστευομένων ἐργατῶν, ποὺ ἤλθε στὴν ἀρχὴ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς ἀνάγκες τους.

Στὴ Ρωσία ὅμως ὑπῆρχε ἕνα ἐμβρυῶδες προλεταριᾶτο, καὶ αὐτὸ ποὺ ὁ Λένιν ἐσάρωσε τὸ 1917 μὲ τὴ Μπολσεβικική του ἐπανάστασι, δὲν ἦταν ἡ Τσαρικὴ κυριαρχία ποὺ εἶχε πέσει ἑπτὰ μῆνες ἐνωρίτερα, ἀλλὰ ἡ νέα ἀστικὴ κυβέρνησι τοῦ Κερένσκυ. Ἔτσι ἐδικαιολογεῖτο στὶς θεωρίες τοῦ Μ ά ρ ξ.

Ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰ ἐγκαθιδρύσῃ στὴ θέσι της μιὰ δικτατορία τῶν διανοουμένων ἐπαναστατῶν καὶ ποὺ αὐτοεκλήθη «**Δικτατορία τοῦ Προλεταριάτου**».

Καὶ ὁ ἀναγνώστης ἐδῶ πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει του, ὅτι ὁ Τζίλας κατ' ἀρχὴν δὲν ἀπευθύνεται στὸ Δυτικὸ ἀντικομμουνιστικὸ κόσμο, ποὺ δὲν ἔχει βέβαια ἀνάγκη ἀπὸ προσηλυτισμό, ἀλλ' ἐπιδιώκει ὑπεράνω ὅλων νὰ προσηλυτίσῃ τοὺς Μαρξιστάς, τοὺς συμπαθούντας, τοὺς οὐδετεριστὰς καὶ νὰ συμπληρώσῃ ἴσως τὴ δική του μεταστροφή.

Αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ κοινοῦ ἀστοῦ τοῦ Δυτικοῦ κόσμου, ἀποτελεῖ συχνὰ πληκτικὸ ἀνάγνωσμα, ἀνάγνωσμα ποὺ ἀκόμη μερικὲς φορὲς φαίνεται τελείως ἀκατανόητο στὸν καθένα ποὺ ἀγνοεῖ τοὺς Μαρξιστικοὺς καὶ Λενιστικοὺς ἰδιωματισμούς. Ἀλλὰ γιὰ τοὺς Ρώσους, τοὺς Πολωνοὺς καὶ τοὺς δυτικοὺς κομμουνιστὰς ἀκόμη, αὐτὲς οἱ κενὲς καὶ ἄνευ περιεχομένου λέξεις θὰ μεταφρασθοῦν σὲ «Ν έ κ τ α ρ τ ῶ ν Θ ε ῶ ν» καὶ θὰ ἐπιδροῦν πάντοτε περισσότερο ἀπὸ κάθε δυτικὴ προπαγάνδα.

Ζωντανὲς ἐκφράσεις.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, ἐν τούτοις, ὁ Τζίλας χρησιμοποιεῖ ζωντανὲς λέξεις καὶ εἰκόνες ποὺ ὁ καθ' ἕνας δύναται νὰ ἐννοήσῃ. Μπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ μιὰ τρομακτικὴ φράσι π.χ.: «Τ ὰ κ ο μ μ ο υ ν ι σ τ ι κ ὰ κ α θ ε σ τ ῶ τ α ε ἶ ν α ι ἕ ν α ς » τ ύ π ο ς λ α ν θ ά ν ο ν τ ο ς ἐ μ φ υ λ ί ο υ π ο λ έ μ ο υ μ ε τ α ξ ὺ Κ υ β ε ρ - » ν ή σ ε ω ς κ α ὶ λ α ο ῦ». Ἡ πάλιν: «Πρώην παιδιὰ τοῦ λαοῦ, τῆς ἐργαζομένης » δηλαδὴ τάξεως, ἀποτελοῦν τὰ πιὸ σταθερὰ μέλη τῆς Νέας Τάξεως. Αὐτὴ ὑπῆρξε » πάντοτε ἡ μοῖρα τῶν σκλάβων, νὰ προνοοῦν γιὰ τοὺς κυρίους των, τοὺς πιό ἔξυ- » πνους ἀντιπροσώπους των. Στὴν περίπτωσι αὐτή, μιὰ νέα κυβερνῶσα τάξις ἐκμε- » ταλλευτῶν γεννᾶται ἀπὸ τὴν τάξι τῶν ἐκμεταλλευομένων».

Ἐπίσης ἔχει μεγάλη ἱκανότητα στοὺς χαρακτηρισμοὺς: α) τοῦ Σ τ ά λ ι ν: «Ὑπῆρξεν ἕνας ἄνθρωπος ταχείας σκέψεως μὲ βάναυσον χιοῦμορ. Χωρὶς νὰ εἶναι » πολὺ μορφωμένος, ἦταν ἕνας καλὸς ὁμιλητής. Εἶχεν ἕνα ἀδυσώπητο καὶ ἄκαμπτο » δογματισμὸ καὶ ὑπῆρξεν ἕνας μεγάλος διοικητής. Ἐδημούργησε τὴ Νέα Τάξι μὲ » τὰ πιὸ σκληρά, βάρβαρα καὶ ἀπάνθρωπα μέσα, χωρὶς νὰ λυπᾶται καὶ τοὺς πιὸ » στενούς του συνεργάτας καὶ συντρόφους. Ἦταν ἀναπόφευκτο ἡ Νέα Τάξις, ποὺ τὸν » ἔθεσε στὴν κορυφὴ τῆς Ἱεραρχίας, νὰ ὑποταχθῇ βραδύτερα στὴν ἀχαλίνωτο καὶ » βάρβαρο φύσι του. Ὑπῆρξεν ὁ πραγματικὸς ἡγήτωρ αὐτῆς τῆς νέας Τάξεως, καθ' » ὅλο τὸ διάστημα ποὺ αὐτὴ ἐδημιουργεῖτο».

β) Τοῦ Τ ρ ό τ σ κ υ: «Ἐπεθύμησε νὰ ξαναζωντανέψῃ ἕνα ἐπαναστατημένο » κόμμα, ποὺ εἶχε μετατραπῆ σὲ κάτι τελείως διαφορετικό, σὲ μιὰ νέα δηλαδὴ τάξι, » ποὺ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ μεγάλα ἰδανικὰ καὶ ποὺ ἐνδιεφέρετο μόνο γιὰ τὶς ἐφή- » μερες ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Ἀνέμενε δράσι ἀπὸ μιὰ μᾶζα κουρασμένη ἤδη ἀπὸ τὸν » πόλεμο, πεινασμένη καὶ σχεδὸν νεκρή, καθ' ὃν χρόνον ἡ ἤδη Νέα Τάξις, ποὺ εἶχε » ἁρπάξει τὰ ἡνία εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀπολαμβάνῃ ὅλα τὰ ἀγαθά. Τοῦ Τ ρ ό τ σ κ υ » τὰ πνευματικὰ πυροτεχνήματα ἐφώτιζαν τοὺς οὐρανούς, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν οἱ » φωτιὲς αὐτὲς νὰ ἀναζωπυρώσουν τοὺς ἐξηντλημένους ἀνθρώπους».

Ὑπάρχουν ἄλλες στιγμές, ποὺ ὁ Τζίλας, αὐτὸς ὁ ὀξύθυμος, ὁ καταφρονητικός, ὁ βίαιος τύπος Μαυροβουνιώτου ξεσπᾷ ἀπὸ ἀγανάκτησι. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ συμβῇ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ παραδίδεται στὴ νοσταλγία τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ἐπαναστατικοῦ του ἀγῶνος, ὅταν ἄντρες καὶ γυναῖκες ἦσαν ἑνωμένοι στὴν ὑπόθεσι τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος, «ὄχι μόνο ἀπὸ τὶς ἰδέες καὶ τὰ δεινά, ἀλλὰ ἐπίσης ἀπὸ ἀλληλο-

» εκτίμησι, συναδελφωσύνη, ἀλληλεγγύη καὶ ἐγκάρδιο εἰλικρίνεια ποὺ γεννιῶνται » στὶς μάχες, ὅπου οἱ ἄνθρωποι εἶναι προωρισμένοι νὰ νικήσουν ἢ καταδικασμένοι » νὰ πεθάνουν».

Αὐτὸ μπορεῖ ἐπίσης νὰ συμβῇ ὅταν ρίχνει ὅλη του τὴν καταφρόνησι ἐπάνω στοὺς «νέους ἄνδρες», τῆς ἐγκαθιδρυθείσης Κομμουνιστικῆς Κοινωνίας, τοὺς γεμάτους βουλημία γιὰ τὴν ἐξουσία καὶ ἔχοντας μέσα τους τὸ σπέρμα τῆς διαφθορᾶς.

Ὑπάρχει μιὰ ἰσχυρὴ τάσις πρὸς τὴν προσωπικὴ δικτατορία. Καὶ ὑπάρχει ἕνας εἰδικὸς καὶ καθαρὸς κομμουνιστικὸς λόγος αὐτῆς τῆς ἰδιαίτερης προτιμήσεως. Ἡ ἐξουσία εἶναι ὁ βασικὸς σκοπὸς τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ κάθε πραγματικοῦ κομμουνιστοῦ. Ἡ δίψα γιὰ τὴν ἐξουσία εἶναι ἄσβεστος καὶ ἀκαταμάχητος μεταξὺ τῶν κομμουνιστῶν. Ἡ νίκη στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐξουσία ἰσοδυναμεῖ μὲ θεότητα. Ἀποτυχία σημαίνει τὴν πιὸ βαθειὰ ἀπονέκρωσι καὶ καταισχύνη. Ἐπαγγελματισμός, ἀσωτία καὶ ἀρχομανία εἶναι ἀναπόφευκτα, καὶ αὐτὰ σημαίνουν διαφθορά. Δὲν πρόκειται γιὰ τὴ διαφθορὰ τῶν Δημοσίων ὑπαλλήλων, γιατὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ συμβῇ σπανιώτερα παρὰ σὲ καθεστῶτα ποὺ προηγήθησαν αὐτοῦ. Πρόκειται γιὰ ἕναν εἰδικὸ τύπο διαφθορᾶς ποὺ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ Κυβέρνησι εἶναι στὰ χέρια ἑνὸς μόνον κόμματος, χωρὶς ἀντιπολίτευσι καὶ νέμεται πάντοτε ὅλα τὰ προνόμια τῆς ἐξουσίας.

Στὸ βιβλίο αὐτὸ ὑπάρχουν λίαν ἀποκαλυπτικά, τὸ πῶς ἡ κομμουνιστικὴ ἐξουσία κυβερνᾷ καὶ ἐργάζεται. «Ὁ μηχανισμὸς τῆς κομμουνιστικῆς ἐξουσίας εἶναι » ἴσως ὁ ἁπλούστερος ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ διανοηθῇ, καίτοι ὁδηγεῖ στὴν πιὸ ἐξευ» γενισμένη τυραννία καὶ τὴν πιὸ βάρβαρη, σκληρὴ καὶ ἄνευ οἴκτου ἐκμετάλλευσι». Ὑπὸ τὰ κομμουνιστικὰ συστήματα ὁ λαὸς κατανοεῖ τάχιστα τὸ τί ἐπιτρέπεται νὰ πράξῃ καὶ τὸ τί ὄχι. Οἱ Νόμοι καὶ οἱ κανονισμοὶ δὲν ἔχουν καμμία οὐσιώδη σπουδαιότητα γι' αὐτούς. Οἱ ἄγραφοι κανόνες ποὺ κανονίζουν τὶς σχέσεις μεταξὺ Κυβερνήσεως καὶ ὑποτελῶν, ἔχουν μεγάλη σπουδαιότητα. Ἄσχετα μὲ τοὺς γραπτοὺς Νόμους, ὁ καθένας γνωρίζει ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀνήκει στὰ χέρια τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος καὶ τῆς Μυστικῆς Ἀστυνομίας. Ὁ λαὸς προσαρμόζεται ταχέως πρὸς τὸ περιβάλλον καὶ τὴν ἐπικρατοῦσα πραγματικὴ κατάστασι.

Ἔτσι ὁ Τζίλας, μὲ τὸ κῦρος ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ μέχρι χθὲς ἀνῆκε «σ' α ὐ τ ο ύ ς», περιγράφει τὸ τί, ὁ καθένας ποὺ ἔζησε ἔστω καὶ γιὰ ἐλάχιστο χρόνο στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι, γνωρίζει βαθειά, ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ κάνῃ νὰ ἐννοήσουν οἱ συμπολίτες του. Δὲν ὑπάρχουν γραπτὲς ἀπαγορευτικὲς ὁδηγίες τοῦ τὶ μπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ τοῦ τὶ ὄχι. Ὁ λαὸς ἁπλῶς γνωρίζει καὶ «προσαρμόζεται» μὲ τὴν ἐπικρατοῦσα κατάστασι.

Προφητεία γιὰ μιὰ Παγκόσμια ἕνωση.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ δὲν εἶναι ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο καταστρεπτικό. Ὑπάρχει καὶ κάτι τὸ ἐποικοδομητικὸ στὰ ἐπιχειρήματα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Τζίλας ἀνατρέπει τὶς καυχησιολογίες τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ προχωρεῖ ἀκόμη πιὸ πολύ.

Καθ' ὃν χρόνον ἡ κομμουνιστικὴ ἡγεσία προσπαθεῖ ν' ἀποκρύψῃ τὴν πραγματικότητα, κρυπτομένη πίσω ἀπ' τὸ δάκτυλό της, ὁ ὑπόλοιπος κόσμος κινεῖται ταχέως πρὸς μιὰ παγκόσμια ἕνωσι, βασιζομένη στὶς ἀξιώσεις μιᾶς σύγχρονης παραγωγῆς καὶ ἐξελίξεως. Αἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἡ Μ. Βρεταννία καὶ ἄλλες χῶρες λέγει ὁ Τζίλας, προσανατολίζονται γρήγορα καὶ σταθερὰ πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτή, ἐνῷ ἡ κομμουνιστικὴ ἡγεσία δὲν μπορεῖ ν' ἀτενίσῃ τὴν πραγματικότητα.

Μόνο οἱ κομμουνισταὶ μάχονται ἀκόμη ἐναντίον τοῦ ἀκαταμάχητου ροῦ τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. «Μπορεῖ νὰ ἠχῇ παράξενα, ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἡ » κομμουνιστικὴ ἢ ὅπως διαφορετικὰ καλεῖται σοσιαλιστικὴ κυριαρχία εἶναι τὸ » κύριο ἐμπόδιο γιὰ μιὰ παγκόσμια ἑνοποίησι».

Ὁ Τζίλας ἀντιπαθεῖ πολλὰ πράγματα τῆς Δύσεως, π.χ. δὲν εἶναι θαυμαστὴς τοῦ Ἀμερικανικοῦ τρόπου ζωῆς. Ἀλλὰ πιστεύει ὅτι ἡ Δύσις ἔχει τὴν οἰκονομικὴ καὶ πνευματικὴ βάσι, ὡς καὶ τὰ συναισθήματα τῆς πραγματικότητος, γιὰ νὰ μπο-

ρέση νὰ δημιουργήση μιὰ καλυτέρα αὔριον, χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὶς σημερινὲς θεωρίες, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται δὲν θὰ κυβερνᾶται ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἡ μοναδική τους ἀπασχόλησις θὰ εἶναι νὰ κρατηθοῦν στὴν ἐξουσία. Πιστεύει ὅτι κινούμεθα κατὰ τρόπο ἄτακτο καὶ ἀβέβαιο πρὸς τὸν κύριον ροῦν τῆς ἱστορίας, αὐτῆς τῆς ἱστορίας ποὺ οἱ κομμουνισταὶ ἐπιμένουν ὅτι εἶναι μὲ τὸ μέρος τους.

'Αλλὰ ἡ κομμουνιστικὴ νοοτροπία, τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα, δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέση ἐπὶ μακρόν. 'Ο Τζίλας πιστεύει ὅτι εἶναι ἀνεπανορθώτως καταδικασμένα. «Τὸ παγκόσμιο κέντρο κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας δὲν ὑφίσταται πλέον. Εὑρίσκεται » στὸ στάδιο τῆς πλήρους ἀποσυνθέσεως. 'Η "Ενωσις τοῦ Παγκοσμίου Κομμου- » νιστικοῦ Κινήματος ἔχει πληγῆ ἀνεπανορθώτως. Δὲν φαίνεται δὲ νὰ ὑπάρχουν » δυνατότητες ἀποκαταστάσεως».

'Ο Τζίλας ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ ὑδροκέφαλος κομμουνισμὸς στηρίζεται πιὰ σὲ σάπιες ρίζες, ἀποκαλύπτει δὲ ἀκόμη, πῶς ὁ κομμουνισμὸς δημιουργεῖ ὅλες τὶς ἀθλιότητες ἀπὸ τὶς ὁποῖες τόσο ὑποφέρει ἡ ἀνθρωπότης.

"Ολα αὐτὰ δὲν ἠμποροῦν νὰ συγκεφαλαιωθοῦν, γιατὶ ἐκφράζονται σὲ γλῶσσα ἄγνωστη στοὺς πιὸ πολλοὺς ἀπὸ ἐμᾶς, τὴ γλῶσσα τῆς Μαρξιστικῆς πολεμικῆς.

'Ελπίζω ὅμως ὅτι μ' αὐτὰ τὰ μικρὰ ἀποσπάσματα, νὰ ἔδωσα τὴν κυρία ἔν- νοια τοῦ βιβλίου, οἱ δὲ ἀναγνῶσται, ποὺ εἶναι ἄπειροι νὰ κρίνουν μεθόδους τῆς Μαρξιστικῆς διαλέκτου, θὰ μπορέσουν ν' ἀντιληφθοῦν τὴ δύναμι καὶ ἀδυναμία τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος, τὰ καλὰ καὶ κακὰ αὐτοῦ, ἐὰν ἐντρυφήσουν σ' αὐτό, γιατὶ ἐκτίθενται μὲ τὸν πιὸ πειστικὸ τρόπο καὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ἀλληλουχία.

"Αν πολλοὶ ἄνθρωποι ἐντρυφήσουν καὶ διερευνήσουν τὸ σύστημα αὐτὸ καὶ τὸ ἀντιληφθοῦν βαθειά, τὴ μισὴ μάχη μὲ τὸν κομμουνισμὸ τὴν κερδίσαμε. Θὰ ξαί- ρουμε τότε τὶ πολεμᾶμε. Καὶ ὁπλισμένοι μὲ τὴ γνῶσι καὶ κατανόησι τῶν γεγονότων ποὺ συσσωρεύονται γύρω μας ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, τῶν σατανικῶν μεθόδων ποὺ τὸ σύστημα αὐτὸ ἐφαρμόζει, καὶ τοῦ πιὸ δραστικοῦ ὅπλου καταπολεμήσεως αὐτοῦ, θὰ μπορέσουμε ἀσφαλῶς νὰ καταφέρουμε θανάσιμα πλήγματα. Μὲ τὴ μελέτη τοῦ βιβλίου αὐτοῦ θὰ μπορέσουμε π.χ. νὰ ἐννοήσουμε τὶς ἀνήθικες μεταβολὲς ποὺ γί- νονται τώρα στὴ Σοβιετικὴ "Ενωσι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι ἀποκλειστικὰ προσκολλημένοι στὴν ἐξουσία καὶ προσπαθοῦν μὲ ὅλα τὰ ἀνήθικα καὶ βδελυρὰ μέσα νὰ τὴν κρατήσουν. Θὰ μπορέσουμε ν' ἀντιληφθοῦμε ὅτι καμμιὰ ριζικὴ μεταβολὴ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα. Θὰ μπορέσουμε νὰ κατανοήσουμε τελικὰ μὲ φρίκη τὴν καταστρεπτική, ἄσωτο καὶ σπάταλη Σοβιετικὴ οἰκονομία, ποὺ διευθύνεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι βρί- σκονται στὴν ἐξουσία, δηλαδὴ τὴν Νέα Τάξι, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ διατηρηθοῦν σ' αὐτή. ('Η κομμουνιστικὴ οἰκονομία εἶναι ἡ πιὸ σπάταλος καὶ ἄσωτος οἰκονομία ποὺ ἐγνώρισε ἡ ἱστορία). Θὰ γίνουμε ἀκόμη ἱκανοὶ νὰ κρίνουμε καὶ ἐκτιμήσουμε τὶς κατηγορίες ποὺ ἡ κυβερνῶσα σαπίλα ἐξετόξευσε κατὰ τοῦ Στάλιν μετὰ τὸ θάνατό του. Γράφοντας πρὸ τῆς πρόσφατης ἐκκαθαρίσεως τῶν ἀγαπημένων συντρόφων τοῦ Κροῦστσεφ, ὁ Τζίλας, κάμνει μιὰ ἐκφραστικὴ ἀνάλυση τῆς κυβερνώσης Νέας Τάξεως: «Αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό της ἀρκετὰ ἰσχυρὸ νὰ καταστρέψῃ τὴ θεοποίηση τοῦ δη- » μιουργοῦ της ἢ τοῦ δημιουργοῦ τοῦ συστήματος, τοῦ Στάλιν».

Ταὐτοχρόνως δίνει τὸ θανάσιμο πλῆγμα στὶς ἴδιες ἰδεολογικές της βάσεις. «'Απόλυτα κυρίαρχος ἡ κυβερνῶσα τάξις, ἄρχισε νὰ ἐγκαταλείπῃ καὶ νὰ χάνῃ τὴν » ἰδεολογία της, τὸ δόγμα ποὺ τὴν ἔφερε στὴν ἐξουσία. 'Η Τάξις ἄρχισε νὰ κομμα- » τιάζεται. Στὴν ἐπιφάνεια φαίνεται νὰ ἐπικρατῇ ἡσυχία καὶ ὁμαλότης, κάτω ὅμως » ἀπ' αὐτὴ νέες σκέψεις, νέες ἰδέες ξεφυτρώνουν καὶ μελλοντικὲς θύελλες προμη- » νύονται».

Ο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ ΉΗ Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΑΧΥΤΕΡΑΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙΝ;

'Αναδημοσίευσις ἀπὸ τὸ περιοδικὸν
«Τὰ γεγονότα καὶ τὰ κείμενα»,
τεῦχος 16ον, 'Ιούνιος 1957

Εἶναι ὁ κομμουνισμὸς ἕνα σύστημα τὸ ὁποῖον δύναται πραγματικῶς νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν πρόοδον ἑνὸς κράτους; Εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποστηρίξωμεν ὅτι ἄνευ τοῦ κομμουνισμοῦ ἡ οἰκονομία μιᾶς χώρας θὰ προήγετο ὀλιγώτερον;

'Εὰν ἠδυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα, τὸ μεγάλο πρόβλημα τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τῆς κάθε κοινωνίας καὶ τῆς κάθε κυβερνήσεως θὰ ἐλύετο αὐτομάτως. 'Εὰν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ ἀνάπτυξις μιᾶς χώρας καθυστερεῖ λόγῳ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος, τότε βεβαίως θὰ ἀποφεύγαμεν τὸν κομμουνισμόν. 'Εκμεταλλευόμενοι τὴν ἄγνοιάν μας ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, οἱ κομμουνισταὶ ἔρχονται καὶ μᾶς λέγουν ὅτι μόνον χάρις εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν σοσιαλιστικῶν ἀρχῶν τῆς παραγωγῆς, μία οἰκονομία δύναται νὰ ἀναπτυχθῇ ταχέως. "Οταν δὲ ἡμεῖς ἀπαντῶντες παρατηροῦμεν ὅτι εἰς τὴν Ρωσίαν οἱ ἄνθρωποι πεινοῦν, ὅτι ἡ ρωσικὴ οἰκονομία στερεῖται αὐτοκινήτου καὶ ὅτι τὰ σοβιετικὰ μηχανήματα ἐμφανίζουν μικρὰν ἀντοχὴν καὶ καταστρέφονται ἀμέσως, τότε οἱ κομμουνισταὶ ἔρχονται πάλι καὶ λέγουν: «"Ολα αὐτὰ πιθανὸν νὰ εἶναι ἀκριβῆ, σκεφθῆτε ὅμως εἰς ποίαν κατάστασιν παρελάβαμεν τὴν Ρωσίαν τὸ 1917, κατὰ τὸ τέλος τῆς πολεμικῆς της περιπετείας ἢ εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκετο αὕτη τὸ 1913, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Εἰς τὴν ἰδίαν περίπου κατάστασιν θὰ εὑρίσκετο αὕτη καὶ σήμερον ἐὰν δὲν εἶχε ἐφαρμοσθῆ ὁ κομμουνισμός». Εἰς τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ ἡμεῖς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀντιτάξωμεν ὅτι ἐὰν ἡ Ρωσία ἐξειλίσσετο κανονικῶς, ὅπως κάθε ἄλλη χώρα ὑπὸ ἐλευθέραν οἰκονομίαν θὰ εἶχε πραγματοποιήσει, ἀπὸ τὸ 1913, πολὺ περισσοτέρας προόδους ἀπὸ ὅσας ἐσημείωσεν ὑπὸ τὸ κομμουνιστικὸν καθεστώς. Μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ἔχομεν δίκαιον. Διὰ νὰ ὑποστηρίξωμεν ὅμως αὐτὸ θὰ ἐχρειάζετο νὰ γίνῃ ἕνας λεπτομερὴς καὶ πολύπλοκος ὑπολογισμός, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἀπεδεικνύετο ποία ἦτο ἡ σοβιετικὴ θέσις τὸ 1913 καὶ τὸ 1955 ἐν σχέσει πρὸς ἕνα ἄλλον σταθερὸν παράγοντα. 'Επὶ πολλὰ ἔτη ἐστερούμεθα ἑνὸς τόσον πολυπλόκου καὶ δυσχεροῦς ὑπολογισμοῦ. 'Ο ὑπολογισμὸς αὐτὸς ἔγινε ἐπὶ τέλους, μὲ βάσιν 17 ἀπὸ τὰ πλέον σημαντικὰ προϊόντα τῆς οἰκονομίας τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν ἀφ' ἑτέρου, ἀποδεικνύει δὲ ὅτι τὸ σοσιαλιστικὸν σύστημα ὄχι μόνον δὲν συνέβαλεν εἰς τὸ νὰ συντελεσθοῦν θαύματα εἰς τὴν Ρωσίαν, ὅπως ὑποστηρίζει ἡ προπαγάνδα τῆς Μόσχας, ἀλλὰ ὅτι ἀντιθέτως, ἐπέφερεν καθυστέρησιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς σοβιετικῆς οἰκονομίας ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀμερικανικῆς κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα.

Θὰ σᾶς παρουσιάσωμεν κατωτέρω τοὺς στατιστικοὺς αὐτοὺς ὑπολογισμούς, οἱ ὁποῖοι στηρίζονται εἰς τὰς ἐπισήμους σοβιετικὰς καὶ ἀμερικανικὰς ἀπογραφὰς καὶ ἀνεκοινώθησαν ἀπὸ τὸν καθηγητὴν Τζ. Γουῶρεν εἰς τὴν ἐτησίαν συνέλευσιν τῆς «'Αμερικανικῆς Οἰκονομικῆς 'Εταιρείας» εἰς τὴν Κλήβελαντ τοῦ 'Οχάϊο, τὴν 29ην Δεκεμβρίου 1956.

"Ας ἀρχίσωμεν πρῶτα ἀπὸ τὴν παραγωγὴν τοῦ χάλυβος, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ βασικὸν βιομηχανικὸν προϊὸν εἰς μίαν σύγχρονον ἀνεπτυγμένην χώραν. Κατὰ τὰς ἐπισήμους, ὅπως εἴπομεν, σοβιετικὰς στατιστικὰς ἡ Ρωσία εὑρίσκετο τὸ 1913 μὲ καθυστέρησιν 21 ἐτῶν ἐν σχέσει πρὸς τὰς 'Ηνωμένας Πολιτείας, δηλαδὴ εἶχε τὸ 1913 τὴν παραγωγὴν τὴν ὁποίαν εἶχον αἱ 'Ηνωμέναι Πολιτεῖαι τὸ 1893. Τὸ 1937

ἡ θέσις τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καθίσταται ἀκόμη χειροτέρα καὶ ἔχει καθυστέρησιν 32 ἐτῶν ἐν σχέσει πρὸς τὰς Η.Π.Α., παράγουσα τὴν ποσότητα τοῦ χάλυβος τὴν ὁποίαν ἡ Ἀμερικὴ κατεσκεύαζεν τὸ 1904. Τὸ 1955 ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις σημειώνει ἀκόμη μεγαλυτέραν καθυστέρησιν, εὑρισκομένη 33 χρόνια ὄπισθεν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, δηλαδὴ εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἦσαν οἱ Ἀμερικανοὶ τὸ 1922. Ὥστε ἀπὸ τὸ 1913, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν προεπαναστατικὴν περίοδον, ἡ Ρωσία ηὔξησεν τὴν καθυστέρησίν της ἀπὸ 21 εἰς 33 χρόνια. Ἐπὶ πλέον καθυστέρησις δώδεκα ὁλοκλήρων ἐτῶν εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ χάλυβος, αὐτὸς εἶναι ὁ καθαρὸς φόρος τῶν ὁποῖον ἐπλήρωσεν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ Ρωσικὸς λαὸς λόγῳ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος.

Εἰς τὴν ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις εὑρίσκετο, τὸ 1913, 13 χρόνια ὄπισθεν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὸ 1937, 21 χρόνια καὶ τὸ 1955, 16 χρόνια ὄπισθεν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὥστε καὶ εἰς τὴν παραγωγὴν τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἔχασεν, ἐξ αἰτίας τοῦ κομμουνισμοῦ ἄλλα τρία χρόνια προόδου.

Εἰς τὸν ἄνθρακα ἡ Σοβιετικὴ καθυστέρησις εἶναι πάρα πολὺ μεγάλη. Τὸ 1913 ἦτο 45 χρόνια πίσω ἐν σχέσει πρὸς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, δηλαδὴ εὑρίσκετο εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ Ἀμερικὴ τὸ 1868. Τὸ 1937 ἡ καθυστέρησις φθάνει τὰ 49 ἔτη καὶ τὸ 1955 τὰ 50 ἔτη.

Ἡ ρωσικὴ πετρελαιοπαραγωγὴ ἐπλήρωσε κυρίως τὰ σπασμένα τοῦ κομμουνισμοῦ. Τὸ 1913 ἡ Ρωσία εἶχε 15 χρόνια μόνον καθυστέρησιν ἐν σχέσει πρὸς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἐνῷ τὸ 1937 ἡ καθυστέρησις ἀνέρχεται εἰς τὰ 26 ἔτη καὶ τὸ 1955 εἰς τὰ 34.

Ὡς πρὸς τὴν παραγωγὴν φυσικοῦ ἀερίου ὁ κομμουνισμὸς ἔβλαψεν ἐπίσης τὴν Ρωσίαν. Τὸ 1913 αὕτη εὑρίσκετο 32 χρόνια ὄπισθεν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, 51 ἔτη τὸ 1937 καὶ 52 τὸ 1955.

Εἰς τὰ χημικὰ λιπάσματα ἡ κατάστασις παρουσιάζεται κάπως καλυτέρα διὰ τὴν Ρωσίαν, ὁπωσδήποτε ὅμως κακίστη διὰ τὸν κομμουνισμόν. Τὸ 1913 ἡ Ρωσία εὑρίσκετο 43 χρόνια πίσω, 24 χρόνια τὸ 1937 καὶ 16 χρόνια τὸ 1955 μετὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος δὲν ἐβοήθησεν ἐπίσης καθόλου τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χαρτοπαραγωγῆς. 44 χρόνια καθυστέρησιν ἐν σχέσει πρὸς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας εἶχεν ἡ Ρωσία τὸ 1913 καὶ εἰς τὸν τομέα αὐτὸν, 47 χρόνια καθυστέρησιν κατὰ τὸ 1937 καὶ 55 χρόνια τὸ 1955.

Ὁ κομμουνισμὸς φαίνεται ἐπίσης ὅτι δὲν εὐνοεῖ καθόλου τὴν παραγωγὴν τοῦ τσιμέντου, ἡ ὁποία ἐν τούτοις εἶναι τόσον ἀπαραίτητος ὄχι μόνον διὰ τὴν σοσιαλιστικὴν ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν ἀνοικοδόμησιν. 19 χρόνια καθυστέρησιν εἶχεν ἡ Ρωσία ἐν σχέσει πρὸς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τὸ 1913 καὶ 34 χρόνια καθυστέρησιν τὸ 1955. Ὥστε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ κομμουνισμὸς συνέβαλεν εἰς τὸ νὰ μεγαλώσῃ καὶ ὄχι νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ρωσικὴ καθυστέρησις.

Ἀπὸ ἀπόψεως σιδηροδρομικῶν γραμμῶν ἡ Ρωσία εὑρίσκετο τὸ μὲν 1913 42 χρόνια ὄπισθεν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὸ δὲ 1955, 54 χρόνια.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιβατικῶν σιδηροδρομικῶν ὀχημάτων ἀνεπτύχθη ἐπίσης κατὰ τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν διάστημα ὀλιγώτερον εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ περισσότερον εἰς τὰς ἄλλας μὴ κομμουνιστικὰς χώρας. Τὸ 1913 ἡ Ρωσία εἶχε 21 ἔτους καθυστέρησιν, ἐνῷ τὸ 1955 εἶχε 53 ἐτῶν καθυστέρησιν.

Ἡ κατάστασις ἀπὸ ἀπόψεως μεταφορικῶν βαγονιῶν εἶναι ἀκόμη χειροτέρα, ἰδίως ἐὰν σκεφθῇ κανεὶς ὅτι εἰς αὐτὰ στηρίζεται ὅλο τὸ σογκοινωνιακὸν καὶ μεταφορικὸν δίκτυον τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, τὸ ὁποῖον εἶναι, ὡς γνωστόν, ἀποκλειστικῶς χερσαῖον. Τὸ 1913 ἡ Ρωσία εὑρίσκετο 33 χρόνια πίσω, δηλαδὴ ἦτο εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον φθάσει αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τὸ 1880. Τὸ 1955 ἡ

Ρωσία ἦτο 70 χρόνια πίσω, δηλαδὴ ἦτο εἰς τὴν θέσιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τὸ 1885. Μὲ ἄλλους λόγους μέσα εἰς 42 χρόνια ὁ κομμουνισμὸς ἐπέτυχεν εἰς τὴν Ρωσίαν προόδους αἱ ὁποῖαι ἐσημειώθησαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐντὸς πέντε μόνον ἐτῶν, ἀπὸ τὸ 1880 μέχρι τὸ 1885. Δὲν νομίζομεν ὅτι ἡ σοσιαλιστικὴ οἰκονομία δύναται νὰ ὑπερηφανεύεται πολὺ διὰ τὸ ἐπίτευγμα αὐτό, ἰδίως ὅταν διὰ νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ ἐχρειάσθη νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν Ρωσσικὸν λαὸν πολλὰς θυσίας, στερήσεις καὶ καταναγκαστικὴν ἐργασίαν, ἐνῷ εἰς τὴν Ἀμερικὴν αἱ ἀντίστοιχοι πρόοδοι συνετελέσθησαν μὲ παράλληλον ἱκανοποίησιν ὅλων τῶν περιττῶν καὶ πολυτελῶν ἀναγκῶν, μὲ ἀγορὰν ἠλεκτρικῶν ψυγείων καὶ αὐτοκινήτων δι' ἕκαστον ἐργαζόμενον, χωρὶς κἂν νὰ δύνανται οἱ κομμουνισταὶ νὰ ἰσχυρισθοῦν ὅτι ἐχρειάσθη δι' αὐτὰ νὰ γίνῃ ἐκμετάλλευσις ἀποικιακῶν λαῶν, δεδομένου ὅτι ὡς γνωστὸν ἡ Ἀμερικὴ στερεῖται παντελῶς ἀποικιῶν.

Πρὶν ὅμως τελειώσωμεν, ἂς ἴδωμεν ὀλίγον τὰ τρόφιμα καὶ τὰ εἴδη ἐνδυμασίας. Εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ βουτύρου ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις εἶχεν, τὸ 1913, 21 ἔτους καθυστέρησιν καὶ 35 ἐτῶν καθυστέρησιν τὸ 1955. Εἰς τὰ διατηρημένα τρόφιμα εἶχεν ἡ Ρωσία 43 ἐτῶν καθυστέρησιν τὸ 1913 καὶ 45 ἐτῶν τὸ 1955. Εἰς τὴν ὑποδηματοποιΐαν ἡ Ρωσία εἶχε 23 ἐτῶν καθυστέρησιν τὸ 1913 καὶ 44 ἐτῶν τὸ 1955.

Εἰς τὴν παραγωγὴν βαμβακερῶν ὑφασμάτων ἡ Ρωσία εἶχε 28 ἐτῶν καθυστέρησιν τὸ 1913 ἐν σχέσει πρὸς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ 48 ἐτῶν τὸ 1955, ἐνῷ ὡς πρὸς τὴν μέταξαν καὶ τὰς συνθετικὰς ὕλας εἶχεν, 23 χρόνια καθυστέρησιν τὸ 1913 καὶ 25 χρόνια τὸ 1955.

Τέλος, εἰς τὸν τομέα τῶν μαλλίνων ὑφασμάτων, ὁ ὁποῖος εἶναι τόσον σημαντικὸς διὰ μίαν χώραν ψυχρὰν ὡς ἡ Ρωσία, αὕτη εἶχε τὸ αὐτό, δηλαδὴ παρουσιάζεται εἰς ὅλην του τὴν ἔκτασιν τὸ ὀλέθριον ἀνασχετικὸν ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ κομμουνισμὸς εἰς τὴν προσπάθειαν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀνάγκας του καὶ νὰ αὐξήσῃ τὴν παραγωγὴν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀνάλυσιν αὐτὴν δὲν δύναται νὰ μείνῃ καμμία ἀμφιβολία ὅτι, ἐξεταζόμενος ἀπὸ ἀντικειμενικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἄποψιν, ὁ κομμουνισμὸς ἐπιβραδύνει τὴν παραγωγὴν διὰ τῶν διαφόρων γραφειοκρατικῶν ἐμποδίων, διὰ τοῦ συγκεντρωτισμοῦ καὶ διὰ τοῦ περιπλόκου προγραμματισμοῦ, οἱ ὁποῖοι τὸν χαρακτηρίζουν. Ἀντιθέτως, τὸ φιλελεύθερον σύστημα τὸ ὁποῖον αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἐφήρμοσαν μὲ συνέπειαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, χωρὶς νὰ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὰς βαρείας σοσιαλιστικὰς θυσίας, τὴν καταναγκαστικὴν ἐργασίαν, τὰ χαμηλὰ ἡμερομίσθια, τοὺς λιμούς, τὰ δελτία, τὰς νόρμας ἐργασίας καὶ τὰ λοιπὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κομμουνιστικῆς παραγωγῆς, ἐπιτρέπει μίαν αὔξησιν τῆς παραγωγῆς ταχυτέραν παρὰ ὑπὸ τὸ κομμουνιστικὸν σύστημα καὶ μίαν εὐημερίαν μεγαλυτέραν τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ συνόλου, ἰδίως δὲ σέβεται τὸν παράγοντα ἄνθρωπον, τὴν προσωπικότητα, τὴν ἀξιοπρέπειάν του καὶ τὴν ἐλευθερίαν του. Διατὶ λοιπὸν νὰ φέρωμεν τὸν κομμουνισμόν, νὰ κάμωμεν ἐπανάστασιν, νὰ χύσωμεν ποταμοὺς αἵματος, νὰ τυφεκίσωμεν τοὺς «ἀστούς», νὰ ἐξοντώσωμεν τοὺς «κτηματίας» χωρικούς, τοὺς χωρικοὺς ποὺ ἔχουν ἰδιοκτησίας καὶ νὰ ὑποβάλωμεν εἰς στερήσεις τοὺς ἐργάτας, διὰ νὰ ἐγκαταστήσωμεν ἕνα παραγωγικὸν σύστημα ὡς ὁ κομμουνισμός;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΣΤΗ 12Η ΣΕΛΙΔΑ

Τῆς **ΝΙΝΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὅπως βλέπετε ὁ μικρὸς μὲ διαφώτισε καλά. Τὴ νύχτα, ἄργησε νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος. Χίλιες δυὸ ἰδέες ἀλληλοσυγκρούονταν μέσα μου. Καὶ τὸ πρωΐ, πρὶν ἀκόμα ξημερώσῃ, βρισκόμουν στὸ πόδι. Πῆρα τὸν Ἠλεκτρικό, καὶ κατέβηκα στὸν Πειραιᾶ. Τὰ μαγαζιὰ ἀκόμα ἦταν κλειστά. Τράβηξα γιὰ τὸ Πασαλιμάνι. Κάποιο καφενεῖο, ποὺ ἡ πόρτα του ἔβλεπε πρὸς τὴ θάλασσα, σερβίριζε τοὺς πρώτους καφέδες στοὺς νυσταγμένους ἀκόμα πελάτες. Κάθησα καὶ παρήγγειλα ἕνα καφεδάκι. Ὁ πρωϊνὸς δροσερὸς ἀέρας μοὔκανε καλό. Τὰ κυματάκια τῆς θάλασσας, ἔτσι καθὼς τὰ κυττοῦσα ρεμβάζοντας, νόμιζα ὅτι εἶχαν πάρει μιὰ ἰδιότροπη μιλιὰ καὶ μοῦ φώναζαν: Ἕνα κόκκινο φόρεμα μὲ ἄσπρες βοῦλες.

Ὁ κ. Ἀνδρέας παραξενεύτηκε βλέποντάς με τόσο πρωΐ. Ὡστόσο, μὲ δέχτηκε εὐγενικά, καὶ μὲ ὑποχρέωσε νὰ πιῶ καὶ... δεύτερο καφεδάκι.

—Πῶς ἔτσι πρωΐ κύριε Ὑπαστυνόμε; Ἔχουμε κανένα νέο;

—Χμ... Ὄχι ἀκόμα.

Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ γραφείου του, μποροῦσα νὰ παρακολουθήσω ἄνετα τὴν κίνησι τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ. Πέντε-ἕξη κορίτσια μὲ πλὲ μπλοῦζες, ἦσαν σκυμμένες σὲ κάτι μηχανήματα. Πιὸ κάτω, δύο νέοι ἀμπαλάριζαν σ' ἕνα ξύλινο κιβώτιο μερικὰ ἀνδρικὰ πουκάμισα. Μὰ ὅσο κι' ἂν τὸ μάτι μου ἔπεφτε ἐρευνητικό, δὲ μποροῦσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν τύπο ποὺ ζητοῦσα. Κουτὲ-εἶπα στὸν ἑαυτό μου. Νομίζω πὼς κυνηγᾷς χίμαιρες. Μιὰ ἐρώτησι ἀνέβηκε στὰ χείλη μου. Εἴχατε ποτὲ σχέσεις, ρώτησα τὸν κ. Παχνᾶ, μὲ καμμιὰ γυναίκα ψηλή, πολὺ μελαχροινή, μὲ ἀγορίστικα μαλλιά;

Μὲ κύτταξε παραξενεμένος.

—Ψηλὴ μὲ... ἀγορίστικα μαλλιά; γιατὶ μὲ ρωτᾶτε;

—Κύριε Παχνᾶ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε σ' αὐτὸ ποὺ σᾶς ρωτῶ. Προσέξατε. Ἡ ἀπάντησί σας ἔχει μεγάλη σημασία.

—Ἔτσι ἔ; εἶπε ἐκεῖνος σὲ εἰρωνικὸ τόνο. Φάνηκε λίγο σκεπτικὸς καὶ ὕστερα μοῦ ἀπάντησε.

—Γυναῖκες ἔχω γνωρίσει πολλές. Μὰ τὶς ἔχω ξεχάσει ὅλες... Ὅσο γι' αὐτὸν τὸν τύπο ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, πῶς τὴν εἴπατε;... ψηλή, μελαχροινή, μὲ...ἀγορίστικα μαλλιά; Ναί... αὐτὴ τὴν θυμᾶμαι, γιατὶ ἦταν ἡ... τελευταία μου ἀταξία. Ὕστερα ἀπ' αὐτήν, γνώρισα τὴ μνηστή μου. Μὰ τὶ δουλειὰ ἔχει τώρα αὐτὴ ἡ γυναίκα ἀνάμεσά μας;

—Χμ... αὐτὸ εἶναι ἐπαγγελματικὸ μυστικό κ. Παχνᾶ. Τί ἔγινε τώρα ἡ κοπέλλα;

Σήκωσε τοὺς ὤμους του ὁ νέος. Ποῦ θέλετε νὰ ξέρω; Ἔχω νὰ τὴ δῶ πέντε μῆνες.

—Ποῦ τὴ γνωρίσατε;

Φάνηκε λίγο διστακτικός.

—Ἐδῶ, μοῦ ἀπάντησε κομπιασμένα. Δούλευε ἐδῶ.

—Καί... τώρα;

—Τώρα... ἔφυγε ἀπ' ἐδῶ. Εἶπε πὼς βρῆκε ἀλλοῦ ἐργασία, πιὸ συμφέρουσα.

—Μήπως ξέρετε ποὺ κάθεται;

—Στὴν Κυψέλη. Ὁδὸς Σπετσῶν. Ἀριθμὸ δὲ γνωρίζω. Πρὶν καθόταν στὸ Γαλάτσι. Πήγαινα καμμιὰ φορὰ στὸ... σπίτι της. Τώρα τελευταία ὅμως μετακόμισε στὴν Κυψέλη, ὅπως σᾶς εἶπα.

—'Απὸ ποῦ τὸ μάθατε αὐτό;

—'Απὸ τὴ φίλη της τὴ Λίτσα. Κύριε 'Ανδρέα, μοῦ εἶπε ἕνα πρωΐ, ἡ Εὔα ἔγινε γειτόνισσά μου. Κάθεται λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ μένα.

—Ποιὰ εἶναι ἡ Λίτσα;

—Μιὰ ἐργάτριά μου.

—Μπορῶ νὰ τὴ δῶ;

—Γιατὶ ὄχι;

Χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ παρουσιάστηκε μιὰ κοπέλλα. Μπορεῖς νὰ πῇς στὸν κύριό τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ τῆς φίλης σου τῆς Εὔας; ρώτησε. Εὐχαρίστως, ἦταν ἡ ἀπάντησι. Σπετσῶν 147.

—Νά... ἐδῶ σᾶς λέω ἔχω τὸ δράστη, ἐδῶ... καὶ ξανάκλεισε πάλι μὲ κωμικὸ τρόπο τὴ φούχτα του.

—Στάσου, μὴν τρέχεις—τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ὁ 'Αστυνόμος Μπίλλης.

—Μελαχροινὲς μὲ ἀγορίστικα μαλλιὰ ὑπάρχουν πολλές.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, φώναξε μὲ πεῖσμα ἐκεῖνος. Τὸ βλέμμα του ὕστερα ἔπεσε σκεπτικὸ στὸ πάτωμα. Μιὰ μικρὴ τούφα ἀπὸ τὰ μαῦρα του μαλλιά, χοροπηδοῦσε ἄταχτα ἀπὸ τὸν τεχνητὸ ἀέρα τοῦ ἀνεμιστήρα. Ἔξω ὁ κόσμος πηγαινοέρχεται μουδιασμένος ἀπὸ τὴ λάβα τοῦ Αὐγούστου. Ἕνας πιτσιρῖκος ἀπὸ μακρυὰ διαλαλεῖ τὰ δροσερὰ παγωτά του.

Τὸ σούρουπο ἄρχισε ν' ἁπλώνῃ τὸ σκοτεινὸ πέπλο του, ὅταν κάποιος ἄνδρας μὲ γκρίζα φορεσιὰ καὶ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία, χτυποῦσε τὴν πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ πρὸς τὴν Κυψέλη. Ἦταν οἱ τελευταῖες μέρες τοῦ Αὐγούστου καὶ ἕνα ἐλαφρὸ δροσερὸ ἀεράκι δρόσιζε τοὺς πυρωμένους τοίχους των σπιτιῶν. Στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας φάνηκε μιὰ παχουλὴ κοπέλλα, ποὺ μόλις ἀντίκρυσε τὸν ἄνδρα ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὰ πίσω. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ἐπισκέπτη τοῦ ἀφεντικοῦ της, ποὺ ἐδῶ καὶ λίγες μέρες κάποιο πρωΐ, εἶχε ἔρθει στὸ ἐργοστάσιο.

— Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω, τῆς εἶπε ἐκεῖνος εὐγενικά. Τί νὰ ἤθελε νὰ τῆς πῇ; Καμμιὰ ἐρωτικὴ ἐξωμολόγησι μήπως; Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν. Εἶχε τόσο πολὺ ἐνδιαφερθῇ κεῖνο τὸ πρωΐ γιὰ κείνη τὴν...Εὔα...

— Σᾶς ἀκούω, τοῦ εἶπε εὔθυμα ὅταν βρέθηκαν μόνοι στὸ δωμάτιο. Ἡ περιέργεια ἄρχισε νὰ τὴ βασανίζῃ.

— Δεσποινίς, ἄρχισε ὁ ἄνδρας. Ἦρθα νὰ μὲ ἐξυπηρετήσετε σὲ κάτι.

—'Εγώ; Τί ἐξυπηρέτησι μπορῶ νὰ σᾶς κάνω;

— Τὴ σπουδαιότερη, ἂν βέβαια τὸ θελήσετε. Πρόκειται γιὰ κείνη τὴ φίλη σας, τὴν Εὔα. Ἕνα περαστικὸ αἴσθημα ἀποστροφῆς μπόρεσε νὰ διαβάσῃ ἐκεῖνος στὸ πρόσωπο τῆς νέας μὲ τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος Εὔα. Κρῖμα! κι' αὐτὴ ποὺ νόμιζε πώς...

— Καὶ τί δουλειὰ ἔχω γὼ μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα; φώναξε λίγο νευριασμένα.

— Μά... εἶναι φίλη σας, νομίζω.

—Ἦταν... τώρα ὅμως...

— Τώρα ὅμως; τί; δὲν εἶναι;

—'Αφοῦ τὸ καταλάβατε!!

— Καμμιὰ ἀντιζηλία στὸ μέσον;

— Μὰ σεῖς εἴσαστε σπουδαῖος!

— Μὲ εἰρωνεύεσθε δεσποινίς;

—Ὄχι δά.

— Μόνη μένετε;

— Ναί. Ἡ μητέρα μου πέθανε πρὶν τρία χρόνια καὶ ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή μου παντρεύτηκε μ' ἕναν 'Αμερικάνο ποὺ μένει στὸ Σικάγο.

— Σεῖς γιατὶ δὲν παντρεύεσθε;

— Δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ ὥρα μου.

— Γιατὶ δὲν σᾶς παίρνει ἡ ἀδελφή σας στὴν Ἀμερική;

— Μά... κύριε, γιὰ μένα θὰ μιλήσωμε τώρα ἢ γιὰ κείνη τὴ προκομένη;...

— Τὴν προκομένη; Ἄ! ναί... ξέρετε λοιπόν; Θὰ ἤθελα νὰ φροντίζατε νὰ μάθετε ἂν αὐτὴ ἡ... προκομένη, ὅπως τὴν εἴπατε, ἔχῃ κανένα φόρεμα κόκκινο μὲ ἄσπρες βοῦλες.

— Χά-χά-χά. Χί-χί-χί!!!

— Γιατὶ γελᾶτε;

— Μ' αὐτὸ ποὺ εἴπατε. Ἀκοῦς λέει, ἂν ἔχῃ κανένα φόρεμα κόκκινο μὲ ἄσπρες βοῦλες;!! Σᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ τουαλέττες της;

— Χμ... ὄχι ὅλες. Μόνον αὐτὸ τὸ φόρεμα μὲ ἐνδιαφέρει. Λοιπόν; τί λέτε; θὰ μὲ βοηθήσετε;

— Μά, ἀφοῦ σᾶς εἶπα. Δὲ μιλᾶμε.

— Γιὰ τὸ χατῆρι μου πρέπει νὰ μιλήσετε. Ὁ τρόπος τῆς ἐξακριβώσεως ἐπαφίεται στὴ δική σας πρωτοβουλία.

—Ἀδύνατο, φώναξε ἡ νέα μὲ ἀγανάκτησι. Οὔτε νὰ τὴ βλέπω.

Τὴν κύτταξε ὁ ἄνδρας μὲ κατανόησι. Τὴν εἶδε ποὺ ἦταν ἕτοιμη νὰ κλάψῃ.

— Σᾶς καταλαβαίνω δεσποινίς, τῆς ψιθύρισε μὲ συμπόνια. Ἔγινε γιὰ λίγο σιωπή. Κατόπιν, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ μὲ ἀργὰ βήματα τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα. Καλὴ νύχτα, πρόφερε ἀργά. Καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε... Δὲν ἤξερα...

Μ' ἕνα πήδημα ἐκείνη βρέθηκε δίπλα του. Εἶχε καταλάβει πὼς κάτι σοβαρὸ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῆς ἀντιζήλου της, καὶ τῆς Ἀστυνομίας. Κατάλαβε ὅτι ἕνα κόκκινο φόρεμα μὲ ἄσπρα πουάν, θὰ ἔπαιζε κάποιο σοβαρὸ ρόλο γι' αὐτήν. Μήπως ἀρά γε εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ τῆς ἐκδικήσεως; Μὴ φεύγετε, τοῦ εἶπε βραχνά. Καθῆστε νὰ τὸ συζητήσωμε καλύτερα.

Τὴν κύτταξε ἐκεῖνος ὁλόϊσα στὰ μάτια... Τί ἀκατανόητες ποὺ εἶναι οἱ γυνεῖκες;! Ἐκεῖ ποὺ κλαῖνε, γελοῦν. Ἐκεῖ ποὺ ἀγαποῦν, μισοῦν.

— Θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, τοῦ εἶπε. Αὔριο κιόλας, ποὺ εἶναι Κυριακὴ καὶ ἡ μητέρα της θὰ λείπῃ στὴν Ἐκκλησία. Θὰ εἶναι μόνη καὶ ἔτσι θὰ μπορῶ νὰ κάνω ἄνετα τὴ δουλειά μου. Πέστε μου μόνο ποῦ θὰ συναντηθοῦμε νὰ σᾶς πῶ.

— Αὔριο τὸ μεσημέρι στὶς 12, στὰ «Ἡνωμένα Βουστάσια». Θέλετε;

Σύμφωνοι.

Εἶχε νυχτώσει γιὰ καλὰ ὅταν ὁ Ὑπαστυνόμος Ζῖσκος ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς νέας. Εἶχε πάρει τὸ δρόμο πεζός. Διάφορες πιθανὲς καὶ ἀπίθανες σκέψεις γιὰ τὸ ἔγκλημα τῆς Κηφισσιᾶς φτερούγιζαν στὸ μυαλό του. Κοντὰ στὸ «Μουσεῖο» σταμάτησε. Μιὰ γλυκειὰ μουσική, ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα ποὺ ἔπαιζε κείνη τὴν ὥρα, τὸν παρέσυρε σ' ἕνα τραπεζάκι. Ἀρκετὰ γιὰ σήμερα κύριε Ὑπαστυνόμε, εἶπε φιλοσοφικὰ στὸν ἑαυτό του.

Ἡ ἄλλη μέρα φάνηκε ζεστή, ὅπως πάντα, μὰ πιὸ αἰσιόδοξη, γιὰ τὸν Ὑπαστυνόμο Ζῖσκο. Κάτι τοὔλεγε μέσα του πὼς σήμερα τὰ πράγματα θὰ πήγαιναν καλά. Ἦταν δώδεκα παρὰ τέταρτο, ὅταν ἔμπαινε στὰ «Ἡν. Βουστάσια». Βρῆκε τὴν κοπέλλα νὰ τὸν περιμένῃ. Ἀπὸ τὸ ὕφος της κατάλαβε πὼς θὰ τοῦ ἔλεγε κάτι εὐχάριστο. Μόλις τὴν πλησίασε ἄνοιξε τὴν τσάντα της καὶ τοὔδειξε μιὰ κόκκινη ζώνη μὲ ἄσπρα πουάν. Ἡ ζώνη τοῦ φορέματος, τοῦ φώναξε ἱκανοποιητικά. Τὸ μάτι τοῦ ἀστυνομικοῦ καρφώθηκε γιὰ λίγο στὸ χτυπητὸ χρῶμα.

(Συνεχίζεται)

ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΠΑΡΑΧΑΡΑΞΕΩΣ ΟΛΛΑΝΔΙΚΩΝ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ 2.50 ΓΚΟΥΪΛΝΤΕΡΣ (Guilder notes)

Ὑπὸ κ. H. Molenkamp Ἀστυνομικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Amsterdam. Ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως International Criminal Police, τ. 104, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. **Σ. ΧΑΝΔΡΗ**

Πολλάκις εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν αὐτὴν (International Criminal Police Revew), ἠσχολήθημεν μὲ διαφόρους καλῶς ἐδραιωθείσας πεποιθήσεις ὅσον ἀφορᾷ ἰδιαιτέρας τινας μορφὰς ἐγκλήματος.

Γνωρίζομεν, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ παραχαράκτου, λαθρεμπόρου ναρκωτικῶν ἢ προαγωγοῦ.

Ὑπάρχει μία λίαν εὐρέως διαδεδομένη πεποίθησις, ὅτι ἡ παραχάραξις ἐκτελεῖται πάντοτε ἀπὸ συμμορίες μὲ ὑπερτάτην ὀργάνωσιν, οἱ ὁποῖες διαθέτουν μεγάλον ἀριθμὸν ἀνδρῶν καὶ ἀρκετὲς ποσότητες χρημάτων.

Ἀρκετὲς φορές, ὅμως, ἔχουμε ἐκθέσει καὶ ἀναφέρει εἰς ἄρθρα, τὴν δρᾶσιν παραχαρακτῶν ποὺ δροῦν μεμονωμένως. Τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον ἀνήκει εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν. Δὲν εἶναι, πιστεύομεν, καθόλου μικροτέρου ἐνδιαφέροντος τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀπὸ τὰ προηγούμενα ἀλλ' ἀντιθέτως διεγείρει τὴν περιέργειαν, ἀφοῦ μάλιστα δὲν εἶναι ἁπλῶς τυχαῖον τὸ γεγονός, ὅτι τὸ κυριώτερον πρόσωπον εἰς αὐτὸ τὸ ἄρθρον ἔχει πολλὰ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἄλλων μεμονωμένως δρώντων παραχαρακτῶν, δηλαδή: τὴν ὑπομονὴν τῆς μελέτης, τὴν χειρονακτικὴν ἐπιδεξιότητα, τὰς συνηθείας τῆς μονώσεως, τὴν ἔλλειψιν οἰκογενείας, τὴν ἀνυπαρξίαν φίλων ἢ γνωριμιῶν καὶ τέλος ἕνα ὄχι μικρόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν νοημοσύνην του, διακριτικὸν σωματικὸν ἢ διανοητικὸν ἐλάττωμα.

Θὰ ἀφήσωμεν ὅμως τὸ ἐλάττωμα τοῦτο νὰ τὸ ἐρευνήσουν οἱ ψυχολόγοι καὶ οἱ ἐγκληματολόγοι, διὰ νὰ ἐξαγάγουν τὰ συμπεράσματά των καὶ ἴσως δυνηθοῦν νὰ εὕρουν κάποιαν θεραπείαν δι' αὐτὴν τὴν μανίαν ἀπομονώσεως.

*

Εἰς τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον τῆς 16ης Νοεμβρίου 1950 (No 1), ὁ προϊστάμενος τοῦ Ὀλλανδικοῦ Ἐθνικοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου ἀνέγνωσεν ὅτι ἕνα ἐπικίνδυνον χαρτονόμισμα τῶν 250 γκουΐλντερς εἶχε ἀνακαλυφθῇ ἐσχάτως κυκλοφοροῦν. Αὐτὸ τὸ παρακεχαραγμένον χαρτονόμισμα (τραπεζογραμμάτιον) μὲ τὸν ἀριθμὸν 5.p.10, ἦτο ἕνα ἐξαιρετικὸν ἀντίγραφον τοῦ πρωτοτύπου. Κυκλοφοροῦσε ἐπὶ μακρὸν χρόνον προτοῦ νὰ ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τῆς Ὀλλανδικῆς Τραπέζης (Nederlandche Bank) κατὰ τὸν ἔλεγχον παραληφθέντων χρημάτων.

Τὸ χαρτονόμισμα διέφερε εἰς ἀρκετὰ σημεῖα τοῦ πρωτοτύπου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἀδαῆ ἠδύνατο ν' ἀναγνωρισθῇ μόνον ἀπὸ ἕνα ἀρκούντως ὁρατὸν ἄνοιγμα, ποὺ ὑπῆρχεν εἰς τὸ κοσμητικὸν σπείρωμα πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῶν λέξεων «Twee en een halve (=δύο καὶ ἥμισυ γκουΐλντερς) εἰς τὴν προσθίαν ὄψιν τοῦ χαρτονομίσματος. Ὅταν ὁ τύπος ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ εἰς αὐτὴν τὴν παραχάραξιν καὶ περιέγραψε μερικὰ ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα χαρακτηριστικά της, ὁ παραχαράκτης σχεδὸν ἀμέσως ἐνήργησε καὶ ἔθεσεν εἰς κυκλοφορίαν νέα καὶ ἐπικινδύνως τελειοποιημένα πλαστὰ χαρτονομίσματα. Αὐτὴ ἡ βελτιωμένη παραχάραξις ἀνεκοινώθη τὴν 26ην Μαΐου 1951, ὅτι ἔφερε τὸν ἴδιον ἀριθμὸν (5.P.10) ὡς μία ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα παραλλαγὴ τῆς πρώτης παραχαράξεως.

Ἠκολούθησαν ἔρευνες, καὶ διετηρήθη στενὴ ἐπαφὴ μετὰ τυπογραφείων μὲ τὴν ἐλπίδα ἀνακαλύψεως τοῦ ἐπικινδύνου παραχαράκτου, ἀλλ' ὅμως ἄνευ ἐπιτυχίας

τινός. Ὁ παραχαράκτης ἢ ὁ μεσάζων, ἐνεργοῦσαν μὲ πολλὴν περίσκεψιν, μὴ θέτοντες εἰς κυκλοφορίαν πάρα πολλὰ ἀπὸ τὰ χαρτονομίσματά των, ἀλλὰ μόνον ἐλάχιστα ἀπ' αὐτά, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ εἰς ὡρισμένας περιοχάς.

Καθὼς ἐφαίνετο σχεδὸν ἀδύνατος, τόσον ἡ ἀνακάλυψις τοῦ παραχαράκτου ὅσον καὶ τοῦ προσώπου ἢ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἔθετον τὰ χαρτονομίσματα εἰς κυκλοφορίαν, εἰς τὰς 17 Ὀκτωβρίου 1951, δι' ἑνὸς προσεκτικοῦ ἐλέγχου στὶς ἐκδοτικὲς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατασχεθέντων πλαστῶν χαρτονομισμάτων, ὁ Γενικὸς Εἰσαγγελεὺς εἰς τὸ Amsterdam διέταξε νὰ γίνῃ μία ἔρευνα τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως ὅλων τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως ἔλαβον μέρος εἰς οἱανδήποτε κατασκευὴν κιβδήλων χαρτονομισμάτων ἢ εἰς τὴν κυκλοφορίαν, καὶ εἶχον καταδικασθῇ δι' αὐτό.

Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμερομηνίαν ἕνα σύνολον ἀπὸ 490 παραχαράξεις τοῦ πρώτου τύπου 5.P.10 καὶ 471 παραχαράξεις τῆς ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα παραλλαγῆς των εἶχον διαπιστωθῇ.

Αὐτὴ ἡ ἔρευνα, ἡ ὁποία ἐστοίχισε τὴν ἀπώλειαν μακροῦ χρόνου, ἦτο ἐπίσης ἀνεπιτυχὴς εἰς θετικὰ ἀποτελέσματα.

Συγχρόνως, τὸ Ἐθνικὸν Κεντρικὸν Γραφεῖον ἐλαυνόμενον ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαπιστωθεισῶν παραχαράξεων, ἐξήτασε εἰς ποίας ἀκριβῶς περιοχὰς τῆς Χώρας καὶ εἰς ποίαν ἔκτασιν αἱ παραχαράξεις εἶχον ἐμφανισθῇ.

Αὐτὴ ἡ ἐνέργεια ἐπίσης ἀπέτυχε, ἀφοῦ καμμίαν συγκεκριμένην ἔνδειξιν δὲν ἔδωσε γιὰ τὴν ὑπάρχουσα σχέσι μεταξὺ τῆς πυκνότητος τοῦ πληθυσμοῦ μιᾶς περιοχῆς καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πλαστῶν χαρτονομισμάτων ποὺ ἐκυκλοφόρησαν σ' αὐτή.

Ἐν τῷ μεταξύ, εἶχε σημειωθῇ ὅτι ὁ παραχαράκτης εἶχε χρησιμοποιήσει ἕνα συνδυασμὸ ἀπὸ ὡρισμένες ὁμάδες γραμμάτων καὶ ψηφίων, γιὰ τὴν ἀρίθμησι τῶν χαρτονομισμάτων. Ἐπὶ παραδείγματι IAC, IAW, IAQ καὶ ZAQ ἦσαν συνδυασμένα μετὰ τῶν ἀκολούθων ἀριθμῶν, 209, 582, 846 κηὶ 971, σχηματίζοντα οὕτω ἑξαψηφίους ἀριθμοὺς π.χ. IAC582209, IAW971846 ἢ ZAQ971582. Δι' ὅσους εἶχαν σημειώσει αὐτὲς τὶς σειρὲς ἢ τὶς ἐνεθυμοῦντο, ἦτο εὔκολο νὰ ἀναγνωρίσουν τὰ παρακεχαραγμένα νομίσματα, ἀφοῦ τοὺς ἐν λόγῳ συνδυασμοὺς σταθερῶς ὁ παραχαράκτης ἐπανελάμβανε στὰ χαρτονομίσματα ποὺ κυκλοφοροῦσε.

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1952 ἕνα ποσὸν 2.146 πλαστῶν χαρτονομισμάτων εἶχεν ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν κυκλοφορία καὶ συνεπῶς τὸ Ἐθνικὸ Κεντρικὸ Γραφεῖο καθ' ἕκαστον μῆνα ἐξέδιδε μίαν ἀνακοίνωσιν γιὰ ὅλη τὴ χώρα, στὴν ὁποία ἐμνημονεύοντο οἱ περιφέρειες ὅπου τὰ παρακεχαραγμένα χαρτονομίσματα εἶχαν ἀναγνωρισθῇ μὲ ἀριθμητικὰ δεδομένα ἀναγραφόμενα σ' αὐτήν. Ἔτσι εἴχαμε μία γενικὴ ἔκθεσι ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς. Μέχρι τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1952, 2.986 πλαστογραφημένα χαρτονομίσματα εἶχαν ἀνακαλυφθῇ.

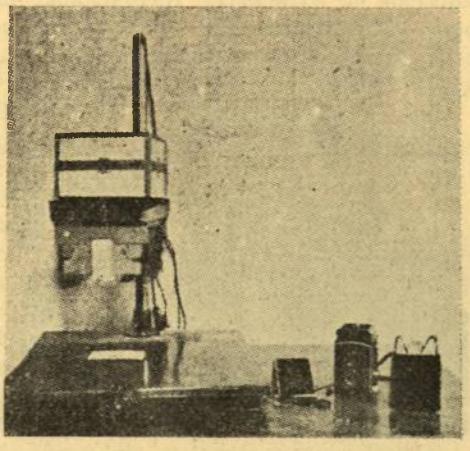
*

Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1952 ἡ καλὴ τύχη, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῇ τίποτε τὸ θετικό, χαμογέλασε ἐπὶ τέλους στοὺς ἀκούραστους ἐρευνητὰς τῆς συνταρακτικῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Τὴν 17ην τοῦ μηνὸς τούτου καὶ στὰς 7.30' τὸ ἀπόγευμα δύο Ἀξιωματικοὶ τελωνειακῆς ἐρεύνης ἐσταμάτησαν ἕνα πρόσωπο, τὸ ὁποῖο ἐβάδιζε κατὰ μῆκος τῆς Nassaukade, ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὸ Overtoom στὸ Amsterdam. Τὸ πρόσωπον αὐτὸ κρατοῦσε στὰ χέρια του μᾶλλον μιὰ βαρειὰ βαλίτσα. Ἀλλὰ γιατὶ ἡ λύσις τῆς ὅλης ὑποθέσεως βρισκόταν σ' ἐκεῖνο τὸν παράξενο ἄνθρωπο καὶ ὄχι σ' ὁποιονδήποτε ἄλλον μέσα στὰ πολλὰ ἄλλα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα τὴν ἴδια ὥρα ἐβάδιζαν μέσα στὴν ἰδία πόλι κρατῶντας μιὰ βαλίτσα; Ἡ ἀπάντησι εἶναι ὅτι ἁπλῶς τοῦτο ὀφείλεται στὴν τύχη. Ἡ βαλίτσα περιεῖχε μία μεγάλη ποσότητα τροφῶν καὶ ζαχαρωτῶν, ἐπὶ πλέον δὲ τριάντα ἕξη δέματα σιγαρέττων καὶ ἕνα σωρὸ ρέστα σὲ μικρότερα νομίσματα, ποὺ ὅλα μαζὶ τὰ ρέστα θὰ ἦσαν μερικὲς γκουΐλντερς.

Οἱ ὑποψίες τῶν τελωνειακῶν Ἀξιωματικῶν εἶχαν πολλαπλασιασθῇ, ἰδίως ὅταν

τὸ ὕποπτο πρόσωπο τραυλίζοντας ἐξηγοῦσε ὅτι πουλοῦσε σιγαρέττα (καίτοι δὲν ἦταν ἐφωδιασμένο μὲ τὴν ἀναγκαία σχετικὴ ἄδεια). Γι' αὐτὸ μετεφέρθη στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα τῆς περιφερείας γιὰ ἀνάκρισι. Τελικὰ ἀνεκαλύφθη ὅτι ἡ βαλίτσα περιεῖχε τὸ ποσὸν τῶν 270 γκουΐλντερς, ἀποτελούμενον ἀπὸ 226 γκουΐλντερς εἰς χαρτονομίσματα καὶ τὸ ὑπόλοιπον εἰς χρυσᾶ νομίσματα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕνας σχεδιαστής, ἡλικίας 44 ἐτῶν, ποὺ κατοικοῦσε πλησίον τοῦ τόπου, ὅπου συνελήφθη καὶ ἀπὸ ὅπου μετεφέρθη στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα.

Ἡ φωτογραφικὴ συσκευὴ ποὺ κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ S... διὰ νὰ κατασκευάζῃ τὰ πλαστὰ χαρτονομίσματα.

Ἀπὸ τὴν παράβασιν τῶν κανόνων περὶ πωλήσεως καπνοῦ ἦταν ὕποπτος κατ' ἀρχήν, πρᾶγμα ὅμως ποὺ ἐνισχύθη ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ S... (τὸ ἀρχικὸ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ὑπόπτου προσώπου) δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ, γιατὶ εἶχε στὴν κατοχή του τὰ πράγματα τῆς βαλίτσας. Ὅταν τοῦ εἶπαν λοιπὸν ὅτι θὰ ἐρευνηθῇ γιὰ ἀνακάλυψι λαθραίων σιγαρέττων, ἐκεῖνος ἔβγαλε ἕνα φάκελλο ἀπὸ τὸ θυλάκιό του καὶ δήλωσε ὅτι εἶχε μέσα σ' αὐτὸ μερικὰ παραχαραγμένα χαρτονομίσματα. Ὁ φάκελλος περιεῖχε πράγματι 56 ἀπὸ τὰ χαρτονομίσματα τοῦ συνδυασμοῦ 5.P.10 ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα παραλλαγῆς.

Ὁ S... παρεδέχθη τότε ὅτι ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε τυπώσει τὰ παραχαραγμένα χαρτονομίσματα καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ συσκευὴ τῆς κατασκευῆς των εὑρίσκετο στὸ δωμάτιόν του.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ὁμολογίας ἦταν ἡ ὑπόθεσις νὰ περιέλθῃ πλέον στὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Amsterdam, ἡ ὁποία ἐνδιεφέρετο γιὰ ἐρεύνας στὸ ἐργαστήριον τοῦτο. Βέβαια, θὰ πρέπει νὰ εἶναι λίαν εὐγνώμων ἡ Ἀστυνομία πρὸς τοὺς τελωνειακοὺς ὑπαλλήλους, γιὰ τὴν τόσο εὐπρόσδεκτη καὶ ἐπιτυχῆ σύλληψη ποὺ ἐπραγματοποίησαν.

Μετὰ μιὰ ἐνδελεχῆ ἐξέταση τοῦ διαμερίσματος, καθὼς καὶ τῶν ἐγκαταστάσεων ποὺ ἐχρησιμοποιήθησαν γιὰ τὴν ἐκτύπωση τῶν χαρτονομισμάτων, διεπιστώθη ὅτι τὰ πάντα ἦσαν θαυμάσια μελετημένα σ' αὐτὸ τὸ ἐργαστήριο παραχαράξεως. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἐγκαταστάσεις παραχαράξεως, ὑπῆρχαν ἐπὶ πλέον σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ δωματίου μικρὰ ποσότης τροφίμων καὶ ζαχαρωτῶν, ἐπίσης καὶ χρήματα τῶν μικροτέρων νομισμάτων καὶ πακέττα σιγαρέττων. Τὰ χρήματα τῶν μικρῶν νομισμάτων (ψιλὰ) τὰ εἶχεν ἀποκτήσει ὁ δράστης ἐκ τῆς ἐξαργυρώσεως τῶν παραχαραγμένων χαρτονομισμάτων.

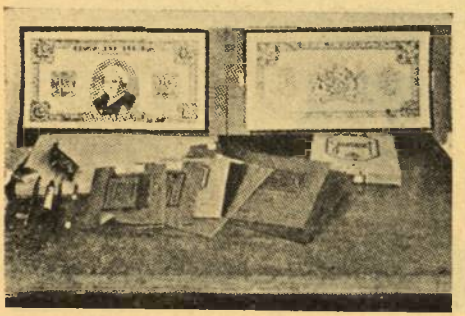
Ἥρεμα ὁ S... ἦρθε κατ' εὐθεῖαν στὸ προκείμενον καὶ παρεδέχθη ὅτι ὁ ἴδιος ἐξέδιδε καὶ ἐκυκλοφόρει τὰ χαρτονομίσματά του τῶν 2.50 γκουΐλντερς, τὰ ὁποῖα κυκλοφοροῦσαν ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1950, καθὼς καὶ μερικὰ τῶν 10 γκουΐλντερς, ποὺ εἶχαν κυκλοφορήσει μεταξὺ 1948 καὶ 1950 (Ἰούλιος) (τὰ ὁποῖα ἐμνημονεύοντο στὸ ἀστυνομικὸ δελτίο τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1949).

Καθὼς ὅμως τὸ γνήσιο τοῦτο εἶχε σταματήσει νὰ παράγεται στὰ ἐθνικὰ νομισματοκοπεῖα κατὰ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1950, ὁ S... ἐξηναγκάσθη νὰ παύσῃ καὶ αὐτὸς ἐπίσης τὴν παραγωγὴν τῶν παραχαραγμένων ὁμοίων χαρτονομισμάτων του.

*

Εἶναι ἐνδιαφέρον, νομίζουμε, νὰ δοῦμε πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀποκτήσει

μία τόσο μεγάλη ἐπιδεξιότητα στὸ νὰ παράγῃ τόσον ἐξαιρετικὰς παραχαράξεις. Ὁ S... ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά του ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῶν σπουδῶν του εἰς μίαν μέσην σχολήν, εἶχεν ἀποκτήσει γνώσεις καὶ εἶχε μελετήσει θέματα ραδιοηλεκτρολογίας, καθὼς καὶ ἄλλους κλάδους ἠλεκτρισμοῦ καὶ προσελήφθη δι' ἐργασίαν εἰς τοῦ Philips εἰς τὸ Eindhoven ὡς ραδιοτεχνίτης. Ἀργότερα παρηκολούθησε μίαν σειρὰν μαθημάτων εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ἰνστιτοῦτον τοῦ Amsterdam, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ εἰδικευθῇ ὡς σχεδιαστής. Κατόπιν εὗρε μίαν θέσιν ὡς σχεδιαστὴς εἰς ἕνα τυπογραφικὸν καὶ ἐκδοτικὸν οἶκον, ὅπου μερικὰς φορὰς ἤρχετο εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς τυπογράφους, οἱ ὁποῖοι κατεσκεύαζον σιδηρὰς σφραγίδας. Τοῦτο τὸν κατέστησε ἱκανὸν νὰ μάθῃ κάτι ἀπ' αὐτὴ τὴ δύσκολη ἐργασία. Κατὰ τὸ 1942 ὁ S... ἐπέτυχε νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα δίπλωμα διδασκάλου χειροποιήτου καὶ μηχανικοῦ σχεδιάσματος, ποὺ τοῦ ἔδωσε τὰ προσόντα νὰ ἐργασθῇ ἐπὶ τρία ἔτη ὡς ἐπιθεωρητής. Πωλῶντας κουπόνια ζαχάρεως, ἐλαίου καὶ ἄρτου διὰ τὸ ἡμερήσιον σιτηρέσιον (τὰ ὁποῖα κουπόνια ὁ ἴδιος εἶχε τυπώσει) ἐπέτυχε ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐξασφαλίσῃ τροφὴν δι' ἑαυτόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἀποταμιεύσῃ μερικὰς χιλιάδας γκουΐλντερς καὶ μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἵδρυσε ἕνα τυπογραφικὸν καὶ ἐκδοτικὸν οἶκον ὀνομαζόμενον «Tedo». Τὸ τυπογραφεῖον αὐτὸ ἐξέδωσε ἕνα ἐγχειρίδιον ραδιολογίας, γραμμένο καὶ τυπωμένον ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν S... Ὁπωσδήποτε ὅμως οἱ ἐργασίες τοῦ Τυπογραφείου δὲν ἀπέδιδαν. Μετὰ ποικίλες δυσκολίες, ποὺ συνήντησε καὶ ποὺ ὠφείλοντο ἐν μέρει στὸ γεγονὸς ὅτι ἦταν τραυλὸς καὶ ἐν μέρει στὸ συναίσθημα ἀνωτερότητος, ποὺ τόσα πολλὰ τοῦ ἐστοίχισε, ἐστράφη πρὸς τὴν παραχάραξι κουπονίων χρησιμοποιῶντας τὴν πεῖρα, ποὺ εἶχεν ἀποκτήσει κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χειμῶνος κατὰ τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε ἔλλειψις τροφῶν.

Μεγέθυνσις (γενομένη ὑπὸ τοῦ S...) ἀμφοτέρων τῶν ὄψεων τοῦ χαρτονομίσματος τῶν 2.50 γκουΐλντερς, χάρτης καὶ ὑλικὰ ζωγραφικῆς.

*

Καὶ αὐτό, διὰ τὸν ἐπιδέξιον τοῦτον παραχαράκτην, δὲν ἦταν εἰμὴ ἕνα μικρὸ βῆμα ἀπὸ τὸ νοερὸν σχέδιον εἰς τὴν πραγματοποίησιν, διὰ τὴν ἀρίστην ἐπίτευξιν τῆς ὁποίας υἱοθέτησε μιὰ μέθοδο μὲ κύρια σημεῖα της τὰ ἀκόλουθα:

Μὲ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν, ἰδικῆς του κατασκευῆς καὶ σχεδίου, ὁ S... ἐπέτυχε νὰ ἐμφανίσῃ τὴν ἀρνητικὴ εἰκόνα ἑνὸς καινουργοῦς χαρτονομίσματος. Τοῦτο κατόπιν τὸ ἐπεξειργάσθη μὲ ἕνα κατάλληλον μαχαίρι, μὲ σινικὴ μελάνη, μὲ πέννα καὶ μὲ λευκὸ χρῶμα.

Ἡ μεγέθυνσις ἐφωτογραφήθη καὶ μετετράπη σὲ φυσικὸ μέγεθος. Ἡ τυπογραφικὴ μέθοδος, ποὺ ἐκ μέρους τοῦ S... ἠκολουθήθη, ἐξετελέσθη μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας.

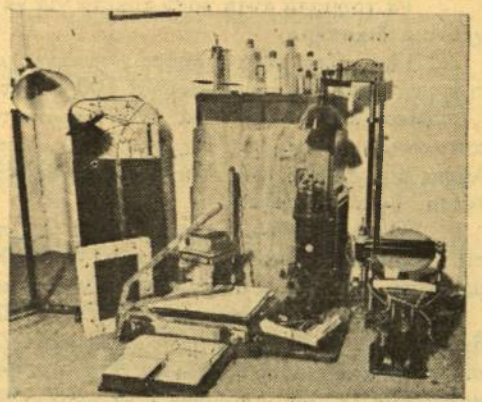
Ἕνας δίσκος ἀπὸ λεῖο ψευδάργυρο, ἀπαλλαχθεὶς προηγουμένως ἀπὸ κάθε λιπαρὰ οὐσία μὲ σκόνιν ἐλαφρόπετρας, ἐκαλύφθη δι' ἑνὸς ἐλαφροτάτου ἐπιστρώματος διχρωμιούχου ἀμμωνίας καὶ ἑνὸς ἄλλου συστατικοῦ γνωστοῦ εἰς τὴν χημικὴν ἀγοράν. Κατόπιν, ἡ ἀρνητικὴ εἰκὼν τοῦ χαρτονομίσματος ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ εὐαισθήτου ἐκ ψευδαργύρου δίσκου, συγκρατημένη ὅμως ἀπὸ ἕνα πλαίσιο ἐκτυπώσεως (τυπογραφικὸ πλαίσιο) καὶ ὕστερα, ἐξετέθη σὲ ἰσχυρὸν φῶς. Μετὰ ταῦτα ὁ δίσκος ἐθερμάνθη οὕτως ὥστε νὰ σκληρυνθῇ τὸ εἰς τὸ φῶς εὐαίσθητον ἐπίστρωμα. Κατόπιν, ἐχύθη ἐπὶ τοῦ δίσκου νιτρικὸν ὀξύ, οὕτως ὥστε νὰ διαλυθῇ ἐλαχίστη ποσό-

της ψευδαργύρου, παραμένοντος ὅμως τοῦ σκληρυνθέντος ἐπιστρώματος μὲ τὸ κατόπιν τούτου δημιουργηθὲν ἐπὶ τοῦ δίσκου δεῖγμα χαρτονομίσματος.

Μετὰ ταῦτα ὁ δίσκος ἐκαλύφθη διὰ μελάνης. Ἡ πρᾶξις ἐπανελήφθη πλειστάκις. Τὸ καλύτερον ἐπιτευχθὲν δεῖγμα ὁ S... ἐπεξειργάσθη ἔπειτα μὲ ἕνα ἐργαλεῖον ἐγχαράξεως, διὰ τὴν πλήρη τελειοποίησίν του.

Τὸ φόντο ἀπὸ κυματοειδεῖς γραμμὰς εἰς τὸ νόμισμα τῶν δύο καὶ ἥμισυ γκουΐλντερς δὲν εἶχε ἀναπαραχθῆ φωτογραφικῶς καὶ συνεπληρώθη διὰ τῆς χειρός.

Μετὰ ἀπὸ μερικὲς προσπάθειες αἱ ἀκριβεῖς σκιαὶ εἶχαν ἐπιτευχθῆ διὰ τῆς χρήσεως χρωμίου κιτρίνου, ἐρυθροῦ χρώματος ὡς τοῦ οἴνου, μέλανος καὶ λευκοῦ. Διὰ τὴν παραχάραξιν τῶν χαρτονομισμάτων τῶν 2.50 γκουΐλντερς ἐχρησιμοποιήθησαν 5 διάφοροι σφραγῖδες, ἐνῶ διὰ τὴν ἀρίθμησιν, τῶν νομισμάτων, εἶχε χαράξει διάφορα καλῶς σχεδιασμένα μικρὰ σφραγίδια, ποὺ ἠδύναντο νὰ προσαρμοσθοῦν μεταξύ των καὶ νὰ σχηματίζουν ἕνα μεγαλύτερον ἀριθμόν. Ἔτσι ἦταν ἀρκετὰ εὔκολο νὰ πραγματοποιηθῆ μία μεγαλυτέρα ποικιλία ἀριθμῶν.

Συλλογὴ τῶν μεγαλυτέρων τμημάτων τῆς συσκευῆς ποὺ ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ τὴν παραχάραξιν.

Ἡ πραγματικὴ ἐκτύπωσις ἐγένετο εἰς μίαν πλάκα πιεστηρίου, προερχομένην ἐξ ἑνὸς τυπογραφείου τῆς Βοστώνης. Τὸ χαρτονόμισμα τῶν 2.50 γκουΐλντερς ἐχρειάζετο 5 ἐκτυπώσεις. Ὁ S... ἦτο ἱκανὸς νὰ παράγῃ περὶ τὰ 800 χαρτονομίσματα εἰς μονόχρωμον εἰκόνα καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἀλλ' ὅμως ἡ πλήρης ἐκτύπωσίς των ἐχρειάζετο μίαν ἑβδομάδα. Μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν τὰ νομίσματα ἐκόπτοντο στὸ φυσικό τους σχῆμα μὲ μία μικρὰ κοπτικὴ μηχανή. Ὕστερα, ἔπρεπε νὰ δώσῃ στὰ χαρτονομίσματά του τὴν εἰκόνα τῶν πολυκυκλοφορησάντων χαρτονομισμάτων, πολυδιπλώνοντας καὶ λερώνοντάς τα, καθὼς ὁ S... ἤθελε πᾶσαν εὐκαιρίαν ἀνακαλύψεώς του νὰ καταβιβάσῃ εἰς τὸ δυνατὸν minimum. Ἡ ἐργασία αὐτὴ τὸν ἀπῄσχόλει 12 λεπτὰ τῆς ὥρας, διὰ κάθε χαρτονόμισμα, καὶ ἀπῄτησε μῆνας πολλοὺς διὰ νὰ γίνῃ. Τὰ ἤδη ἐκτυπωμένα χαρτονομίσματα ἐκόπτοντο προσεκτικά, κατόπιν τὰ ἔβρεχε ὁ S... δι' ὕδατος, τὰ ἐστέγνωνε ὑπὸ ἐλαχίστην πίεσιν, τὰ ἐδίπλωνε ἀκατάστατα καὶ ὅπως ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν τὰ ἐλέρωνε.

Τὰ χαρτονομίσματα ἐτίθεντο εἰς κυκλοφορίαν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: Ὁ S... μετέβαινε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του (τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀγοράσει μὲ προϊόντα τῶν παρανόμων του πράξεων) εἰς μίαν περιοχὴν τῆς Ὁλλανδίας, ὅπου εἰσήρχετο εἰς ἕνα κατάστημα, ἠγόραζε μερικὰ μικρὰ ἀντικείμενα καὶ ἐπλήρωνε αὐτὰ μὲ χαρτονόμισμα τῶν 2.50 γκουΐλντερς, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος κατεσκεύαζε. Ἐλάμβανε ἀρκετὰ χρήματα, δηλ. τὸ ὑπόλοιπον τῆς διαφορᾶς τοῦ μηδαμινῆς ἀξίας ἀντικειμένου, ὅπερ ἠγόραζε καὶ τοῦ μεγάλης ἀξίας χαρτονομίσματος τῶν 2.50 γκουΐλντερς, ὅπερ ἔδιδεν εἰς τὸν πωλητήν. Τὰ ἀγοραζόμενα ἀντικείμενα ἐτοποθέτει εἰς ἕνα κουτὶ καὶ συνέχιζε τὴν ἰδίαν ἐπιχείρησιν σὲ ἄλλο κατάστημα.

Ὅταν ἐγέμιζε τὸ κιβώτιό του, ἐτοποθετοῦσε τὰ ἀγαραζόμενα ἀντικείμενα σὲ μιὰ μεγάλη βαλίτσα, ποὺ εἶχε στὸ αὐτοκίνητό του.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκυκλοφοροῦσε 50—100 χαρτονομίσματα ἡμερησίως, ἀνάλογα μὲ τὴν πόλι τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκλέξει, γιὰ νὰ κυκλοφορήσῃ σ' αὐτὴ τὰ χαρ-

τονομίσματά του, μὲ τὶς ὧρες κλεισίματος τῶν καταστημάτων, μὲ τὸν καιρὸ κλπ. Τοιουτοτρόπως ἐντὸς 8 ἢ 10 ἡμερῶν τὸ ποσὸν διετίθετο. Ὁ S... ὕστερα διέκοπτε τὶς ἐπιχειρήσεις του μερικοὺς μῆνες, καθὼς ὁ κίνδυνος τῆς ἀνακαλύψεως ηὐξάνετο. Τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπέκτησε ἦταν περίπου 1.600 γκουΐλντερς ἐξαργυρωμένο σὲ μικρὲς χρηματικὲς μονάδες. Στὸ ποσὸ τοῦτο περιελαμβάνοντο καὶ τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὸ ἐγχειρίδιο ραδιολογίας καὶ ἀπὸ μερικὰ ἄλλα πράγματα.

Τὰ χρήματα αὐτὰ ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἐπιτρέψουν σ' αὐτὸν νὰ ζῇ γιὰ ἕνα ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα.

Τὴν ἡμέρα τῆς συλλήψεώς του εἶχε μεταβῆ εἰς τὸ Haarlem διὰ τοῦ αὐτοκινήτου του, ὅπου καὶ ἐκυκλοφόρησε 100 πλαστὰ χαρτονομίσματα τῶν 2.50 γκουΐλντερς. Ἀργότερα τὴν ἴδια ἑσπέρα, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ στὸ σπίτι του, ἐχάλασε τὸ αὐτοκίνητό του καὶ ἔτσι ἐξηναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ τὸ τραῖνο στὸ διαμέρισμά του. Μόλις εἶχε φθάσει στὸ Amsterdam, καὶ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ τράμ πλησίον τοῦ Overtoom, ὅταν συνελήφθη.

Ὁ S... πάντοτε ὑπῆρξεν ἰδιαιτέρως προσεκτικὸς στὸ νὰ καλύπτῃ μὲ κουρτίνες τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας του καὶ νὰ διπλοκλειδώνῃ τὶς πόρτες αὐτῆς, οὕτως ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατὸν νὰ δοκιμάσῃ ἐκπλήξεις κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐργασίας του.

Διὰ λόγους πρακτικοὺς δὲν εἶχε φίλους ἢ σχέσεις κοινωνικάς, ὥστε νὰ μὴ διαταράσσεται ἐξ ἀνεπιθυμήτων ἐπισκεπτῶν. Τὸ μοναδικὸ πρόσωπο, ποὺ τὸν ἐπεσκέπτετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἦταν μία φίλη του, ἀλλ' ἔπρεπε ἡ συνάντησίς των νὰ καθορισθῇ ἐκ τῶν προτέρων ἢ νὰ προηγηθῇ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία, οὕτως ὥστε ἡ συσκευὴ νὰ ἐξαφανισθῇ μόλις αὕτη φθάσῃ στὸ σπίτι του.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Ἐθνικοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου ὁ S... ἀπέκτησε μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1948—1952 περὶ τὰς 16.000 γκουΐλντερς διὰ τῆς ἐξαργυρώσεως τῶν παραχαραγμένων χαρτονομισμάτων, τὰ ὁποῖα οὗτος κατεσκεύαζε.

Ὁ κρατούμενος μᾶς ἐφαίνετο ἕνας μὲ ἐξαιρετικὰ προσόντα προικισμένος ἄνθρωπος. Σπανίως εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ εἶναι καλὸς φωτογράφος, καλὸς κατασκευαστὴς σφραγίδων καὶ καλὸς τυπογράφος συγχρόνως. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐγνώριζε ποία προληπτικὰ μέτρα ἔπρεπε νὰ λαμβάνῃ καὶ νὰ καλύπτεται, διὰ τῶν εὐφυῶν τεχνασμάτων του καὶ πανουργιῶν του, τὸν κατέστησε ἐπικίνδυνον ἐγκληματίαν.

Τὸ συμπέρασμα ὅμως εἶναι ὅτι ἂν καὶ ἐνδιαφέρεται κανεὶς γιὰ τὴ ζωή του, ἐν τούτοις κάποιο ἐλάττωμα στὴν ὁμιλία του (τραυλισμὸς) τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐπιτύχῃ στὸν ἔντιμον στίβον τῆς ζωῆς καὶ τὸν ρίπτει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν παρανόμων πράξεων. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἶναι στὴν προκειμένην περίπτωσιν ἄξιος οἴκτου.

H. MOLENKAMP

Μετάφρασις: Σ. Χανδρῆ

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΗΝ ΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος
κ. **ΣΩΚ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ**

Αἰσθάνομαι νὰ μοῦ λείπῃ τὸ μέγεθος τῶν γνώσεων καὶ τῆς πείρας, γιὰ νὰ κάνω ὑποδείξεις!...

Ἐκφράζω ὅμως φανερὰ τὸν πόθο μου, τὴ παράκλησή μου, νὰ ξεφύγῃ ἐτοῦτο τὸ τεῦχος ἀπὸ τὸ στενὸ ἀστυνομικὸ κύκλο καὶ ν' ἁπλώσῃ τοὺς ὁρίζοντες τῆς δράσης του σ' ἀπίθανα μάκρη...

Νὰ εἰσδύσῃ παντοῦ. Στὶς πολυκατοικίες, στὶς φτωχογειτονιές...

Νὰ λάμψῃ ἡ παρουσία του σὲ κάθε σπίτι, ἔστω καὶ σὰν ἀπρόσκλητος ἐπισκέπτης!...

Νὰ τὸ πάρουν στὰ χέρια τους ὁ κὺρ Μῆτσος, ὁ κὺρ Χρῆστος, ἡ κυρὰ Βαγγελιώ, ἡ κυρὰ Μαριγώ, ὁ κὺρ Στέλιος, ὁ,... ὁ,... ἡ,... ἡ,... ὁ!...

Ν' ἀνοίξουν τὶς σελίδες του καὶ νὰ σταματήσουν γιὰ λίγο τὸ βλέμμα τους σ' ἐτούτη τὴ στήλη μου.

Ἀκούω μερικοὺς νὰ ψιθυρίζουν... «Μπράβο φίλε!... ἀκόμη δὲν σὲ εἴδαμε καὶ πῆρες ψηλὰ τὸν ἀμανέ»...

Ὄχι, ἔχω γνώση τῆς πραγματικότητας.

Δὲν θεωρῶ γιὰ ἀριστούργημα τὶς φτωχικές μου γραμμὲς καὶ προπαγανδίζω τὴν ἀνάγνωσή τους... Κάτι τέτοιο δὲν συμβαίνει.

Ὑψώνω ὅμως τὴ φωνή μου, διότι ἡ στήλη μου αὐτὴ εἶναι ἀφιερωμένη σ' αὐτούς, ποὺ δὲν εἶναι ἀστυνομικοί.

Σ' αὐτούς, ποὺ μέσα ἀπὸ τοῦ κρεβατιοῦ τους τὴ ζεστασιὰ ἀκοῦνε τὰ βήματά μας νὰ σιγοντάρουν τὰ ὑστερικὰ οὐρλιάσματα τοῦ βορριᾶ, στὶς ἐφιαλτικὲς νύχτες τοῦ χειμῶνα...

Σ' αὐτούς, ποὺ βλέπουν τὸ μέτωπό μας νὰ τὸ μεταβάλλῃ σὲ ἀρτεσιανὸ ἱδρῶτα τὸ καλοκαιριάτικο λιοπύρι...

Σ' αὐτούς, ποὺ σὲ κάθε κίνδυνο μαζὶ μὲ τὄνομα τῆς Παναγίας, ζητοῦν καὶ τὴ βοήθεια τῆς Ἀστυνομίας...

Σὲ σᾶς ἀπευθύνομαι ἀγαπητοί μου φίλοι. Διῶξτε τὴν ἀνησυχία, ποὺ φώλιασε κιόλας στὴ καρδιά σας. Μὴ φοβηθῆτε...

Σήμερα θὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴ ρουτίνα.

Δὲν θὰ σᾶς κυττάξω βλοσυρά...

Στὰ χέρια μου δὲν θἀντικρύσετε χαρτὶ καὶ μολύβι καὶ τὰ χείλη μου δὲν θὰ σᾶς ρωτήσουν αὐστηρά... Πῶς λέγεσθε;... ἡλικία, ἐπάγγελμα;... κατοικία;.. θὰ μηνυθῆτε!!...

Μὴ μὲ θωρῆτε δύσπιστα, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Μέσα ἀπὸ τὰ σημερινά μου λόγια θὰ νοιώσετε ν' ἀνθίζῃ μία ἱκεσία, μιὰ παράκληση!..

Μιὰ παράκληση, ποὺ θὰ βγαίνῃ ὄχι μόνο ἀπὸ τὴ ψυχή μου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ ψυχὴ ὁλόκληρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος...

Ἂς μοῦ ἐπιτραπῆ ὅμως νὰ δώσω προτεραιότητα σὲ μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἱστοριούλα, ποὺ ἔγινε ἡ ἀφορμὴ νὰ γεννηθῆ ἡ παράκλησή μου...

Δὲν θ' ἀρχίσω μὲ τὸ κλασσικὸ «μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρό», διότι ἡ ἱστορία μου εἶναι νωπή, πρόσφατη...

...Ἦταν ἕνα ὑπέροχο Αὐγουστιάτικο δειλινό. Ζεστό, βελούδινο, γιομᾶτο γοητεία!...

Τὸ γαλάζιο τῆς ἡμέρας φῶς, κυνηγημένο ἀπὸ τὸ θαρρετὸ δρασκέλισμα τῆς νύχτας εἶχε γατζωθῆ στὶς σάρκες τῆς φύσης καὶ μὲ ἀπελπισιὰ ἀγωνιζότανε, νὰ μὴ διαβῆ τοῦ χάρου τὸ κατώφλι...

Ἡρωϊκὰ πολέμησε ἡ ἡμέρα, γιὰ νὰ μὴ σβύσῃ ἡ ἡγεμονία της. Ἔμεινε ὅμως μονάχη στὴ μάχη...

Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ φλογισμένος ἐραστής της, ἀφοῦ κόρεσε τὴν ἐρωτική του δίψα ἀπὸ τὸ ὁλοήμερο ἐρωτικὸ ὄργιο μαζί της, τὴν ἐγκατέλειψε!!...

Ἄστατος ἐραστής, μπροστὰ στὸ κίνδυνο δείλιασε. Μάζεψε τὰ χρυσάφια, ποὺ τῆς εἶχε δωρήσει καὶ βιάστηκε νὰ κλειστῆ στ' ἄλυκα παλάτια του!!...

Πέθαινε ἡ ἡμέρα, ἔσβυνε!!...

Ὕστατο ψυχορράγημά της τὸ λιγοστὸ φῶς, ποὖχε ἀπομείνει, πνιγόταν στὸ ἀπέραντο πέλαγος τῆς νύχτας!!

Μερικὰ ἀστεράκια βιαστικὰ στὸ ραντεβοῦ τους μὲ τὸ βασανισμένο πλανήτη μας, τοὔστειλαν κιόλας τὸ πρῶτο φωτεινὸ μήνυμά τους...

Αἰώνια ἀντίθεση, νύχτας καὶ ἡμέρας, γεννᾷς μύριες ὁμορφιὲς τυλιγμένες στὸ ἐρωτηματικὸ τοῦ μυστήριου!!... Συνθέτεις ὑπέροχη ἁρμονία!!...

Τροφοδοτεῖς τὶς ψυχὲς μὲ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης, δέους, λατρείας, πρὸς τὸ δημιουργό...

Βάδιζα σ' ἕνα ἀπόμερο δρομάκι τῆς Πάτρας...

Ἤμουν ὑπηρεσία, ἀξ/κὸς ἐπιθεωρήσεως 18—22...

Δεξιὰ κι' ἀριστερά, στὰ πεζούλια, καθισμένες οἱ γυναικοῦλες, μὲ τὸ... θηλυκὸ μυαλό τους καὶ τὴ τροχισμένη... γλωσσίτσα τους, ἔλυναν τὰ οἰκονομικὰ τοῦ νοικοκυριοῦ.

Αἰώνιο οἰκονομικὸ πρόβλημα! Ἐφιάλτη τῆς φτωχολογιᾶς! Σίγουρα καὶ τοῦ Ἀϊστάϊν τὸ μυαλὸ θὰ σκοτιζόταν, ἂν τὸν ἀπασχολοῦσες!...

Τὰ παιδάκια ἄσπρα ἀπὸ τὴ σκόνη τοῦ δρόμου χάλαγαν τὸ κόσμο μὲ τὰ παιχνίδια τους.

Πάρα κάτω, στὸ καφενεδάκι τῆς γειτονιᾶς, μερικοὶ ἄνδρες τὸ εἶχαν ρίξει στὸ τάβλι...

Φαίνεται ὅτι αὐτοὶ ἔλυσαν τὸ οἰκονομικό τους πρόβλημα. Δὲν τοὺς ἀπασχολοῦν ἀριθμοί. Μόνον «οἱ ἑξάρες, οἱ διπλές, τὸ τριόδυο,... τὰ ντόρτια».

Μικρὰ σπιτάκια, μὲ χάρη καὶ ἁπλότητα φυτρωμένα, παιδιὰ ξυπόλητα, σύννεφο ἡ σκόνη!...

Μιὰ παράξενη ὅμως γοητεία, ἀπέριττη, λιτή, ἄνθιζε σ' αὐτὴ τὴ φτωχογειτονιά. Μιὰ ὁμορφιὰ ξεχωριστή, ποὺ πήγαζε ἀπὸ τὸ ζύμωμα τῆς φτώχειας καὶ τῆς καλωσύνης!...

Πλημμυρισμένη ἡ ψυχή μου, ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς... πρωτότυπης τούτης γοητείας, μὲ γιόμιζε γαλάζια συναισθήματα...

Μιὰ γριούλα μὲ ρώτησε. «Γιόκα μου τὶ θεριὸ εἶναι τούτη ἡ Ἀσιατικὴ γρίππη»;

Μὴ φοβᾶσαι γιαγιά, τῆς λέω. Δὲν εἶναι θεριό. Ἀρρώστεια εἶναι, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἀσία...

«Ἀσία»!... ψέλλισε μὲ δέος ἡ γιαγιά. «Τί ἔρμη χώρα εἶν' αὐτή, ποὺ γεννάει ἀρρώστιες»...

Προχώρησα. Ἤμουν ἕτοιμος νὰ στρέψω. Μιὰ γυναικεία ὅμως φωνή, μιὰ ἀναπάντεχη φράση, σωστὴ καταδίκη, μὲ κάρφωσε στὴ θέση μου...

«Ἢ τρῶς Γιαννάκη τὸ φαγητό σου, ἤ, νά, βλέπῃς τὸ Κύριο Ἀρχιφύλακα; τὸν φωνάζω καὶ σὲ τρώει»...

Γυρίζω πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς...

Μιὰ γυναίκα καθόταν στὸ πεζοῦλι τῆς πόρτας της. Στὰ χέρια της κρατοῦσε ἕνα πιάτο κι' ἕνα κουτάλι. Δίπλα της ὁ... μελλοντικὸς μεζές μου,... ὁ Γιαννάκης.

'Η κυρία συνέχισε: «Φάε, σοῦ λέω. Βλέπεις; σταμάτησε ὁ κ. 'Αρχιφύλακας γιὰ νὰ σὲ φάῃ, νὰ σὲ κλείσῃ φυλακή».

'Απόρησα μὲ τὴν ἐπιμονὴ αὐτῆς τῆς γυναίκας νὰ μὲ παρουσιάζῃ... ἀνθρωποφάγο!

Βέβαια, ὅλοι οἱ γονεῖς σχεδόν, σὰν ἐμφανισθῇ ἀστυνομικός, φοβερίζουν τὰ παιδιά τους. "Οτι ὅμως ρέπουμε καὶ στὸ ἀνθρώπινο κρέας, ὁμολογῶ ὅτι πρώτη φορὰ τὸ ἄκουσα!

'Ασυναίσθητα στὸ μυαλό μου πέρασε τὸ παρελθόν μου. Προσπάθησα νὰ θυμηθῶ μήπως εἶχα ποτὲ γευθῆ... ἀνθρώπινο μεζέ!!...

Ξανάζησα τὰ μαῦρα χρόνια τῆς κατοχῆς, τότε ποὺ ἡ πεῖνα θόλωνε τὸ λογικό! Λέω, ἂν ἔχῃ γίνει κάτι τέτοιο,... τότε θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ συμβῆ...

Τίποτα ὅμως. Οἱ ἀναμνήσεις μου ἦταν ἀκηλίδωτες!

'Εσκάλισα τὸ οἰκογενειακό μου ληξιαρχεῖο. Γυρεύεις; μπορεῖ κανένας πρόγονός μου νὰ ἔχῃ καταγωγὴ «ζούγκλα, καννίβαλους...».

"Ολοι ὅμως ἦσαν ντόπιοι...

'Ο ὁδηγὸς τῶν ἀναμνήσεών μου σκόνταψε ἀπότομα σ' ἕνα σύμπλεγμα ἀγρίων καὶ «ζούγκλας», ποὺ συνάντησε σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ ὑποσυνειδήτου μου...

Τρόμαξα, σάστισα. Θὲς λέω νά... νὰ εἶναι παληὲς ἁμαρτίες ;

Συνῆλθα. Θυμήθηκα. Τοὺς εἶχα ἰδῆ σ' ἕνα κινηματογραφικὸ φίλμ τοῦ «Ταρζάν».

"Υστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ θεώρησα καθῆκον μου ν' ἀντικρούσω τὸ κατηγορητήριο. Τὴ συκοφαντία, ἂν θέλετε.

Κι' ἐσεῖς αὐτὸ δὲν θὰ κάνατε;...

«"Αρθρο» λοιπὸν «22 Π. Κ. ΑΜΥΝΑ»...

Ναί, ἔπρεπε ν' ἀμυνθῶ!!

Προχωρῶ πρὸς τὴ μαμὰ καὶ τὸ θῦμα μου!

Πανηγυρισμὸς ἡ κυρία. Τώρα πιὰ ὁ Γιαννάκης θὰ ἔτρωγε τὸ φαγητό του.

Νέα βέλη. «Βλέπεις Γιαννάκη ἔρχεται νὰ σὲ κάνῃ μιὰ χαψιά»!!!

Λέω, θὲς νὰ εἶναι ἡ ὄψη μου ἄγρια;

Βγάζω μὲ τρόπο τὸ καθρεφτάκι μου καὶ κυττάζομαι. "Ημουν ἀρκετὰ ἤρεμος...

Πλησιάζω. Καλησπέρα, καλησπέρα Γιαννάκη μου.

'Ο μικρὸς ἀπάντησε μὲ λυγμούς...

'Η μαμά, «ἦλθες νὰ τὸν φᾷς»;...

Κυρία μου μὴ συνεχίζῃς, γιατί, ἂν θὰ φάω τὸ Γιαννάκη, θὰ μοῦ ἀνοίξῃ σίγουρα ἡ ὄρεξη καὶ τότε θὰ κινδυνέψῃς!!.. καὶ σύ... Γέλασε ἡ μαμά.

'Απλώνω τὸ χέρι μου καὶ χαϊδεύω τὸ κεφαλάκι τοῦ μικροῦ.

Τὰ ματάκια του γούρλωσαν. Καχύποπτα παρακολουθοῦσε κάθε μου κίνηση.

Σίγουρα τὸ μυαλουδάκι του θὰ ἐσκέπτετο. «Μὲ καλοπιάνει πρῶτα κι' ὕστερα χάμ! καὶ πάει ὁ Γιαννάκης».

"Οχι Γιαννάκη δὲν θὰ σὲ φάω. Σὲ ἀγαπάω. "Ελα κοντά μου. Εἶμαι φίλος σου. Θέλεις καραμέλλες;

Τὸ προσωπάκι του ἔγινε σωστὸ ἐρωτηματικό.

Τὰ χειλάκια του ψιθύρισαν. «'Αλήθεια δὲν θὰ μὲ φᾷς, δὲν τρῶς παιδιά»;

"Οχι, δὲν τρώω παιδιά. Τ' ἀγαπάω τὰ παιδιά.

Αὐθόρμητη ἡ ἀπάντηση τοῦ μικροῦ. «Καὶ τί τρῶς»;

'Η ἀφέλειά του μὲ συγκίνησε. 'Ετοιμάστηκα ν' ἀπαντήσω. Μὲ πρόλαβε ὅμως ἡ μαμά.

"Ισως νευριασμένη, διότι δὲν ἔγινε τὸ θέλημά της, ἐκραύγασε «παιδιὰ τρώει».

Ὁ μικρὸς ὅμως εἶχε γίνει πιὰ ὄχι μόνο φίλος μου, ἀλλὰ καὶ συνήγορός μου καὶ μὲ ὑπεράσπισε...

«Ὄχι μαμά, δὲν τρώει παιδάκια, ψέμματα λές, τ' ἀγαπάει τὰ παιδάκια»...

Ναί, ὁ μικρὸς ἔγινε φίλος μου καὶ σίγουρα φίλος παντοτεινὸς τῆς Ἀστυνομίας.

Τὸ ξάστερο μυαλουδάκι του διέλυσε γρήγορα τὸ μαῦρο σύννεφο τῆς συκοφαντίας καὶ τὰ ματάκια του διέκριναν τοὺς ἀστυνομικούς, ὅπως πραγματικὰ εἶναι. Φίλοι, προστάτες τῶν παιδιῶν.

Πείσθηκε ὁ Γιαννάκης ὅτι τὰ λόγια τῆς μαμᾶς του ἦσαν μιὰ ἀπερίσκεπτη ἱστορία, ἕνας κακοήθης θρῦλος. Ἀπὸ δῶ καὶ μπρός, ὅταν βλέπῃ ἀστυνομικὸ θὰ τρέχῃ μὲ γέλια καὶ χαρὲς νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ.

Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Κατάλαβε ὁ μικρός.

Ἔπρεπε ὅμως νὰ νοιώσῃ καὶ ἡ μαμά, τὶ κακὴ ὑπηρεσία προσφέρει στὴν Ἀστυνομία, μὲ τὸ νὰ παρουσιάζῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἀνθρωπόμορφα θηρία!.

Εὐτυχῶς πείσθηκε κι' αὐτὴ νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ ἐπιζήμιο παιχνίδι.

Ἐπεστράτευσα βέβαια λογικὴ καὶ ἀρκετὸν ἱδρώτα. Ποιὸς ὅμως δίνει σημασία σ' αὐτά; Τὸ ἀποτέλεσμα ἐνδιαφέρει. Κι' αὐτὸ ἦταν εὐχάριστο.

Δὲν ἔχει σημασία ἡ στιχομυθία μου μὲ τὴ κυρία. Σημασία ἔχει ὅτι πείσθηκε κι' αὐτὴ στὰ λόγια μου.

Προβάλλει ὅμως τὸ ἐρωτηματικό. Πῶς θὰ πεισθῆτε κι' ἐσεῖς!!!...

Ἐσεῖς οἱ γονεῖς, οἱ γιαγιάδες, τ' ἀδέλφια...

Σᾶς παρακαλοῦμε ἀναλογισθῆτε τὴ φοβερὴ ζημιά, ποὺ κάνετε στὴν Ἀστυνομία μ' αὐτὴ τὴν ἄχαρη καὶ θλιβερὴ ἱστορία.

Δηλητηριάζετε τὶς τρυφερὲς παιδικὲς ψυχὲς μὲ θανάσιμο μῖσος ἐναντίον μας.

Ἐξηγούμεθα, δὲν σᾶς καταλογίζουμε δόλο γι' αὐτή σας τὴν πράξη. Μόνο ἀπερισκεψία κι' ἀμέλεια.

Τὰ παιδάκια ὅμως δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ σκεφθοῦν τὴ σκοπιμότητα, τὸ βάθος τῆς ἀπειλῆς σας.

Αὐτὰ βλέπουν μόνο τὴν ἐπιφάνεια, τὴν ἐξωτερικὴ ὄψη. Κι' αὐτὴ εἶναι ὅτι μᾶς παρουσιάζετε «μπαμποῦλες, ἐχθρούς τους».

Τούτη ἡ διαπίστωση τὰ κάνει ἐχθρούς μας, πρὶν καλὰ - καλὰ νοιώσουν τὸν κόσμο.

Στὸ ἄγραφο χαρτὶ τῆς ψυχῆς τους γράφεται ὡς πρώτη λέξη μὲ κόκκινα, ἀνεξίτηλα γράμματα, «ἐχθρὸς μου εἶναι ἡ Ἀστυνομία».

Ἔτσι δημιουργεῖται μιὰ ἀπέραντη στρατιὰ νέων βλαστῶν, ποὺ μᾶς μισεῖ θανάσιμα.

Ἕνα μῖσος, ποὺ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς θὰ κρατήσῃ ὡς τὸ θάνατο.

Δὲν σωφρονίζετε τὰ μικρά σας, μὲ τὸ νὰ μᾶς μεταβάλλετε σὲ φόβητρα, σὲ ἀπαίσιους βρυκόλακες τῶν παιδικῶν τους ὀνείρων...

Μήπως νομίζετε ὅτι κι' ἐσεῖς δὲν ζημιώνεσθε μ' αὐτὴ τὴ φθοροποιὸ ἱστορία; Ἔχετε συμφέρον νὰ στέκῃ ἄτρωτη ἡ Ἀστυνομία, γιατὶ ὁ κλονισμός της θὰ κλονίσῃ κι' ἐσᾶς. Θὰ φέρῃ τὴν κατάρρευση τῆς κοινωνίας!

Ἂς σταματήσῃ λοιπὸν τὸ ἀπερίσκεπτο αὐτὸ ἔγκλημα. Ἡ κατανόησή σας, ἂς τοῦ δώσῃ τέλος.

Φταῖμε ὅμως κι' ἐμεῖς, διότι δὲν καθήσαμε ποτὲ νὰ σᾶς διαφωτίσουμε.

Μὲ ἐγκληματικὴ ἀδιαφορία δεχόμαστε τὸ κατηγορητήριο. Δὲν δίναμε σημασία, ἔστω καὶ ἂν μᾶς γέμιζε τὴ ψυχὴ χολή!...

Θέλουμε τὴν ἀγάπη, τὴ φιλία, τὸ σεβασμὸ τῶν παιδιῶν σας καὶ ὄχι τὸ φόβο.

Ὁ φόβος ζῇ συντροφικὰ μὲ τὴν ἔχθρα καὶ ἐμεῖς μισοῦμε τὴν ἔχθρα, τὸ μῖσος.

Ἀποζητᾶμε ἀγάπη, διότι μόνο ἀγάπη νοιώθουμε νὰ φυτρώνῃ στὴ ψυχή μας γιὰ ὅλους σας καὶ πιὸ πολὺ γιὰ τὰ παιδιά σας...

'Ανοῖξτε τὶς καρδιές μας καὶ θὰ δῆτε τὶς μορφές σας χαραγμένες σ' αὐτή.

"Οταν σᾶς λέμε «θὰ μηνυθῆτε» κι' αὐτὸ γιὰ καλό σας γίνεται.

Θέλουμε ἀπὸ τώρα καὶ μπρός, ὅταν μᾶς βλέπετε νὰ λέτε στὸ μικρό σας «...Γιαννάκη φάε τὸ φαγητό σου, γιὰ νὰ σ' ἀγαπάῃ ὁ ἀστυφύλακας».

Τότε, νὰ εἶστε σίγουροι, ὅτι τὰ λόγια σας αὐτὰ θὰ γίνωνται δροσιά, ποὺ θὰ δροσίζῃ τὴ ψυχή μας καὶ θὰ φέρνῃ στὰ χείλη μας ἕνα χαμόγελο...

Τότε ὁ Γολγοθᾶς τῆς ὑπηρεσίας, θὰ γίνεται 'Ανάσταση χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης.

Φυτέψτε στὴ καρδιὰ τῶν παιδιῶν σας τὸ ἄνθος τῆς ἀγάπης γιὰ μᾶς, γιὰ τὴν **'Αστυνομία.**

Μὴ συννεφιάζετε τὸ γαλάζιο οὐρανό τους μὲ ἄγρια σύννεφα...

Τὸ ἤρεμο πέλαγος τῆς ψυχῆς τους μὴ τὸ ἀναταράζετε μὲ κύματα μίσους, κατὰ τῆς **'Αστυνομίας...**

Στὸ καταπράσινο λουλουδιασμένο λειβάδι τῶν ὀνείρων τους, μὴ σπέρνετε ἀγκάθια καὶ τσουκνίδες!!

Σᾶς παρακαλοῦμε, σᾶς ἱκετεύουμε, δῶστε στὰ μικρά σας νὰ μεταλάβουν τὴν 'Αγία Κοινωνία τῆς ἀγάπης, γιὰ τὴν **'Αστυνομία...**

Τὰ θέλουμε φίλους. Φίλους αἰώνιους, παντοτεινούς...

ΣΩΚ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τὸ μελίσσι

Πασίχαρο ξεχύθηκε τ' ἐργατικὸ μελίσσι
στὰ στάχυα, στὰ κλαδιὰ καὶ στὰ 'τσαμπιά,
τὰ ποικιλόχρωμα λουλούδια νὰ γλυκοφιλήσῃ,
νὰ πῇ τὸν ὕμνο στὴ σκληρὴ δουλειά,
κι' ὅλος ὁ κάμπος πέρα ὡς πέρα ν' ἀντηχήσῃ
ἀπ' τοῦ βόμβου τὴν λεβεντολαλιά !

*

Τριγύρα ν' ἁπλωθῇ ἡ ἄχν' ἀνάσα ἡ μυρωδιά,
ἀπ' τῆς βρεγμένης γῆς τὴν εὐωδιά,
νὰ ἠχήσῃ ἡ σβάρνα ὡς καὶ τὸ λαμπερὸ τ' ἠνί,
ἡ χοῦφτα ὁπ' ἀδράχνει τὸ σπυρί,
τῆς νέας ν' ἀκουστῇ ζωῆς λαλιά,
νὰ λάμψῃ γύρα ἡ εὐτυχία κι' ἡ θερμὴ χαρά.

Σ. Χανδρῆς

24η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

—Ὅταν ἐκόπασεν ὁ τρομαχτικὸς σάλος τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ἀφήνοντας πίσω του ἐρείπια καὶ τάφους καὶ συμφορά, ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ τῆς Γῆς αἰστάνθηκαν ἐπιτακτικὰ τὴν ἀνάγκη νὰ γλυτώσουν μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ ἀδηφάγο τέρας τοῦ Πολέμου, πού, χρόνια καὶ χρόνια τώρα, κατασπαράζει τὶς ἀνθρώπινες Κοινωνίες.

Ἕνοιωσαν τὸ χρέος νὰ βροῦν μιὰ λύση πού θὰ ὁδηγήσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα σὲ μιὰ καινούργια, εὐτυχισμένη ζωή. Εἰρήνης, προόδου καὶ ἀλληλοσεβασμοῦ.

Κατάλαβαν καὶ πίστεψαν ὅτι ἔ π ρ ε π ε νὰ ἑνωθοῦν, ν' ἀποτελέσουν ἕνα παντοδύναμο εἰρηνικὸ Στράτευμα, πού νὰ προλαμβάνῃ τοὺς πολέμους, νὰ διευθετῇ τὶς διαφορὲς πού προκαλοῦν παγκόσμιες συρράξεις καὶ νὰ ἐργασθῇ γιὰ τὸν Πολιτισμὸ τῆς Γῆς.

Γι' αὐτό, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1945, ὅλα τὰ Κράτη πού εὑρίσκοντο σὲ ἐμπόλεμο κατάσταση μὲ τὸν Ἄξονα καὶ τοὺς δορυφόρους του, ἔσπευσαν στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο νὰ ὑπογράψουν τὸν Χάρτην τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον συνεκροτεῖο μιὰ παγκόσμια δύναμις στὴ διάθεση τῆς Εἰρήνης καὶ τῶν πανανθρωπίνων ἰδανικῶν.

Ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς Ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὴν μάστιγα τοῦ Πολέμου, ἡ καταδίκη τῆς βίας, ὁ σεβασμός καὶ ἡ πίστι στὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, ἡ δημιουργία ἑνὸς ἀνωτέρου ἐπιπέδου ζωῆς τῶν λαῶν καὶ ἡ προσπάθεια προαγωγῆς τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς προόδου ὅλων τῶν Κρατῶν τῆς Γῆς, εἶναι οἱ βασικὲς ἀρχὲς καὶ ἐπιδιώξεις τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Πόση ἀξία καὶ ποιὰ σημασία ἔχουν οἱ ἀρχὲς αὐτὲς γιὰ τὸν Κόσμο ὁλόκληρο μπορεῖ καθένας νὰ καταλάβῃ. Ἀπὸ τὴν ἕνωση ξεπήδησε ἡ δύναμις καὶ ἀπ' αὐτὴν ἡ Εἰρήνη. Γι' αὐτὸ κάθε χρόνο, στὶς 24 Ὀκτωβρίου, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς στέλνουν εὐλαβικὰ τὴ σκέψη τους στὸ μεγαλόπρεπο κτίριο τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, μὲ τὴν ζεστὴ εὐχὴ νὰ φωτίζῃ ὁ Θεὸς τοὺς Λαοὺς πού ἀνέλαβαν ἐτούτη τὴ Σταυροφορία στὸ δύσκολο καὶ ἐπίπονο ἔργο τους, γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἀνθρωπότητος.

Ἐφέτος ὁ γιορτὴ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν βρίσκει τὸν Κόσμο ἀνήσυχο καὶ φοβισμένο. Θολὸς εἶναι ὁ διεθνὴς ὁρίζων. Κακοὶ συνεταῖροι παρεσπόνδισαν. Ζητοῦν κι' ἄλλο αἷμα. Τὰ σύμβολα τῆς Ἐρυθρᾶς Τυραννίας ξεπετάγονται ἀπειλητικὰ πάνω ἀπὸ τοὺς πρόσφατους τάφους τοῦ τελευταίου Πολέμου.

Κι' ὅμως...τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη, πιστὰ στὸν ὅρκο τῆς Εἰρήνης, ἀγωνίζονται ἀπεγνωσμένα νὰ προλάβουν τὴν Καταστροφή, νὰ ἐμποδίσουν τὴν Ἀδικία νὰ ἐπικρατήσῃ, νὰ σώσουν τὸν Κόσμο ἀπὸ τὴν ὑποδούλωση.

13 ὁλόκληρα χρόνια οἱ ἐλεύθεροι Δημοκρατικοὶ Λαοί, μὲ ἡγέτιδα καὶ θεματοφύλακα τῆς Εἰρήνης τὴν Μεγάλη Ἀμερικανικὴ Δημοκρατία, δίδουν τὴ μάχη τῆς Εἰρήνης, μὲ πίστη στὸ Θεὸ καὶ τὰ πεπρωμένα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἄλλοτε διευθετοῦν διαφορές πού μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν σὲ ἐξεγέρσεις, ἄλλοτε προλαμβάνουν ἀδικίες, ἄλλοτε ὑποχωροῦν, κι' ἄλλοτε ἐπιμένουν. Μὰ πάντοτε ἀγωνίζονται. Ὁ Ἄξονας διελύθη. Μὰ τὸν διαδέχτηκε ἕνας ἄλλος, πιὸ μισητὸς καὶ πανοῦργος. Ὁ Ἄξονας τοῦ μίσους καὶ τοῦ αἵματος. Μέσα στὸν Ο.Η.Ε. λαοὶ πού ἐπρόδωσαν τὸν Ὅρκο του, πού ξέχασαν τὶς ὑποσχέσεις τους, πού ἀτίμασαν τὶς ὑπογραφές τους, ἐπιβουλεύονται τὶς ἐλευθερίες τῆς Γῆς. Κι' ἔτσι τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη δέχονται «ἐξ οἰκείων» τὰ βέλη.

Μὰ ἡ πλειοψηφία τῶν κρατῶν—μελῶν ἀνήκει στὴν παράταξη τῶν ἀληθινὰ ἐλευθέρων λαῶν, πού πασχίζουν νὰ σώσουν τὸν Κόσμο ἀπὸ τὴν κατακτητικὴ μανία τοῦ πιὸ στυγνοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ.

Οἱ ἐπικριταὶ τοῦ Ο.Η.Ε. ἂς μὴν ἀνησυχοῦν. Ὁ Ὀργανισμὸς τῶν Ἡνωμένων

Ἐθνῶν δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ καταθέσῃ τὰ ὅπλα, δὲν ἐχρεωκόπησε, μάχεται. Καὶ θὰ μάχεται πάντα γιὰ λογαριασμὸ τῆς 'Ελευθερίας. Κι' εἶναι σὲ θέση κι' ἔχει τὴ δύναμη νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησή του καὶ νὰ καταστήσῃ σεβαστὲς τὶς ἀποφάσεις του, περιφρονῶντας τὶς οἰμωγὲς καὶ τὰ βέτο τῶν ἐρυθρῶν θηρίων.

Ἂς μὴν διαμαρτύρωνται οἱ «δῆθεν» εἰρηνόφιλοι. 'Η εἰρήνη δὲν κατακτᾶται μὲ ἀτιμωτικὲς ὑποχωρήσεις καὶ μὲ δουλέπρεπους συμβιβασμοὺς ποὺ ἀποθρασύνουν τοὺς ἐχθροὺς τῆς 'Ελευθερίας. Κατακτᾶται μὲ καλὴ θέληση βέβαια καὶ πνεῦμα συνεργασίας, ἀλλὰ ἐν ἀνάγκη καὶ μὲ τὴ γλῶσσα τῆς δυνάμεως, ἡ ὁποία καὶ μόνη εἶναι σὲ θέση νὰ συνετίσῃ τοὺς ταραξίες.

Ναί! Κανεὶς δὲν τὸ ἀρνεῖται. 'Η γῆ κινδυνεύει. Οἱ συνωμόται δροῦν. 'Αλλὰ τὰ Ἔθνη τῆς 'Ελευθερίας ἀγρυπνοῦν.

Μὲ πίστη στὸ Θεὸ τῆς 'Αγάπης, ἀλλὰ καὶ μ' ἐμπιστοσύνη στὶς δυνάμεις τους, ἂς στείλουμε αἰσιόδοξη τὴ σκέψη μας κοντά τους μ' εὐγνωμοσύνη. 'Η Παναγία ἂς τὰς προστατεύῃ.

Τὰ ἡνωμένα Ἔθνη τῆς 'Ελευθερίας ἀποτελοῦν τὴν μοναδικὴ καὶ ὡραιότερη Ἐλπίδα μας.

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Στὴ δάφνη τοῦ «ΟΧΙ»

Τὰ πλάνα τῆς νύχτας τὰ μάτια τὰ γλαυκά,
τῆς χαραυγῆς τὸν ἐρχομὸ προσμένουν
καὶ τὰ χιονάτα περιστέρια τὰ ἀγνὰ
ξεπέταξαν στὸ σύννεφο ν' ἀνέβουν.

*

Κι' ἦταν τὰ λευκόχρωμα τὰ περιστέρια,
ποὺ λιοντάρια στοῦ πολέμου τὴν ἰαχὴ
γενῆκαν καὶ κατέβασαν τὰ ἀστέρια
κι' ἀστροπελέκια τὰ ἔρριξαν στὴ γῆ,
στὴ γῆ τῶν βαρβάρων, ποῦ 'διωξαν γαλήνη
κι' εἰρήνη καὶ χαρὰ ἀπ' τὴ χώρα, π' ἔτη
μέσ' εὐτυχία ζῇ καὶ φῶς τριγύρα δίνει.
Καὶ τίναξαν οἱ λέοντες τὴν χαίτη
κι' ὡρμῆσαν καὶ ἀντήχησ' ἕνα «**Ὄχι**»
— τὸ χῶμα 'δῶ ἡ 'Ελλάδα τῶχει καὶ θὰ τῶχῃ—
Κι' «**'Αέρας**» γενῆκαν τοῦ ἐχθροῦ τὰ φουσάτα
καὶ τὰ χιονάτα πάλι περιστέρια, νάτα!

*

Σ' ἕνα καμπαναριὸ ἀνεβασμένα,
χαρμόσυνα χτυποῦν τῆς νίκης τὶς καμπάνες
καὶ στὴν 'Αθήνα μὲ μάτια δακρυσμένα
φιλοῦν τοὺς γιοὺς—ποὺ γύρισαν—οἱ μάννες!

Σ. Χανδρῆς

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

.....

.....

Ὕστερα, βαδίζοντας πάντα, ὁ Νταριὲ ἔφερε στὸν νοῦ του κάποιες ἄλλες συμμορίες... τοῦ Ἀούστερλίτς...τῆς Ἀρέν...

Ἡ φαντασία του πετᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σ' ἕνα σωρὸ μέρη...

...Ξαναβλέπει τὸν Μωρὶς νὰ παίζῃ ἀμίλητος μπάλλα μὲ τ' ἄλλα ἀγόρια στὴν Ἀρέν...Τὸν βλέπει νὰ χαρίζῃ πάντα τὴν νίκη στὴν ὁμάδα του, νὰ ξαναβάζῃ τὸ σακάκι του πάνω στὸ βρεγμένο πουκάμισό του, νὰ σφίγγῃ τὰ χέρια καὶ νὰ φεύγῃ, πάντα ἀμίλητος καὶ σκεφτικός...

Θυμᾶται ἐκεῖνο τὸ Σάββατο τὶς κουβέντες τῶν παιδιῶν γιὰ τὴν ὁμάδα τους, τὸ γήπεδο, τὶς προπονήσεις τους... Τώρα ἡ συμμορία ἔχει πιὰ διασπασθῆ...Ἀπὸ τὰ ἕντεκά της μέλη, εἶχαν σωθῆ τὰ ὀκτώ...Ἀπόμειναν μονάχα τρεῖς γκάγκστερ...

Εἶχαν σωθῆ 8 ἀλῆτες...Τὸ παιχνίδι εἶχε κερδηθῆ...

...Θυμᾶται ὕστερα στὸ Ἀούστερλιτς ἐκεῖνο τὸ παιδὶ ποὺ ἐπαιτοῦσε, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου, παίζοντας ἀκκορντεόν..."Υστερα τὸν Ζὰκ ποὺπαιζε μὲ τὸ ἀκκορντεὸν τὸ ὄμορφο ἀλήθεια κομμάτι: «Μαργαρίτα ἀπὸ κρύσταλλο»..."Ηταν τόσο ὄμορφη ἡ μουσική του πού, ὕστερα, τὰ φράγκα ἔπεφταν βροχή...

Θυμᾶται ἐκεῖνο τὸ παιδὶ ποὺ τὸν ὡδήγησε στὴ συμμορία του...Καὶ μετὰ (μιὰ ἄλλη ὡραία ἐπιτυχία αὐτὴ) ἡ συμμορία μεταβλήθηκε σὲ μιὰ εὔθυμη χορῳδία...Πῆγαν τὰ παιδιὰ σὲ κατασκηνώσεις, ἔφτειαξαν παράγκα δική τους, κι' ἔφυγαν γιὰ πάντα ἀπ' τὶς ταβέρνες...

Αὐτὴ ἡ ὁμάδα ὑπῆρχε πάντα...Καὶ μεγάλωνε, καθὼς κατάφερε νὰ προσελκύσῃ καὶ ἄλλα ἀγόρια...

Θυμᾶται τὴν τελευταία Κυριακὴ ποὺ ἀνέβηκαν στὸν Πύργο τοῦ Ἄϊφελ... Ἦταν μιὰ ὑπέροχη μέρα!!!...Θυμᾶται ἀκόμα στὸ Καρριέρ, ποὺ ἀντάμωσε μέσα στὴν ὁμίχλη τὸν Κλὼντ καὶ τὸν Φρανσουᾶ νὰ περπατοῦν...

...Κι' ὕστερα ξαναφέρνει στὸ νοῦ του δεκαπέντε ἀγόρια, ἀπὸ δώδεκα ἕως δέκα ἑπτὰ χρόνων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄλλα δούλευαν σκληρά, πολὺ περισσότερο ἀπ' τὶς δυνάμεις τους, καὶ ἦταν πάντα ἀποχαυνωμένα ἀπ' τὴν κούραση, ἄλλα ἦταν τεμπέληδες, κι' ἄλλα πήγαιναν μὲν Σχολεῖο (μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Μάρκ) μὰ τὶς νύχτες γύριζαν ἀπὸ ταβέρνα σὲ ταβέρνα...

"Ενα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ στρατολογοῦσε πελάτες γιὰ τὴν μητέρα του καὶ εἰσέπραττε τὴν προμήθειά του.

"Ενα ἄλλο, στὴν Κατοχή, ἀναγκάστηκε νὰ κοιμηθῆ πολλὲς νύχτες μὲ τὸν νεκρὸ παπποῦ του, κι' ἀπὸ τότε εἶχε κρίσεις ὑστερίας..."Οταν τὸν ἔπιαναν αὐτοὶ οἱ ὑστερισμοὶ τὸν κύκλωναν οἱ σύντροφοί του καὶ τὸν κυττοῦσαν μὲ ἐνδιαφέρον, ἔχοντας τὰ χέρια στὶς τσέπες...Τί ἄλλο μποροῦσαν νὰ κάνουν;..."Ενα τρίτο παιδὶ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία στὸ νὰ μιμῆται τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἀδελφός του καὶ ἡ ἀδελφή του

ἔκαναν ἔρωτα τὰ βράδυα, ὅταν βεβαιωνόντουσαν ὅτι κοιμώντουσαν οἱ ἄλλοι...

...Κι' ὕστερα φέρνει στὸ μυαλό του, ὁ Νταριέ, τὸν ἀρχηγό, τὸν Κάϊδ...

Ὁ μεγάλος τίτλος τῆς δόξας του, ποὺ τὸν ἐπέβαλλε στ' ἄλλα τὰ παιδιὰ σὰν ἀρχηγό τους, δὲν ἦταν μόνον ὅτι εἶχε δικασθῆ, ἀλλὰ καὶ ὅτι εἶχε πουλήσει γιὰ χίλιες ὁλόκληρες σφαῖρες, ἕνα νεκρὸ Γερμανὸ στρατιώτη, σὲ κάποιον μεγάλον ποὺ ἤθελε νὰ τὸν ἀπογυμνώσῃ...

Νὰ ποιὰ ἦταν τὰ παιδιὰ καὶ ποιὸς ὁ ἀρχηγός τους... Καὶ ἐναντίον αὐτῶν, ποὺ σύχναζαν στὸ «Καφενεῖο τῶν Ἐμπόρων» ἀγωνιζότανε ὁ Νταριέ...

«Φτάνει μόνο νὰ τὰ συναντήσω» συλλογίστηκε ὁ Νταριὲ «φτάνει νἄναι συγκεντρωμένα αὐτὸ τὸ βράδυ...».

Ὁ Νταριὲ σήκωσε τὰ μάτια ψηλά..."Ενας ἀπέραντος, σκοτεινὸς Οὐρανός, σὰν μαῦρο μάρμαρο, πλάκωνε βαρειὰ αὐτὸ τὸ λαϊκὸ προάστειο μὲ τὰ χαμηλὰ σπίτια, τοὺς στενοὺς δρόμους καὶ τὰ μικροσκοπικὰ δέντρα.

Οἱ ἠλεκτρικοὶ στῦλοι, πολὺ ἀραιὰ τοποθετημένοι, ἔρριχναν ἕνα ὠχρό, κοιμισμένο φῶς.

"Ενα ἁμάξι πέρασε πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὸν ἔρημο δρόμο κι' ὅταν τὸ κόκκινο φῶς κι' ὁ θόρυβός του χάθηκαν, τὰ διαδέχτηκε μιὰ καταθλιπτικὴ σιωπὴ ποὺ σκέπαζε τὰ ἐρείπια, τὴν ἀκινησία, τὸ σκοτάδι...

«...Αὐτὸ εἶναι λήθαργος!!!..» σκέφθηκε τότε ὁ Νταριέ, ἐπιταχύνοντας τὸ βῆμα του.

«λήθαργος...» «λήθαργος...» Αὐτὴ ἡ λέξη ἀκολουθοῦσε ρυθμικὰ κάθε βῆμα τοῦ Νταριέ, καὶ τὸν ἔκανε νὰ αἰστανθῆ μιὰ παγωνιὰ μέσα του, κάτι σὰν φόβο.

«...Τρέμει τὸ χαμόγελό σας...Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ θὰ ἐπιτύχετε...» τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε δίπλα του..."Ηταν τὰ λόγια τοῦ Δικαστῆ Λαμύ... Αὐτὴν τὴν στιγμὴ θὰ τὸν σκεπτότανε...

Στὴ σκέψη ἐτούτη ἔνοιωσε ἀνακούφιση ὁ Νταριέ...βιάστηκε ὕστερα νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του, χωρὶς νὰ σκέφτεται πιά...

Κάποτε σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα μπάρ, ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ στάθηκε ὄρθιος κυττάζοντας στὸ ἐσωτερικό..."Ηταν ἐκεῖ ὁ Κλὼντ καὶ ὁ Φρανσουᾶ...Καὶ κοντά τους ὁ μικρὸς Μανουέλ, ἕνα παιδὶ δώδεκα χρόνων, ποὺ μὲ τὸ κεφάλι πάνω στὸ χέρι κοιμᾶται σ' ἕνα τραπέζι, ἀνάμεσα στὶς μυΐγες ποὺ χορεύουν.

—«Καὶ οἱ ἄλλοι;..» ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Νταριέ, τὸν Φρανσουᾶ.

Αὐτὸς σηκώνει ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του.

—«Οἱ ἄλλοι;..Ποῦ θὲς νὰ ξέρω...Στὸν κινηματογράφο θὰ τοὺς βρῇς ἢ στὴν ἔκθεση...Μπορεῖ νἄναι σὲ κανένα πάρτυ ἢ καὶ στὸ ποδόσφαιρο...»

—«Πάλι τὰ ἴδια;» ξαναρωτᾶ ὁ Νταριὲ πλησιάζοντας «ἔρχεσαι ἐσὺ μαζί μου νὰ βροῦμε τὸν Σαρλό;..» Καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ Φρανσουᾶ ν' ἀπαντήσῃ συνεχίζει, βγάζοντας τὰ γυαλιά του:

«...'Ακοῦστε παιδιά...'Απόψε σᾶς χρειάζομαι. 'Απόψε ὅμως. "Η ἀπόψε ἢ ποτέ. Πρέπει νὰ σώσουμε τὰ ἄλλα παιδιά, καὶ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσετε. 'Αξίζει τὸν κόπο...»

—«"Αν ἀξίζει λές; Καὶ βέβαια. Μὰ...» ἀπαντᾶ ὁ Κλὼν κτυπῶντας τὸ χέρι του πάνω στὸ τραπέζι τόσο δυνατά, ὥστε ὁ μικρὸς Μανουὲλ ἀνοίγει τὸ ἕνα μάτι, ἀλλάζει χέρι καὶ μάγουλο καὶ ξανακοιμᾶται. «Νὰ εἴχαμε λοιπὴν τὴν παράγκα μας, καὶ θὰ ἔβλεπες» συνεχίζει ὁ Κλὼντ «Ὁ Λουσιὲν μοῦ πρότεινε κάτι, καὶ τὸ σκέπτουμαι πολύ: ἕνα παληὸ βαγόνι σιδηροδρόμων. Μποροῦμε νὰ τὸ πάρουμε γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί...»

—«Σύμφωνοι. 'Αλλὰ τὸ γήπεδο ποὺ λέγαμε;..».

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΟΙ

Ἐκ τῶν μετασχόντων, εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ἐπέτυχον 87, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 40 πρῶτοι ποὺ θὰ εἰσαχθοῦν τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ. εἰς τὴν Σχολὴν πρὸς δεκαεξάμηνον ἐν αὐτῇ φοίτησιν, εἶναι οἱ ἑξῆς :

1) Παπαδόπουλος Δημήτριος 1473,22, 2) Γεωργάκης Κωνσταντῖνος 1437,22, 3) Φαραντούρης Δημήτριος 1435,15, 4) Λύγκας Γεώργιος 1424,52, 5) Λαμπαδιάρης Ἰωάννης 1419,80, 6) Δημητρίου Θεόδωρος 1393,20, 7) Σηφάκης Ἐμμανουὴλ 1385,64, 8) Κίτσος Βασίλειος 1367,74, 9) Κοντογιάννης Ἰωάννης 1362,48, 10) Μπουρδάκος Νικόλαος 1355,16, 11) Χαλβατζῆς Ἰωάννης 1345,24, 12) Μπακογιάννης Γεώργιος 1343,24, 13) Μιχαλάκης Ἀντώνιος 1335,18, 14) Παναγέας Ἀντώνιος 1330,46, 15) Σταμέλος Ἄλκιμος 1325,94, 16) Γκαβέρας Παναγιώτης 1325,94, 17) Λαγουβάρδος Γεώργιος 1309,16, 18) Σκλαβοῦνος Σταμάτιος 1305,92, 19) Λάππας Γεώργιος 1305,82, 20) Σποῦλος Ἰωάννης 1303,16, 21) Μιχελουδάκης Κυριάκος 1290,46, 22) Ἀγάθος Γεώργιος 1289,16, 23) Τριάντης Ἀθανάσιος 1283,92, 24) Οἰκονόμου Ἠλίας 1283,76, 25) Σύφαντος Ἀναστάσιος 1279,06, 26) Παπαμιχαὴλ Ἀναστάσιος 1271,82, 27) Γεωργίου Γεώργιος 1261,88, 28) Κάσσης Ἠλίας 1257,20, 29) Πρίμπας Ἐπαμεινώνδας 1253,28, 30) Λάγιος Ἀπόστολος 1242,54, 31) Παπανικολάου Κωνσταντῖνος 1238,36, 32) Σχοινῆς Δημήτριος 1229,91, 33) Μελίδης Νικόλαος 1227,94, 34) Μάρας Γεώργιος 1227,78, 35) Μπαρμπαρούσης Λεωνίδας 1227,14, 36) Τζαβάρας Δωρόθεος 1216,52, 37) Σιδηροφάγης Νικόλαος 1213,76, 38) Τζελέπτης Χρῆστος 1211,28, 39) Σταματόπουλος Ἀνδρέας 1202,92 καὶ 40) Χαρκιολάκης Ἀναστάσιος 1201,56.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Τόσο τὸ πρόγραμμα τῆς 2/10/57 ὅσο καὶ τὸ τῆς 9/10/57 εἶχαν σὰν θέματα τεχνάσματα καὶ μεθόδους τῶν κλεπτῶν καὶ ἀπατεώνων, παρμένα ἀπὸ τὸ τελευταίως ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ κ. Ν. Ἀνχιμανδρίτου «ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ». Τὰ προγράμματα αὐτά, ποὺ ἄνοιξαν καὶ ἔκλεισαν μὲ ξένες κινηματογραφικὲς ἐπιτυχίες καὶ σκίτσα ἀπὸ τὴ φύση, παρουσίασαν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον καὶ εὐχαρίστησαν ξεχωριστά. Στὶς ἐκπομπὲς αὐτὲς μετεδόθησαν καὶ τραγούδια γιὰ κάθε γοῦστο, μοντέρνα, λαϊκά, δημοτικὰ καὶ παληὲς καντάδες.

*

—Σὲ ἄμεμπτο λογοτεχνικὸ στὺλ καὶ μὲ διαλεχτὴ μουσικὴ ὑπόκρουση χαβάγιας καὶ κιθάρας, τὸ πρόγραμμα τῆς 16/10/57, ἄφησε ἄριστες ἐντυπώσεις καὶ συγκίνησε χιλιάδες ἀκροατὲς τοῦ Σταθμοῦ. Μὲ τὸ πρόγραμμα αὐτὸ προσετέθη μιὰ ἀκόμα μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, χάρις στὴ συμμετοχὴ τῆς ἐκλεκτῆς καλλιτέφνιδος Δανάης, ποὺ πλαισίωσε εὐγενικὰ τὴν ἐκπομπὴ μὲ τραγούδια τοῦ Σπήλιου Μεντῆ. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθησαν ἐπίσης καὶ συνθήματα ἀφιερωμένα στοὺς ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τὸ ἔργο τους.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, μοντάζ, μαγνητοφωνήσεις, τεχνικὴ φροντίδα: Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Συμμετέχει πάντα ὁ Γιῶργος Ντούμας. Δίσκοι ἐκ τοῦ κατ/τος Γ. Ὀρφανίδη, εὐγενῶς προσφερόμενοι).

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς, εἰς τὸν Εἰσαγγελέα Πρωτοδικῶν κ. Δημήτριον Παπαντωνίου, τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. Δημήτριον Κόλλιαν, Δημήτριον Ζαγκλῆν, Δημήτριον Τσόπελαν καὶ Δημήτριον Καρανάσον ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς κ.κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

28η 'Οκτωβρίου 1940 5175

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Πρόγαμον 'Ιατρικὸν Πιστοποιητικόν, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς 'Ιατροδικαστικῆς κ. Γρηγορίου Κάτσα 5180

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Διεθνῆ Συνέδρια Νομικῶν—Τὰ ἐν Λονδίνῳ δύο Συνέδρια «'Επαγγελματιῶν Νομικῶν» καὶ «Συγκριτικοῦ Δικαίου», ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου, τ. 'Εφέτου καὶ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς 'Ελληνικῆς 'Εταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου κ. Χρίστου Π. Γιώτη (συνέχεια) 5189

ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

'Ο Μίλοβαν Τζίλας, πλήττει τὸν κομμουνισμὸν στὴν καρδιά, ὑπὸ Ε. Grankshaw, κατὰ μετάφρασιν 'Αστυνόμου Α', κ. Δημ. Μόρου 5192

'Ο φιλελευθερισμὸς ἢ ὁ κομμουνισμὸς ἐξασφαλίζει ταχυτέραν ἀνάπτυξιν; ἀπὸ τὸ Περιοδικὸν «ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ», τεῦχος 16ον, 'Ιούνιος 1957 5201

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Στὴ 12η σελίδα, τῆς Νίνας Γεωργίου (συνέχεια) 5204

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Μία ὑπόθεσις παραχαράξεως 'Ολλανδικῶν χαρτονομισμάτων τῶν 2.50 Γκουϊλντερς (Guildernotes) ὑπὸ κ. A. Molenkamp, κατὰ μετάφρασιν κ. Σ Χανδρῆ. 5207

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Σταματῆστε τὴν ἀπερίσκεπτη ἱστορία, ὑπὸ τοῦ 'Αρχιφύλακος κ. Σωκράτους 'Αλεξοπούλου 5213

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τὸ μελίσσι, ὑπὸ κ. Σ. Χανδρῆ 5217

Στὴ δάφνη τοῦ «ΟΧΙ», ὑπὸ κ. Σ. Χανδρῆ 5219

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

24η 'Οκτωβρίου—'Η ἡμέρα τῶν 'Ηνωμένων 'Εθνῶν 5218

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 5220

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 5222

Σημείωσις. Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς μελέτης: 'Ιστορικὰ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα 'Αδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — 'Αθῆναι (τηλ. 52-512)